

Η ΠΟΛΗ ΤΩΝ ΕΠΙΘΥΜΙΩΝ

ΜΑΝΟΣ ΓΑΪΤΑΝΟΣ

1.

Η πόλη μας ονομάζεται Πόλη των Επιθυμιών.

Παράξενο όνομα, δεν νομίζετε; Αυτό όμως θεώρησε ο ιδρυτής της, εδώ και σχεδόν διακόσια χρόνια τώρα, ότι της ταιρίαζε περισσότερο και θα δούμε γιατί.

Ο ιδρυτής λεγόταν Βελισάριος και το επώνυμό του δεν χρειάζεται να το πούμε, όπως δεν χρειάζεται και κανένα επώνυμο των προσώπων που θα αναφέρουμε. Τα επώνυμα είναι λίγο ως πολύ κοινά, τα γεγονότα έχουν σημασία.

Ο Βελισάριος ήταν ζωηρό πνεύμα, με φαντασία και διορατικότητα. Μετά το γάμο του με την Ελισάβετ, κάπου λίγο πριν τα τριάντα του χρόνια, έκρινε ότι τα περιθώρια του χωριού τους ήταν πολύ περιορισμένα για να στήσουν εκεί το σπιτικό τους. Ούτε τα χωριά που περιέβαλλαν το δικό τους τα θεώρησε κατάλληλα, ούτε κάποιες μικρές πόλεις εκεί γύρω. Είχε τύχει όμως να δει εικόνες από ξένες πόλεις και είχε εντυπωσιαστεί από τα επιβλητικά κτίρια, τους απλόχωρους δρόμους, τις πλατείες, τις δενδροστοιχίες, τα αγάλματα. Και αφού δεν υπήρχε μια παρόμοια εκεί κοντά, αποφάσισε να τη δημιουργήσει.

Η Ελισάβετ ήταν πιστή στις αποφάσεις του κι έτσι ένα πρωινό, με λίγα βασικά πράγματα στα χέρια, δρόμο πήραν και δρόμο άφησαν, που λένε και τα παραμύθια. Περπάτησαν πολύ, διέσχισαν κάμπους, σκαρφάλωσαν πλαγιές, αλλά ο Βελισάριος δεν έμενε ικανοποιημένος και άφηνε το ένστικτό του να τον οδηγεί προς άγνωστη κατεύθυνση. Μέχρι που ένα άλλο πρωινό, κατηφορίζοντας μια πλαγιά, είδε αυτό που λαχταρούσε.

Ήταν μια μεγάλη, καταπράσινη πεδιάδα που δεν είχε τίποτε άλλο εκτός από χορτάρι και από τη διαδρομή τους μέχρι να φτάσουν εκεί, ο Βελισάριος ήξερε πολύ καλά ότι τίποτε άλλο κατοικημένο δεν υπήρχε σε απόσταση. Ήταν λες και τον περιέμενε, παρθένα σαν την Ελισάβετ την πρώτη νύχτα του γάμου και αντίστοιχα ελκυστική. Ο Βελισάριος κοντοστάθηκε υποχρεώνοντας και την Ελισάβετ να απλώσει το βλέμμα της μέχρι εκεί που έφτανε. Ένα βουνό υπήρχε κοντά και κάποια άλλα στο βάθος, σαν να αποτελούσαν τα φυσικά όρια ενός ιδιαίτερου τόπου. Προχώρησαν αργά, αφήνοντας αυλάκια στο ψηλό χορτάρι πίσω τους και νοτίζοντας τα ρούχα τους με την πρωινή πάχνη που έλαμπε ακόμα κάτω από τις πρώτες αχτίδες του ήλιου, σαν πολύτιμα πετράδια σπαρμένα σε μια γη της επαγγελίας. Έφτασαν μέχρι το κέντρο της πεδιάδας και εκεί σταμάτησαν συνεπαρμένοι από τον καθαρό αέρα, τις μυρωδιές των βοτάνων που τους αγκάλιαζαν και τα φυσικά χρώματα που τους καλωσόριζαν. Στάθηκαν και απίθωσαν τα λιγοστά τους πράγματα. Κοίταζαν ολόγυρα θέλοντας να βεβαιωθούν ότι αυτό ήταν το κατάλληλο μέρος, και τότε ο Βελισάριος χτύπησε δυνατά και αποφασιστικά το ραβδί του κάτω. «Εδώ» είπε και την επόμενη στιγμή ένας πίδακας νερού τινάχτηκε και τον έλουσε. Όχι, δεν είχε γίνει θαύμα, αλλά ο Βελισάριος στην έκστασή του χωρίς να το προσέξει είχε τρυπήσει με το ραβδί του το παγούρι του που το είχε αφήσει στο έδαφος. Ωστόσο το συμβάν το θεώρησε συμβολικό και καλότυχο, σαν μια απάντηση της ίδιας της Φύσης ότι βρίσκονταν στο σωστό σημείο. Και νερό, αληθινό νερό, υπήρχε. Ήταν ένα πεντακάθαρο ποταμάκι που κατέβαινε λαμπρίζοντας από το κοντινό βουνό. Τι άλλο μπορούσαν να επιθυμήσουν;

Τα λίγα λεπτά του ρεμβασμού τους ήταν αρκετά για να τους ξεκουράσουν και ο Βελισάριος δεν ήθελε να χάνουν ούτε στιγμή. Ήδη η σκέψη του ξεδίπλωνε σχέδια· εδώ θα γινόταν η κεντρική οδός και τα σπουδαία κτίρια, η πλατεία, οι κήποι. Πιο πίσω οι κατοικίες λουσμένες στο φως. Στο τέλος της οδού ο ναός, σαν μια κατάληξη στην πνευματικότητα. Έβλεπε κιόλας την πόλη του. Την πόλη των επιθυμιών του.

Έστειλε αμέσως την Ελισάβετ να μαζέψει μεγάλες πέτρες ενώ εκείνος ανασκουμπώθηκε, έφτιαχνε λάσπη και βάλθηκε να χτίζει. Δούλεψαν ακατάπαυστα

όλη την ημέρα, με ένα μικρό μεσημεριανό διάλειμμα που τριγύριζαν να μαζέψουν βατόμουρα και να γευματίσουν. Ο Βελισάριος περιέγραφε στην Ελισάβετ το σπίτι τους κι εκείνη τον άκουγε μαγεμένη, βλέποντας μέσα από τα μάτια της φαντασίας του. Θα ήταν ένα διώροφο αρχοντικό, όπως της το είχε αφηγηθεί κι άλλες φορές, που την είσοδό του θα την κοσμούσε μια πύλη με στιβαρούς κίονες. Αργά το βράδυ οι δυο από αυτούς είχαν υψωθεί. Ο Βελισάριος και η Ελισάβετ πέρασαν με επισημότητα το νοερό κατώφλι και βρέθηκαν στο καινούργιο τους σπίτι. Το πρώτο σπίτι της Πόλης των Επιθυμιών, όπως την αποκάλεσε αυθόρμητα εκείνος.

Κοιμήθηκαν αγκαλιασμένοι με σκέπασμα τα αστέρια που τρεμόπαιζαν στον απέραντο θόλο και με το χάραμα στρώθηκαν πάλι στη δουλειά. Ο Βελισάριος ήταν άξιος δουλευτής. Σε πολύ μικρό διάστημα το σπίτι τους ήταν ολοκληρωμένο. Έλαμπε κατάλευκο και επιβλητικό. Ο Βελισάριος σμίλευε έπιπλα, έψηνε κεραμικά και σφυρηλατούσε σκεύη. Η Ελισάβετ ύφαινε σεντόνια, χράμια, χαλιά και κουρτίνες. Ούτε και το βράδυ ησύχαζε, αλλά στο φως ενός λαδοφάναρου κεντούσε δαντέλες και έπλεκε μωρουδιακά.

«Θα κάνουμε μόνο γιους» πρότεινε ο Βελισάριος. «Μας χρειάζονται χέρια». Η Ελισάβετ κούνησε το κεφάλι της καταφατικά με ένα ονειροπόλο βλέμμα.

Έτσι γεννήθηκαν οκτώ γιοι και τα χρόνια πέρασαν κι αυτοί μεγάλωσαν. Ο Βελισάριος τους συμβούλεψε ότι ήταν πια καιρός να αποκτήσουν τα δικά τους σπίτια και συνεργάστηκαν όλοι μαζί για να τα φτιάξουν. Οκτώ καινούργια σπίτια προστέθηκαν το ένα δίπλα στο άλλο και όταν ολοκληρώθηκαν ο Βελισάριος έστειλε τους γιους τους να βρουν νύφες. Εκείνοι έφυγαν και ταξίδεψαν για καιρό και μετά επέστρεφαν ένας-ένας έχοντας αρπάξει από κάπου την καλή του και κουβαλώντας τη ριγμένη στους ώμους του ενώ εκείνες τους χτυπούσαν θυμωμένα στο στήθος με τις αδύναμες γροθιές τους, τους κλωτσούσαν στην πλάτη και τους τραβούσαν τα μαλλιά προσπαθώντας να ξεφύγουν, αλλά οι γιοι του Βελισάριου ήταν δυνατοί σαν τον ίδιο. Και όταν εκείνες είδαν τα σπίτια τους έμειναν άφωνες γιατί τόσο όμορφα σπίτια δεν είχαν ξαναδεί και έπαψαν να διαμαρτύρονται και έγιναν φίλες.

Οι απαγωγές γνωστοποίησαν στα γύρω μέρη ότι υπήρχε μια καινούργια πόλη που σχηματιζόταν. «Τώρα θα έρθουν κι άλλοι και τους θέλουμε, να γίνει μια πραγματική πόλη» έκρινε ο Βελισάριος. «Όχι όμως όποιον κι όποιον. Θα δεχτούμε όσους πραγματικά έχουν επιθυμίες και τις μοιραστούν με τις δικές μας».

Έτσι όσους έρχονταν τους ρωτούσαν για τα καλά τους σκοπούς τους. Άλλους τους έδιωχναν και άλλους τους κρατούσαν, επιτρέποντάς τους να φτιάξουν τα δικά τους σπίτια και τις δικές τους δουλειές. Προϋπόθεση όμως ότι όλοι θα σέβονταν την επιθυμία για μια όμορφη, νοικοκυρεμένη πόλη, όπου όλα θα λειτουργούσαν αρμονικά.

Κι έτσι η πόλη πλουτιζόταν με ανθρώπους, κτίρια και καταστήματα. Δεν ήθελαν να είναι πολλοί παρά λίγοι και εκλεκτοί, σαν μια φρόνιμη οικογένεια. Στην κεντρική οδό έγιναν το δημαρχείο, η βιβλιοθήκη, το θέατρο, το ξενοδοχείο που στο ισόγειό του λειτουργεί μπιραρία, η τράπεζα, τα καταστήματα, το ιατρείο και δίπλα του το γραφείο κηδεών, το φαρμακείο, το σχολείο, το ραφείο, το τσαγκαράδικο, το ανθοπωλείο, η χωροφυλακή, ο φούρνος και ίσως το δημοφιλέστερο κατάστημα όλων, το καραμελάδικο.

Στο μέσον της κεντρικής οδού σχεδιάστηκε η πλατεία με παγκάκια και κιόσκια που σύντομα σκεπάστηκαν από δέντρα με πυκνό φύλλωμα. Αργότερα βρέθηκαν χώροι για να προστεθούν νέες υπηρεσίες όπως το φωτογραφείο, η τράπεζα και η τοπική εφημερίδα, ενώ άλλες όπως η εταιρία ηλεκτρισμού, τηλεφώνου και ραδιοφώνου ή το υδραγωγείο εγκαταστάθηκαν σε μικρή απόσταση. Οι κατοικίες βρίσκονται στην πλάτη των κεντρικών κτιρίων από τη μια και από την άλλη πλευρά, αλλά εκείνες της

οικογένειας του Βελισάριου και κάποιων άλλων διακεκριμένων, ας τους πούμε, περιστοιχίζουν την πλατεία. Το τέλος της κεντρικής οδού το κλείνει ο ναός με ένα ευρύχωρο περίβολο και κάμποσα μαρμάρινα σκαλοπάτια.

Το ποταμάκι εξακολουθούσε να κυλάει ανεξάντλητο προσφέροντας γενναιόδωρα το νερό του σε καρπερά περιβόλια και χωράφια που αναπτύχθηκαν δίπλα του. Ερχόταν πάντα από τις ανεξερεύνητες πηγές του στο βουνό όπου από κάποιο ενστικτώδες δέος κανείς δεν ανέβαινε. Από εκεί κυλούσε η ζωή η ίδια, ξεχειλίζοντας χαρούμενα και χανόταν στο βάθος της πεδιάδας.

«Ποτέ δεν στερεύει» είπε μια ημέρα σκεπτική η Ελισάβετ στο Βελισάριο. «Είναι ο ποταμός Ξεχειλώος».

Του Βελισάριου του άρεσε το όνομα και το κράτησε και έτσι έμεινε.

Και μαζί με το ποταμάκι κυλούσε και ο χρόνος και τα πρόσωπα άρχισαν να φεύγουν για να αντικατασταθούν με άλλα και αυτά πάλι με άλλα που επαναλάμβαναν τα ίδια ονοματεπώνυμα αφού ήταν οι απόγονοι εκείνων των αρχικών κατοίκων. Ευτυχώς η νοοτροπία των ανθρώπων δεν άλλαξε, αφού δεν δέχονταν και πολλές επιρροές έτσι όπως ήταν ασφαλισμένοι στο δικό τους τόπο. Αν εξαιρέσουμε μερικές μοιραίες εξελίξεις, η πόλη είναι ολόγεια με εκείνη που φαντάστηκε ο Βελισάριος, ακόμα και σήμερα. Τι είναι το σήμερα, άλλωστε, παρά μόνο μια ανάσα χρόνου.

2.

Σήμερα λοιπόν ένας μακρύς, ίσιος δρόμος που διασχίζει την πεδιάδα οδηγεί από τον κόσμο στην Πόλη. Σπάνια όμως θα περάσει αυτοκίνητο, αφού οι άλλοι δεν την επισκέπτονται θεωρώντας την ακατάδεκτη και οι ίδιοι οι κάτοικοι δεν φεύγουν, θεωρώντας τον υπόλοιπο κόσμο αδιάφορο. Μάλιστα αυτοκίνητα δεν έχουν, αφού από τη μια άκρη της μέχρι την άλλη είναι με αργό περπάτημα λιγότερο από πέντε λεπτά. Υπάρχει ωστόσο, για λόγους εξέλιξης, ένα μικρό λεωφορείο ως δημοτική συγκοινωνία που κάνει στάση κάθε δέκα μέτρα. Με έξι ενδιάμεσες στάσεις ολοκληρώνει το δρομολόγιό του. Πολλοί το χρησιμοποιούν γιατί τους αρέσει η ιδέα και μόνο, αλλά αυτός είναι ο λόγος που το λεωφορείο καθυστερεί. Μέχρι να βγάλουν εισιτήριο έχουν βρεθεί στη στάση που τους ενδιαφέρει. Πάντως ο οδηγός και ο εισπράκτορας φορούν στολή και πηλήκιο με κάθε επισημότητα και ο εισπράκτορας αναγγέλλει την επόμενη στάση, αν και δεν συντρέχει λόγος.

Υπάρχουν και κάτι λίγα οχήματα ακόμα, για κοινωφελείς σκοπούς. Ένα αστραφτερό πυροσβεστικό, ένα ασθενοφόρο και για τους πιο εκλεκτικούς ένα ταξί από εκείνα τα παλιά αμερικάνικα μοντέλα με τα μεγάλα φτερά.

Στα μισά του δρόμου που οδηγεί από τον κόσμο στην Πόλη και αντίθετα, για τους κουρασμένους οδηγούς υπάρχει ο σταθμός «Οι Φιλότεχνοι» του πιστού Θωμά. Το Θωμά τον λένε έτσι γιατί μένει πιστός στην έμπνευσή του να δημιουργήσει ένα σταθμό ανεφοδιασμού και αναψυχής για τους ανύπαρκτους κουρασμένους ταξιδιώτες. Πουλίζει βενζίνη που βέβαια δεν αγοράζει κανείς και έχει μείνει ανέπαφη από τον καιρό που αγοράστηκε. Ο κύριος Θωμάς με υπερηφάνεια έχει βάλει μια επιγραφή, «Εσοδείας 1938», πιστεύοντας ότι το 1938 ήταν μια καλή χρονιά για την παραγωγή βενζίνης. Για κάθε πιθανότητα ο κύριος Θωμάς ετοιμάζει καθημερινά και δυο σάντουιτς. Ένα για τον ενδεχόμενο ταξιδιώτη και ένα για τον εαυτό του, να έχει κάτι για το μεσημέρι. Το βράδυ όμως τρώει και το δεύτερο, όπως επίσης είναι ο ίδιος που σιγά-σιγά καταναλώνει και τα αναψυκτικά.

Φτάνοντας στην Πόλη ο υποτιθέμενος ταξιδιώτης θα δει μια μεγάλη πινακίδα με καλοσχεδιασμένα γράμματα, «Πόλη των Επιθυμιών». Το πρώτο κτίριο είναι το τελωνείο όπου πρακτικά το καθημερινό καθήκον του τελώνη είναι να διώχνει τις

αράχνες. Στη θεωρητική περίπτωση που κάποιος ταξιδιώτης έρθει, ο τελώνης έχει την υποχρέωση να τον οδηγήσει σε ένα ενδότερο δωμάτιο όπου πίσω από ένα παραβάν με διαφανές τζάμι ο ταξιδιώτης οφείλει να γδυθεί τελείως και ο τελώνης, ο κύριος Φαρισαίος, να ψάξει τον ίδιο και τα πράγματά του με επιμέλεια ώστε στη συνέχεια ο ταξιδιώτης εξαγνισμένος να πάρει την άδεια να μπει στην Πόλη. Στην ακόμα πιο θεωρητική περίπτωση όπου πρόκειται για ταξιδιώτισσα, για λόγους διακριτικότητας αυτόν το ρόλο τον αναλαμβάνει μια μοναχή υπηρεσίας που καλείται επί τόπου. Ουσιαστικά υπάρχει μόνο μία μοναχή που ζει σε ένα ατομικό μοναστήρι στους πρόποδες της πλαγιάς. Είναι ένα γαλήνιο, σκιερό μέρος και το μοναστήρι η μοναχή Ερασμία το δημιούργησε η ίδια για να εξιλεωθεί από το αμάρτημά της όταν πόθησε κρυφά ένα διάσημο ηθοποιό του διεθνούς κινηματογράφου και εκείνος δεν της έδωσε την παραμικρή σημασία· πώς να το ήξερε, άλλωστε. Με υποδειγματικό ενθουσιασμό η Ερασμία έφτιαξε διακόσια κελιά προσδοκώντας να ανθίσει εκεί μια ιερή κοινότητα, αλλά όταν ο ενθουσιασμός της καταλάγιασε εκείνη δαγκώθηκε συνειδητοποιώντας ότι διακόσιοι δεν ήταν καλά-καλά ούτε όλοι οι κάτοικοι της Πόλης, άρα στατιστικά δεν υπήρχε περίπτωση να βρεθούν τόσες μετανοημένες. Έτσι το μοναστήρι έμεινε άδειο εκτός από την ίδια που το στοιχειώνει, συχνά όμως οι κάτοικοι κάνουν εκδρομές στο χαλαρωτικό περιβάλλον του και εκείνη τους προσφέρει δροσερό νερό και λουκούμα.

Απέναντι από το τελωνείο βρίσκεται ο σιδηροδρομικός σταθμός. Μετράει πολλά χρόνια τώρα, όταν κάποτε οι κάτοικοι σκέφτηκαν ότι θα έπρεπε να έχουν μια σύνδεση με τον κόσμο. Έχτισαν με μεγάλη χαρά το κτίριο για το οποίο αισθάνονται ακόμα μεγάλη υπερηφάνεια. Είναι ένα ψηλοτάβανο μέγαρο από κίτρινα τούβλα και στο μέσον της μετόπης του ένα εντοιχισμένο ρολόι δείχνει με ακρίβεια την ώρα. Η αίθουσα αναμονής είναι ευρύχωρη με ξύλινους πάγκους και στη μια άκρη της βρίσκεται το ταμείο που το παράθυρό του προστατεύεται από σκούρα πράσινα μεταλλικά κάγκελα ενώ στην απέναντι βρίσκεται το κυλικείο. Κανένα από τα δύο δεν λειτουργεί αφού δεν υπάρχουν επιβάτες, ούτε κάνουν δρομολόγια η ατμομηχανή με τα δύο βαγόνια –το ένα για επιβάτες και το άλλο για εμπορεύματα– που βρίσκονται μόνιμα σταθμευμένα στην εξωτερική αποβάθρα. Μάλιστα δεν υπάρχουν και ράγες, γιατί οι κάτοικοι αφού έφτιαξαν το κτίριο και έφεραν τη μηχανή και τα βαγόνια, κατάλαβαν εκ των υστέρων ότι κανείς δεν επρόκειτο να ταξιδέψει και δεν τις τοποθέτησαν. Για την ατμομηχανή και τα βαγόνια, αφού δεν υπήρχε άλλος τρόπος να τα μεταφέρουν, τα έριξαν με τηλεκατευθυνόμενα αλεξίπτωτα αφού ναύλωσαν μεγάλα μεταγωγικά αεροπλάνα. Τα βαγόνια προσγειώθηκαν αρκετά σωστά στην αποβάθρα αλλά την ατμομηχανή τη φύσηξε ένα απαλό αεράκι και αυτή έπεσε στο αρωματοπωλείο ισοπεδώνοντάς το. Μεθυστικές μυρωδιές ξεχύθηκαν στην Πόλη και για την υπόλοιπη ημέρα οι κάτοικοι έμειναν παραζαλισμένοι. Την επόμενη ημέρα που συνήλθαν, φρόντισαν να μεταφέρουν την ατμομηχανή στη σωστή της θέση κυλώντας την πάνω σε μπουκαλάκια αρωμάτων που είχαν μείνει άθραυστα, ενώ ο μηχανοδηγός από τη θέση του τους καθοδηγούσε. Η ατμομηχανή είναι παλιού τύπου, μαύρη με κόκκινους τροχούς και συντηρείται υποδειγματικά, όπως και τα βαγόνια. Το βαγόνι των επιβατών έχει πολυτελή βελούδινα καθίσματα αντικριστά και πτυσσόμενα τραπεζάκια ανάμεσά τους. Είναι τόσο ωραίο που επιτρέπεται στους κατοίκους να δίνουν τα ραντεβού τους εκεί, αντί για την πλατεία.

Με τον καιρό ο μηχανοδηγός πήρε σύνταξη άπρακτος αλλά εξακολουθούν να προσλαμβάνονται σταθμάρχης και θερμαστής συμβολικά, διατηρώντας το ρόλο τους. Κάθε πρωί στις εννέα ο σταθμάρχης σφυρίζει για το ανεκτέλεστο δρομολόγιο και αμέσως μετά ο θερμαστής ανάβει τα κάρβουνα, οπότε ένα μαύρο σύννεφο καλύπτει περιστασιακά την Πόλη τρομάζοντας τα πουλιά και κλείνοντας τους κατοίκους στα σπίτια τους για λίγο. Όποιος τολμήσει να κυκλοφορήσει γίνεται κατάμαυρος και οι υπόλοιποι δεν τον αναγνωρίζουν καταδικάζοντάς τον στην καταφρόνια, μέχρι αυτός

να πάει να ξεπλυθεί. Το ωράριο όμως τηρείται με σχολαστική πιστότητα και οι κάτοικοι διορθώνουν τα ρολόγια τους με το σφύριγμα του σταθμάρχη.

Στη συνέχεια, μετά το τελωνείο και το σιδηροδρομικό σταθμό, εκτείνεται η κεντρική οδός με τα καταστήματα όπως τα αναφέραμε και θα τα γνωρίσουμε καλύτερα όταν έρθει η ώρα του καθενός.

3.

Η δασκάλα, η κυρία Ελένη, έβαλε στα παιδιά διαγώνισμα καλλιγραφίας. Η κυρία Ελένη όμως ήταν αναλφάβητη και τη δίδασκαν τα παιδιά, με ότι ήξερε το καθένα. Έτσι αυτά αντί να γράψουν προτίμησαν να ζωγραφίσουν. Πήραν τα χρωματιστά τους μολύβια και άπλωσαν σε φύλλα χαρτιού σκηνές της Πόλης. Τα περισσότερα παιδιά ζωγράρισαν το καρναβάλι, άλλα διάφορα καταστήματα ή την πλατεία, την ατμομηχανή, το πυροσβεστικό όχημα, ένα από αυτά το νεκροταφείο και ένα άλλο την κυρία Ελένη να πετάει καβάλα σε ένα σκουπόξυλο.

Η μικρή Βαρβάρα ζωγράφισε κάτι διαφορετικό.

«Τι είναι αυτό;» τη ρώτησε η κυρία Ελένη.

«Ένα χρυσόψαρο» απάντησε πολύ σοβαρά η μικρή Βαρβάρα.

4.

Στον Ξεχειλώ εμφανίζονταν συχνά ασημένια ψάρια που αφήνονταν να τα παρασύρει το ρεύμα του. Κάποιες ανεξακρίβωτες φήμες έλεγαν ότι μακριά, εκεί όπου μάλλον εκβάλλει το ποταμάκι, χάσκει η άβυσσος καθώς η γη είναι επίπεδη και εκεί βρίσκεται μια από τις άκρες της. Κανείς από τους κατοίκους δεν είχε φτάσει ως εκεί γιατί τους αρκούσε να χαίρονται το καθαρό νερό στα όριά τους, είτε χρησιμοποιώντας το για να ποτίζουν τα χωράφια και τα περιβόλια είτε για να κολυμπούν σε κάποια σημεία όπου η κοίτη πλάταινε.

Μια ημέρα ο κύριος Πέτρος ο βιολιστής πήγε σε ένα απόμερο σημείο όπου βεβαιώθηκε πως δεν υπήρχε κανείς άλλος, και αφού έκρυψε όλα τα ρούχα του στα βούρλα της όχτης για να τα διασφαλίσει, μπήκε στο δροσερό νερό. Για ατυχία του όμως ενώ ακόμα κολυμπούσε εμφανίστηκαν οι μαθήτριες του παρθεναγωγείου τραγουδώντας χαρωπά με επικεφαλής την καθηγήτρια κυρία Περσεφόνη. Χωρίς να τον δουν αρχικά, ενώ εκείνος απελπισμένος γιατί δεν προλάβαινε να βγει και να ντυθεί βουτούσε το κεφάλι του στο νερό κοντεύοντας να σκάσει, σταμάτησαν κοντά του και έμειναν με τα ολόσωμα μαγιό τους που είχαν κοντά μανίκια και έφταναν μέχρι το γόνατο. Στην Πόλη κυριαρχούσε η ευπρέπεια. Ο κύριος Πέτρος έβγαλε το κεφάλι του για μια στιγμή από το νερό και αναστατώθηκε από το θέαμα.

Η κυρία Περσεφόνη, και αυτή με ένα ανάλογο μαγιό και μια πλαστική σκούφια στο κεφάλι, καθοδηγούσε τις μαθήτριες να μπουν προσεκτικά στο νερό και τις συμβούλευε να μην πάνε στα άπατα, αν και δεν υπήρχαν άπατα. Αφού έβαλε και την τελευταία μπήκε και η ίδια και για κακή σύμπτωση έπεσε πάνω στον κύριο Πέτρο όταν εκείνος έβγαζε πάλι το κεφάλι του για να πάρει αναπνοές. Η κυρία Περσεφόνη αιφνιδιάστηκε αλλά αμέσως μετά άπλωσε ενστικτωδώς το χέρι της στο νερό αναζητώντας το δικό του για μια ευγενική χειραψία. Συνέλαβε όμως κάτι ακαθόριστο που της προκάλεσε υποψίες.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε τον κύριο Πέτρο.

«Ένα νερόφιδο» της απάντησε εκείνος αμήχανα.

Η κυρία Περσεφόνη, με μια απροσδιόριστη απροθυμία, θεώρησε πρέπον να απομακρυνθεί και να φυγαδεύσει και τις μαθήτρίες. Όταν επέστρεψαν στο σχολείο άλλαξε το πρόγραμμα της φυσικής ιστορίας και μίλησε με έμπνευση για τα υδρόβια ερπετά.

Ενώ τα κορίτσια πηγαίνουν στο παρθεναγωγείο, τα αγόρια πηγαίνουν κατευθείαν στο αναμορφωτήριο. Η αυστηρή νοοτροπία των κατοίκων έχει γνωμοδοτήσει ότι τα αγόρια, εν δυνάμει ταραξίες, πρέπει να φοιτούν προληπτικά εκεί. Μια φορά το χρόνο όμως, κορίτσια και αγόρια με τη συνοδεία των καθηγητών που εξηγούν, αλλά και οι περισσότεροι κάτοικοι της Πόλης, καταλαμβάνουν τις όχθες του Ξεχειλίου για να παρακολουθήσουν το θέαμα των ψαριών που επιχειρούν να κολυμπήσουν αντίθετα στο ρεύμα και να επιστρέψουν στις πηγές. Μερικά το καταφέρνουν και άγνωστο τι κάνουν ύστερα, αλλά τα περισσότερα παρασύρονται πάλι από το νερό όπως κυλάει. Δεν μπορείς να μπεις δεύτερη φορά στο ίδιο νερό του ποταμού, έλεγε κάποιος.

5.

Στην κεντρική οδό ένα από τα κτίρια που δεσπόζουν είναι αυτό της τράπεζας. Της «Στρογγυλής Τράπεζας», όπως την ονόμασε ο ιδρυτής της, Θεόφιλος, εμπνευσμένος από το ότι τα πρώτα χρήματα που διαχειρίστηκε ήταν λίγα κέρματα, στρογγυλά βέβαια. Με τον καιρό η οικονομία της Πόλης και κατά συνέπεια και η τράπεζα αναπτύχθηκαν. Με συνετές κινήσεις η τράπεζα συγκέντρωσε στα θησαυροφυλάκιά της μεγάλα ποσά φθάνοντας στο σημείο να δανείζει ακόμα και πασίγνωστες χώρες, αλλά ονόματα δεν λέμε.

Σήμερα τη «Στρογγυλή Τράπεζα» διευθύνει η κυρία Θεοφίλη, απόγονη βέβαια του Θεοφίλου. Είναι μια πολύ έξυπνη γυναίκα, πλούσια σε περιουσία και σε καμπύλες, αλλά έμεινε ανύπαντρη από καχυποψία ότι όσοι έδειχναν ενδιαφέρον στην ουσία ήθελαν την προίκα της. Η κοινή γνώμη την επαίνεσε για τη φρονιμάδα της και είναι ένα από τα πιο αξιοσέβαστα πρόσωπα της Πόλης.

Μια ημέρα, τρεις απαίσιοι γκάγκστερ από τον έξω κόσμο, οι Χιούι, Λούι και Ντιούι, αφού μελέτησαν εγκυκλοπαίδειες και συμβουλευτήκαν αστρολόγους, συμπέραναν ότι η «Στρογγυλή Τράπεζα» έμενε ανέκαθεν ανέγγιχτη, άρα διατηρούσε τα πλούτη της. Γι' αυτό αποφάσισαν να τη ληστέψουν. Χρησιμοποίησαν ένα μαύρο σεντάν μοντέλο του 1923 για να περνούν απαρατήρητοι και ξεκίνησαν προς τα εκεί. Θα ήταν από τους ελάχιστους στην ιστορία που σταμάτησαν στον πιστού Θωμά όπου κατανάλωσαν και τα δύο σάντουιτς ενώ ο τρίτος διαμαρτυρόταν για την έλλειψη επαγγελματισμού και θυμωμένος πήγε να βγάλει το πιστόλι του, όμως οι άλλοι δύο πρόλαβαν με τρόπο να τον συγκρατήσουν και του υποσχέθηκαν ότι θα του έπαιρναν στην Πόλη παγωτό φιστίκι, που του άρεσε. Σταμάτησαν και στο τελωνείο όπου ο τελώνης, ο κύριος Φαρισαίος, αν και τους έκανε επιμελή έλεγχο δεν ανακάλυψε τίποτα γιατί δεν σκέφτηκε να ψάξει με την ίδια επιμέλεια και το αυτοκίνητο. Οι ληστές είχαν τοποθετήσει τα όπλα τους κάτω από τον πίσω προφυλακτήρα, έτσι ώστε οι κάννες τους στραμμένες προς τα έξω έμοιαζαν με τριπλή εξάτμιση.

Οι ληστές μπήκαν αγριεμένοι στην τράπεζα που ήταν άδεια από πελάτες εκείνη τη στιγμή, προτείνοντας τα όπλα τους στους τρεις αιφνιδιασμένους ταμίες που δεν ήξεραν από τέτοια. Μάλιστα ο ένας, ο κύριος Σταμάτης, με πλήρη άγνοια, θαύμασε τα όπλα και ζήτησε να μάθει από πού τα είχαν πάρει για να πάρει κι αυτός τέτοια παιχνίδια για τα παιδάκια του.

«Τα λεφτά σας ή τη ζωή σας» γρύλλισε ο Χιούι.

Οι ληστές στάθηκαν ο καθένας μπροστά από κάθε ταμείο. Δεν είχαν μάθει όμως ότι η τράπεζα διέθετε πρωτόγονους αλλά αποτελεσματικούς μηχανισμούς ασφαλείας.

Μπροστά από κάθε ταμείο υπήρχε από μια καταπακτή που τα σανίδια της ήταν επιδέξια τοποθετημένα, ώστε έμοιαζαν με συνέχεια των σανιδιών του δαπέδου. Οι καταπακτές άνοιγαν προς τα μέσα σε αρκετά βαθιά και στενά φρεάτια. Άνοιγαν με μανιβέλες εγκαταστημένες κάτω από τα ταμεία τις οποίες οι ταμίες έσπευσαν να στριφογυρίσουν προφασισζόμενοι ότι χρειάστηκε να δέσουν ταυτόχρονα τα κορδόνια των παπουτσιών τους. Οι Χιούι και Λούι έπεσαν αμέσως στο βάθος αλλά η μανιβέλα του ταμιά κυρίου Σταμάτη είχε σκεβρώσει και ο Ντιούι, που στεκόταν μπροστά του, οργισμένος από την κατάσταση, ετοιμάστηκε να πυροβολήσει.

Εκείνη τη στιγμή όμως στο κεφαλόσκαλο μιας εσωτερικής σκάλας που συνδεόταν άμεσα με το διαμέρισμα της κυρίας Θεοφίλης στον πάνω όροφο, εμφανίστηκε η ίδια η κυρία Θεοφίλη ανήσυχη γιατί είχε αντιληφθεί το ασυνήθιστο αυτοκίνητο και είχε ακούσει αγριεμένες φωνές. Ήταν από τις ελάχιστες φορές, ίσως η μοναδική, που παρέβλεψε τη δημόσια εικόνα της και παρουσιάστηκε όπως κυκλοφορούσε στο σπίτι: με μια ρόμπα σταμπωτή με λαγουδάκια, παντόφλες με γούνινες φούντες και μπικουτί στα μαλλιά· σαν ξωτικό. Το θέαμα ήταν τόσο απόκοσμο που ο Ντιούι λύγισε. Αμίλητος, άνοιξε μόνος του την καταπακτή του και πήδησε μέσα.

Ο χωροφύλακας, κύριος Ισίδωρος, ειδοποιήθηκε άμεσα και ήρθε φουσκωμένος από υπερηφάνεια να συλλάβει τους ληστές, ακολουθούμενος από πλήθος πολιτών που είχαν καταλάβει επίσης ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Οι ληστές παραδόθηκαν χωρίς αντίσταση τρομοκρατημένοι από την κυρία Θεοφίλη που τους κουνούσε απειλητικά τη μια παντόφλα της, αφού είχαν πικρή πείρα από τις δικές τους συζύγους. Τους ανέσυραν και ο κύριος Ισίδωρος τους πέρασε χειροπέδες. Έπειτα, με συνοπτικές διαδικασίες, σχηματίστηκε μια ζωνρή πομπή όπου προηγούνταν η δημοτική μπάντα (όμως η μουσική ήταν από φορητό κασετόφωνο, κρυμμένο στην τούμπα, και τα μέλη της ορχήστρας καμώνονταν ότι έπαιζαν ενώ ο μαέστρος με την μπαγκέτα του ουσιαστικά έδιωχνε τις μύτες) και τα παιδιά του σχολείου με τοπικές ενδυμασίες, ακολουθούσαν ο καμαρωτός κύριος Ισίδωρος και οι κατσουφιασμένοι τρεις ληστές, ο δήμαρχος και τα μέλη του δημοτικού συμβουλίου, άλλοι επίσημοι, οι τρεις ταμίες που ο εκδότης της τοπικής εφημερίδας τους ζάλιζε με ερωτήσεις, και πλήθος κόσμου. Έφτασαν στο κτίριο της χωροφυλακής και ο κύριος Ισίδωρος έμπασε με μεγάλη ευχαρίστηση τους ληστές σε τρία κελιά που επιτέλους βρήκαν αιτία να χρησιμοποιηθούν. Ο δήμαρχος εκφώνησε λόγο στο συγκεντρωμένο πλήθος και ο ιερέας έκανε εξορκισμό. Η κυρία Θεοφίλη, που όφειλε να ευπρεπιστεί όπως άρμοζε, καθυστέρησε και εμφανίστηκε πια στη συνέντευξη τύπου αργότερα ενώ η τοπική εφημερίδα τύπωσε πολλά έκτακτα παραρτήματα εκείνη την ημέρα που έγιναν ανάρπαστα.

Στο κοινό επιτράπηκε η επίσκεψη στα κελιά της φυλακής. Πολλοί κάτοικοι θέλουν να βγάζουν αναμνηστικές φωτογραφίες με τους ληστές, αρκετοί γονείς τους δείχνουν στα παιδιά τους για να τρομάζουν και να τρώνε το φαγητό τους και οι φιλόανθρωποι τους επισκέπτονται για να τους προσφέρουν ζαχαρένια μαστιχονάκια, για τα οποία θα μιλήσουμε σε λίγο. Σε μια ύψιστη εκδήλωση ανθρωπισμού και κατανόησης των αναγκών τους, η κυρία Περσεφόνη και οι μαθήτρες του παρθεναγωγείου τους έφεραν άσεμνα περιοδικά.

6.

Η μικρή Βαρβάρα μεγάλωσε και μπήκε στο παρθεναγωγείο. Στο μάθημα ιχνογραφίας η κυρία Περσεφόνη ζήτησε από τις μαθήτρες να ζωγραφίσουν ερπετά.

Η Βαρβάρα ζωγράφισε κάτι διαφορετικό.

«Τι είναι αυτό;» τη ρώτησε η κυρία Περσεφόνη.

«Ένα χρυσόψαρο» απάντησε πολύ σοβαρά η Βαρβάρα.

7.

Το καραμελάδικο έχει τυπικά την ονομασία «Γλυκός Πέλεκυς» αλλά όλοι το λένε «καραμελάδικο της κυρίας Βιολέτας».

Βιολέτα λεγόταν εκείνη που το ξεκίνησε, στα χρόνια που η Πόλη χτιζόταν. Ήταν μια μαυροφορεμένη γιαγιά που ήρθε σιγά-σιγά περπατώντας ποιος ξέρει από πού, και μεταφέροντας στους ώμους της ένα μεγάλο σακί με ζάχαρη. Μπήκε στην αραιοκατοικημένη ακόμα Πόλη και πήγε κατευθείαν στο κτηματομεσιτικό γραφείο που το είχε ο Κλαίων (ναι, με αι το έγγραφε).

«Θέλω ένα διώροφο στην κεντρική οδό» είπε αποφασιστικά η Βιολέτα.

Ο Κλαίων της ζήτησε ένα υπέρογκο ποσόν για το μόνο διαθέσιμο, αλλά η Βιολέτα δεν δίστασε. Έχωσε το χέρι της στο φόρεμά της και ψαχούλεψε το ένα της στήθος. Το έβγαλε και ήταν ένα πουγκί. Πουγκί ήταν και το άλλο. Το στήθος της έμεινε επίπεδο.

Τα πουγκιά ήταν γεμάτα με χρυσά φλουριά που ο Κλαίων τα δέχτηκε με ικανοποίηση και της έδωσε τα κλειδιά του κτιρίου, και δώρο ένα καζάνι που ζήτησε η Βιολέτα.

Το ίδιο βράδυ μια γλυκιά μυρωδιά τρύπωσε γαργαλιστικά σε όλα τα σπίτια της Πόλης και το επόμενο πρωί οι λιγοστοί κάτοικοι πήγαν να δουν απορημένοι τι συνέβαινε. Το ισόγειο του κτιρίου ήταν κατάσταση και οι βιτρίνες του ήταν γεμάτες από λαχταριστά ζαχαρένια μπαστουνάκια, άσπρα και κόκκινα ριγέ. Και η ίδια η γιαγιά Βιολέτα είχε αντικαταστήσει το μαύρο της φόρεμα με ένα αντίστοιχο, με λεπτές άσπρες και κόκκινες ρίγες. Οι κάτοικοι ενθουσιάστηκαν και η Βιολέτα ξεπούλησε σε λίγα λεπτά ενώ μεγάλες ουρές σχηματίζονταν περιμένοντας τη Βιολέτα να ετοιμάσει νέα μπαστουνάκια.

Αυτό συνεχίστηκε καθημερινά από τότε και ενώ οι Βιολέτες διαδέχονταν η μια την άλλη, τα μπαστουνάκια παρέμεναν αναλλοίωτα αποτελώντας μια από τις πιο αγαπημένες προτιμήσεις των πολιτών. Οι επισκέπτες στα σπίτια πάντα δέχονται με ξεχωριστή ευχαρίστηση ένα τέτοιο κέρασμα, άσχετα αν και το δικό τους σπίτι είναι γεμάτο από αυτά. Σε όλες τις κοινωνικές εκδηλώσεις τα ριγέ ζαχαρένια μπαστουνάκια προσφέρονται αφειδώς, ενώ στις παρελάσεις η κυρία Βιολέτα κάθε γενιάς βγαίνει στο μπαλκόνι του σπιτιού της, στον πάνω όροφο του κτιρίου, και πετάει μπαστουνάκια στο κοινό που παραληρεί.

Κάποια από όλες τις Βιολέτες κατάφερε, σε συμφωνία με το δήμο, να αποκτήσει την αποκλειστικότητα χρήσης των άσπρων και κόκκινων ριγών που χαρακτηρίζουν τα ζαχαρένια μπαστουνάκια. Έτσι η τέντα του καταστήματος έχει αυτό το μοτίβο ενώ και η σημερινή κυρία Βιολέτα εμφανίζεται με φόρεμα, παλτό, γάντια, καπέλο και παπούτσια με άσπρες και κόκκινες λεπτές λοξές ρίγες. Μόνο σε πένθη προσθέτει ένα μαύρο βέλο στο πρόσωπό της και αποφεύγει στο κοκκινάδι των χειλιών της να προσθέσει και λευκές ρίγες.

Το καραμελάδικο και η «Στρογγυλή Τράπεζα» είναι αντίκρου στην κεντρική οδό. Η κυρία Βιολέτα και η κυρία Θεοφίλη έχουν καλές σχέσεις. Η κυρία Θεοφίλη μάλιστα πρότεινε η κυρία Βιολέτα αντί για χρήματα να καταθέτει το βάρος της σε μπαστουνάκια.

8.

Η εταιρία ηλεκτρισμού, τηλεφώνου και ραδιοφώνου απορρόφησε την εταιρία σιδηροδρόμου που ήταν επόμενο να ατονήσει και μετονομάστηκε σε «Εταιρία Γραμμών». Ωστόσο, αν εξαιρέσουμε τον ηλεκτρισμό, οι άλλες υπηρεσίες δεν έχουν και τόσο μεγάλη ζήτηση. Οι κάτοικοι αγαπούν την πόλη τους και δεν τους ενδιαφέρει και πολύ να βλέπουν ή να ακούν τι γίνεται στον υπόλοιπο κόσμο. Τηλέφωνο έχουν όλοι, όμως τους είναι πιο άμεσο να βγαίνουν και να μιλούν από τα παράθυρα ή τα μπαλκόνια τους. Με ανάλογη ένταση της φωνής ακούγονται εύκολα, ακόμα κι αν το ένα σπίτι βρίσκεται στην αρχή και το άλλο στο τέλος της Πόλης. Έτσι βέβαια όλοι ακούν όλους και ο καθένας έστω και άθελά του μαθαίνει τι κάνει ο άλλος.

«Έκαψα το φαγητό μου» φώναξε η κυρία Βούλα στην κυρία Καίτη, τρία σπίτια παρακάτω.

«Α!» αντέδρασε η κυρία Καίτη με θεατρική θλίψη για συμπαράσταση. «Και τώρα τι θα κάνεις;»

Οι περίοικοι κούνησαν τα κεφάλια τους με συμπάθεια για το ατύχημα της κυρίας Βούλας.

«Δεν ξέρω...» απάντησε σκεπτική η κυρία Βούλα στην κυρία Καίτη. «Δεν προλαβαίνω τώρα να ετοιμάσω κάτι άλλο». Ύστερα, προσπαθώντας να κρύψει μια πονηριά στη σκέψη της, συμπλήρωσε: «Ίσως να πάω να αγοράσω ζαχαρένια μπαστούνια».

Η είδηση διαδόθηκε γρήγορα και έφτασε και στα αυτιά της κυρίας Βιολέτας που γέμισε μια μεγάλη ριγέ σακούλα με ζαχαρένια μπαστούνια να είναι έτοιμη, αλλά και στα αυτιά του σοκαρισμένου κυρίου Πολύδωρου, του συζύγου της κυρίας Βούλας.

Ο κύριος Πολύδωρος έχει το μοναδικό συνεργείο αυτοκινήτων στην Πόλη των Επιθυμιών, που ονομάζεται «Εσπερίδες» και φυσικά είναι χωρίς δουλειά αφού στην Πόλη κανείς δεν έχει αυτοκίνητο και δεν επιθυμεί να αποκτήσει· ούτε ο ίδιος ο κύριος Πολύδωρος. Το μόνο αυτοκίνητο που κινείται και έχει κατά συνέπεια πιθανότητες επισκευής είναι το λεωφορείο, αλλά και αυτό όταν μένει από βλάβη κατεβαίνουν οι επιβάτες του και το σπρώχνουν για τα λίγα μέτρα που τους χωρίζουν από τη στάση τους.

Τώρα όμως το λεωφορείο λειτουργούσε, σκέφτηκε ο κύριος Πολύδωρος. Έτσι έκλεισε το συνεργείο τοποθετώντας μια πρόχειρη χειροποίητη επιγραφή, «Επιστρέφω σχεδόν αμέσως – Αφήστε σημείωμα», πήρε το λεωφορείο και κατέβηκε δυο στάσεις πιο πέρα, δηλαδή καμιά εικοσαριά μέτρα απόσταση, και αγόρασε από το κατάστημα τροφίμων δυο μεγάλα κεφάλια τυριού που τα πήγε σπίτι. Τα τυριά από τη μια και τα ζαχαρένια μπαστούνια από την άλλη, έκαναν τους δυο συζύγους να δακρύνουν από συγκίνηση διαπιστώνοντας το αμοιβαίο ενδιαφέρον τους και κοιτάχτηκαν με την ίδια τρυφερότητα που είχαν αισθανθεί την πρώτη φορά που συναντήθηκαν.

Το επόμενο πρωί η Πόλη έμαθε, ακούγοντας την κυρία Βούλα που ενημέρωνε εμπιστευτικά την κυρία Καίτη από παράθυρο σε παράθυρο, ότι ενώ ο κύριος Πολύδωρος της έκανε έρωτα, ένα κουνούπι του τσίμπησε τα πισινά και από τον εκνευρισμό του δεν ολοκλήρωσε.

Αυτή είναι η καθημερινότητα της Πόλης των Επιθυμιών, τίποτα το σπουδαίο δηλαδή, αλλά για τους κατοίκους είναι όλα σημαντικά. Κι έτσι πληροφορήθηκαν και για το εκκολαπτόμενο ειδύλλιο της Βαρβάρας με τον Ιορδάνη.

«Ξέρεις...» φώναξε ντροπαλά μια ημέρα η κυρία Αλκμήνη από το μπαλκόνι της στην κυρία Κλαίρη, που και εκείνη βρισκόταν στο δικό της μπαλκόνι, δώδεκα μέτρα παρακάτω. «Νομίζω ότι θα γίνουμε συμπεθέρες».

«Γιατί το λες αυτό;» απόρησε η κυρία Κλαίρη, που δεν είχε ιδέα.

«Να, η Βαρβάρα μου λέει πόσο ευγενικός είναι ο Ιορδάνης μαζί της και πόσο την προσέχει. Της προσφέρει συνέχεια ζαχαρένια μπιστουνάκια που πάνε και τα τρώνε στο βαγόνι».

Η κυρία Κλαίρη έμεινε άφωνη.

Να διευκρινίσουμε ότι στην Πόλη το να προσφέρεις ζαχαρένια μπιστουνάκια είναι ένδειξη ιδιαίτερης εκτίμησης. Και να διευκρινίσουμε επίσης ότι η κυρία Αλκμήνη είναι μητέρα της Βαρβάρας, την οποία έχουμε αναφέρει ήδη, ενώ η κυρία Κλαίρη είναι μητέρα του Ιορδάνη, ενός άξιου παλληκαριού που εργάζεται εδώ και λίγο καιρό ως ταμίας στη «Στρογγυλή Τράπεζα» (δεν είχε προλάβει τη ληστεία όμως). Έτσι η κυρία Κλαίρη δεν είχε λόγο να μη χαρεί.

«Λες;» είπε, με κάποια προσδοκία.

Η ευχάριστη είδηση διαδόθηκε αστραπιαία. Οι συμμαθήτριες της Βαρβάρας έσπευσαν να τη συγχαρούν και η καθηγήτριά της, η κυρία Περσεφόνη, της χάρισε δυο βαθμούς επιπλέον στη βαθμολογία της αν και η Βαρβάρα ήταν άριστη μαθήτρια· έτσι η Βαρβάρα ήταν η μόνη που πήρε απολυτήριο με 12, ενώ οι άλλες αριστούχες αποφοιτούσαν με ένα μεγαλειώδες 10. Παράλληλα, οι φίλοι του Ιορδάνη του έσφιγγαν το χέρι, η κυρία Θεοφίλη προς τιμή του έβαλε γράσο στις μανιβέλες για τις καταπακτές της τράπεζας, η κυρία Βιολέτα είδε την κατανάλωση των ζαχαρένιων μπιστουνακιών να αυξάνεται και η τοπική εφημερίδα έκανε πρωτοσέλιδη δημοσίευση.

Την εφημερίδα, που επίσημα λέγεται «Φυλλοσοφία», όλοι τη λένε απλά, εφημερίδα. Σήμερα την εκδίδει ο κύριος Χαράλαμπος που κι αυτός ακολουθεί μια οικογενειακή παράδοση. Την εφημερίδα την είχε ξεκινήσει ο προ- προ- και βάλε παππούς του, Χαράλαμπος και εκείνος, και αρχικά ήταν δισέλιδη: ένα φύλλο τυπωμένο μπροστά και πίσω. Αργότερα που η Πόλη μεγάλωσε και οι άνθρωποί της –μαζί και οι ειδήσεις– πλήθυναν, η εφημερίδα έγινε τρισελίδη και να εξηγήσουμε πώς έγινε αυτό: ήταν πια δύο φύλλα ενωμένα αλλά η τελευταία σελίδα έμενε κενή ελλείψει επαρκών γεγονότων. Πολλοί τη χρησιμοποιούσαν για σημειώσεις και διατύπωναν την ισχυρή άποψη ότι ήταν η πιο χρήσιμη σελίδα της εφημερίδας. Δυο γενιές πριν το σημερινό κύριο Χαράλαμπο η εφημερίδα τυπώθηκε πια και στις τέσσερις σελίδες της.

Η εφημερίδα κυκλοφορεί καθημερινά αλλά επειδή ακόμα δεν υπάρχουν τόσες ειδήσεις να την καλύψουν, ο κύριος Χαράλαμπος αλλάζει μόνο την πρώτη σελίδα και μετατοπίζει τις επόμενες. Έτσι κάθε ημέρα η τελευταία σελίδα φεύγει και τη θέση της παίρνει η τρίτη και ούτω καθ' εξής. Για να συγκεντρώνει ειδήσεις ο κύριος Χαράλαμπος αναγκάζεται να ξυπνάει πολύ νωρίς και να κοιμάται πολύ αργά, στρατοπεδεύοντας στο ανοιχτό παράθυρό του ώστε να ακούει τι λένε οι κάτοικοι και να τα μεταφέρει. .

Αν και όλοι έχουν μάθει τι συμβαίνει από αυτές τις συζητήσεις των παραθύρων, όλοι αγοράζουν την εφημερίδα γιατί θεωρούν ότι πρόκειται για θέμα κύρους. Άλλωστε ο κύριος Χαράλαμπος είναι το αναγνωρισμένο πρόσωπο των ειδήσεων, αφού κάθε πρωί, μόλις κυκλοφορήσει η εφημερίδα του, έχει μια δίωρη εκπομπή στον τοπικό ραδιοφωνικό σταθμό και διαβάζει αυτά που έχει δημοσιεύσει. Στη διάρκεια αυτού του δίωρου η Πόλη παραλύει γιατί όλοι έχουν αγοράσει την εφημερίδα και ακούγοντας ραδιόφωνο παρακολουθούν με μεγάλο ενδιαφέρον αν ο κύριος

Χαράλαμπος τα διαβάζει σωστά. Κατά συνέπεια και οι συζητήσεις των παραθύρων περιορίζονται και σπάνια θα τύχει ο κύριος Χαράλαμπος να μην ακούσει κάτι.

Ο ραδιοφωνικός σταθμός που ονομάζεται «Ένα στα γρήγορα» έχει πολύ μικρή εμβέλεια, καλύπτοντας ίσα-ίσα την Πόλη. Να, για παράδειγμα ο πιστός Θωμάς στην απόσταση που βρίσκεται δεν τον πιάνει. Αλλά τι νόημα έχει να ακούσουν ξένοι τα νέα της Πόλης; Οι κάτοικοι προτιμούν να διατηρούν την ιδιωτικότητά τους. Μετά τον κύριο Χαράλαμπο στο σταθμό ακολουθεί ένα ποικίλο πρόγραμμα όπου διάφοροι δίνουν χρήσιμες πληροφορίες. Η κυρία Θεοφίλη και η κυρία Βιολέτα έχουν μια κοινή οικονομική εκπομπή όπου η πρώτη ενημερώνει για την καθημερινή ισοτιμία του νομίσματος και η άλλη για την καθημερινή τιμή της ζάχαρης. Ο κύριος Πολύδωρος δίνει τεχνικές συμβουλές για τη συντήρηση του αυτοκινήτου που όλοι τις ακούν και ας μην έχουν αυτοκίνητο, αν είχαν όμως; Η δασκάλα κυρία Ελένη φέρνει στο σταθμό την παιδική χορωδία του σχολείου και η καθηγήτρια κυρία Πολυξένη αναφέρεται σε γνωστά και άγνωστα πλάσματα, με προτίμηση στα ερπετά.

9.

Το εξωγήινο διαστημόπλοιο εμφανίστηκε εκείνο το βράδυ σαν ένα ακατανόητο φωτεινό στίγμα στον ουρανό. Πρώτος το είδε ο τελώνης, ο κύριος Φαρισαίος, που καθυστέρησε να πάει σπίτι του μήπως όλως τυχαίως και εμφανιζόταν κάποιο αυτοκίνητο από τον έξω κόσμο. Όταν είδε το παράξενο φως τινάχτηκε με την ενστικτώδη αντίδραση ότι επρόκειτο για τα φανάρια κάποιου μακρινού αυτοκινήτου, αλλά μετά συνειδητοποίησε ότι θα ήταν δύσκολο για ένα αυτοκίνητο, όσο εξελιγμένο μοντέλο και αν ήταν, να πετάει στον ουρανό. Έτσι βάλθηκε να το παρακολουθεί.

Οι επόμενες που το είδαν ήταν η κυρία Βούλα και η κυρία Κλαίρη που συζητούσαν πάλι από τα παράθυρά τους για τον επιθυμητό γάμο των παιδιών τους. Το είδαν και ξεφώνισαν ταυτόχρονα και παρατεταμένα, και όσοι τις άκουγαν αναρωτήθηκαν τι ήταν αυτό που τις ξάφνιασε μέχρι που αναζητώντας με το βλέμμα το είδαν και εκείνοι. Το είδε και ο κύριος Χαράλαμπος που ήταν συντονισμένος στη συζήτηση των κυριών Βούλας και Κλαίρης και με επαγγελματική συνείδηση πετάχτηκε στο δρόμο παίρνοντας μαζί του τα κιάλια του, τη φωτογραφική του μηχανή και ένα εντομοκτόνο. Πολύ σύντομα το αντιλήφθηκαν και άλλοι και βγήκαν στα παράθυρα, στα μπαλκόνια και στην κεντρική οδό. Το UFO, όπως φαινόταν πια ξεκάθαρα ότι είναι, είχε φτάσει ήδη πάνω από την Πόλη και εξέπεμπε ένα υπνωτιστικό πράσινο φως. Διέσχισε αργά και μεγαλόπρεπα, θα έλεγε κανείς, την κεντρική οδό, πάνω από τα κεφάλια των άφωνων θεατών, σαν να εξέταζε ένα προς ένα τα κτίρια. Έπειτα προσγειώθηκε μπροστά στο καραμελάδικο. Έμοιαζε με μεγάλο αναποδογυρισμένο πιατάκι αλλά συνολικά δεν ήταν μεγαλύτερο από έναν τροχό επιβατικού αυτοκινήτου.

Μια αδιόρατη ως τότε πόρτα άνοιξε σαν ράμπα και από μέσα βγήκαν τέσσερα μικρά πράσινα ανθρωπάκια. Ανθρωπάκια τρόπος του λέγειν δηλαδή, γιατί δεν έμοιαζαν και πολύ με ανθρώπους παρά μόνο στη γενική μορφή: κεφάλι, σώμα, δυο χέρια, δυο πόδια. Οι πραγματικοί άνθρωποι το περικύκλωσαν αλλά ενστικτωδώς φρόντισαν να τηρήσουν και μια απόσταση ασφαλείας. Τι μπορούσαν να κάνουν αυτά τα μικρά πλάσματάκια; Κρατούσαν όμως κάτι πράγματα σαν καπάκια από στυλό. Και το πράσινο χρώμα τους, ήταν κάποια ολόσωμη εφαρμοστή στολή ή το δέρμα τους;

«Τσίτσιδα είναι» σχολίασε η νεαρή μαθήτρια Κική με μια κρυμμένη προσδοκία στον τόνο της φωνής της, ενώ η καθηγήτρια κυρία Περσεφόνη την κατακεραύνωνε με ένα αυστηρό βλέμμα.

«Μπα, διαφήμιση είναι» είπε με σιγουριά ο νεαρός μαθητής Κοσμάς, και επειδή ήταν τολμηρός πλησίασε και έσκυψε πάνω τους. Όμως ένα από τα ανθρωπάκια στράφηκε

σαν θυμωμένο προς το μέρος του και από το πράγμα που κρατούσε βγήκε μια πράσινη ακτίνα. Ο Κοσμάς στράφηκε ενστικτωδώς για να προφυλαχθεί και η ακτίνα τον πέτυχε στα πιασινά. Ευτυχώς, όπως αποδείχθηκε αργότερα, επρόκειτο για ένα μαρκάρισμα χωρίς άλλες συνέπειες. Αλλά στα πιασινά του Κοσμά αποτυπώθηκαν με μικρά, ωραία και ανεξίτηλα γράμματα οι στίχοι «Αν βρέξει ο Μάρτης τρία νερά κι ο Απρίλης άλλα δύο, να ιδείς του Μάρτη τα κουκιά τ' Απρίλη του σιτάρια, να ιδείς το γεροκρίθαρο πώς στρίφτει το μoustάκι». Οι κάτοικοι επαίνεσαν την ευρυμάθεια των εξωγήινων.

Ύστερα τα ανθρωπάκια προχώρησαν αγέρωχα προς το καραμελάδικο. Τα τρία μπήκαν ενώ το τέταρτο στάθηκε στην πόρτα σαν φρουρός με το όπλο του έτοιμο. Τα τρία που μπήκαν, με εκπληκτική ευλυγισία αιλουροειδούς πήδησαν στη βιτρίνα με τα ζαχαρένια μπιστουνάκια και άρχισαν να τα καταβροχθίζουν, με επίσης εκπληκτική ταχύτητα. Οι θεατές θαύμασαν το πώς αυτά τα τόσο μικρά σώματα χωρούσαν τόσο μεγάλες ποσότητες ζαχαρωτών, αφού μάλιστα τα μπιστουνάκια ήταν στο ύψος τους, αλλά δεν μπορούσαν να δώσουν μια ικανοποιητική εξήγηση.

Η κυρία Βιολέτα, που ήταν μέσα στο κατάστημα εκείνη τη στιγμή, είδε τους εισβολείς και ανέβηκε έντρομη σε μια καρέκλα. «Ξουτ, ξουτ» φώναζε, αλλά εκείνοι έμεναν ατάραχοι και κανείς από τους ανθρώπους δεν ξεθάρρευε να παρέμβει. Ο φρουρός αντικαταστάθηκε από ένα άλλο πλάσμα και ανέβηκε κι αυτός στη βιτρίνα χωρίς να δίνουν σημασία στους ανθρώπους έξω που κοίταζαν εμβρόντητοι.

Αφού δεν έμεινε ψίχουλο, τα τρία πλάσματα πήδησαν στο δάπεδο και κατευθύνθηκαν προς την έξοδο. Τότε όμως, απροσδόκητα, συνέβη το πιο τραγικό. Ένα από τα τρία ανθρωπάκια στράφηκε σηματοδύοντας την κυρία Βιολέτα με το όπλο του και μια πράσινη λάμψη που ξεχύθηκε από αυτό έκανε τις κόκκινες ρίγες του φορέματός της, πράσινες. Αυτό η κυρία Βιολέτα δεν μπόρεσε να το αντέξει. Μόλις που πρόλαβε να κατέβει από την καρέκλα και σωριάστηκε λιπόθυμη πάνω της, αφήνοντας μια γοερή κραυγή.

Τα τέσσερα μικρά πράσινα ανθρωπάκια επέστρεψαν θριαμβευτικά στο διαστημόπλοιό τους, έκλεισαν την πόρτα του και απογειώθηκαν. Σε λίγο αυτό χάθηκε στον ουρανό ενώ αναστεναγμοί ανακούφισης ακούστηκαν από όλους και άρχισαν ζωηρές συζητήσεις.

«Το ένα ρεύτηκε» είπε ο κύριος Πάρις, αν και ήταν βαρήκοος.

«Το άλλο μου έβγαλε κοροϊδευτικά τη γλώσσα» ισχυρίστηκε η Κική.

Ύστερα ασχολήθηκαν με τα θύματα. Άλλοι προσπάθησαν να σηκώσουν τον Κοσμά και πολλές γυναίκες μπήκαν στο καραμελάδικο για να συνεφέρουν την κυρία Βιολέτα. Ο χωροφύλακας κύριος Ισίδωρος εξέφρασε τη λύπη του που δεν διέθετε χειροπέδες σε τόσο μικρό νούμερο, ενώ ο δήμαρχος που είχε έρθει κι αυτός στο μεταξύ, έδωσε αμέσως εντολή να έρθει το ασθενοφόρο. Με τόσο μεγάλο πλήθος όμως που είχε συγκεντρωθεί, το ασθενοφόρο εμποδιζόταν και καθυστέρουσε δραματικά. Χρειάστηκαν πάνω από είκοσι λεπτά για να διανύσει τα επτά μέτρα από το καραμελάδικο μέχρι το ιατρείο.

Το UFO δεν επέστρεψε άλλη φορά. Ωστόσο ο κύριος Πολύδωρος του συνεργείου αυτοκινήτων έλειψε για μεγάλο διάστημα για μετεκπαίδευση, γιατί σκέφτηκε ότι μια νέα προσγείωση ιπτάμενου αντικειμένου άγνωστης ταυτότητας θα του άνοιγε ενδεχομένως δουλειές.

10.

Ο πρώτος γιατρός της Πόλης των Επιθυμιών ήταν οδοντίατρος. Και ούτε, δηλαδή. Απλώς ήξερε να βγάζει δόντια με ένα πρωτόγονο τρόπο. Έδενε καλά με μια δυνατή μακριά κλωστή το πονεμένο δόντι ενός με το πονεμένο δόντι ενός άλλου και έβαζε τους δυο πονεμένους να τρέξουν αντίθετα στην κεντρική οδό. Έτσι τα δυο δόντια έβγαιναν. Με τον καιρό ο άνθρωπος αυτός καθιερώθηκε ως γνώστης θεραπειών και για ένα διάστημα όλοι επιζητούσαν τις συμβουλές του. Στο διάστημα αυτό η Πόλη των Επιθυμιών κόντεψε να ξεκληριστεί. Γι' αυτό το δημοτικό συμβούλιο έστειλε αγγελιοφόρους στις κοντινές περιοχές σε αναζήτηση κανονικού γιατρού. Βρέθηκε ένας και ο δήμος του προσέφερε ένα ικανοποιητικά εξοπλισμένο ιατρείο και κατοικία στην πλατεία. Ο γιατρός έκανε αποτελεσματικά τη δουλειά του μέχρι που πήρε σύνταξη, ακολούθησαν άλλος και άλλος, και τελευταία το ιατρείο υπηρετούσε ο κύριος Παναγιώτης. Όμως το πρόσφατο περιστατικό με το εξωγήινο διαστημόπλοιο τον κλόνισε. Ποτέ άλλοτε δεν είχε τύχει να φροντίσει δυο επείγοντα περιστατικά μαζί, τον Κοσμά και της Βιολέτας. Ένωσε μια τεράστια εξάντληση μέχρι που τελικά εφάρμοσε στον εαυτό του μια δικής του επινόησης αγωγή και, όπως έγινε αντιληπτό, από αυτήν πέθανε.

Αυτό συνέβη μπροστά σε άλλους, στους συγγενείς και φίλους που είχαν έρθει να επισκεφθούν τον πληγωμένο Κοσμά, ο οποίος νοσηλευόταν σε ένα δωμάτιο του ιατρείου αν και το επιδερμικό τραύμα του δεν ενέπνεε ανησυχίες. Όταν ο κύριος Παναγιώτης μπήκε στο δωμάτιο να τον δει, κάπου έξι ζευγάρια μάτια –και χώρια του Κοσμά– στράφηκαν με αγωνία προς το μέρος του.

«Γιατρέ, θα ζήσει;» ρώτησε με σπαραγμό η Κική, που το ενδιαφέρον της για τον εξωγήινο της είχε πυροδοτήσει ένα νέο ενδιαφέρον για τους γήινους.

«Ποιος ζει και ποιος πεθαίνει» είπε προφητικά ο κύριος Παναγιώτης και την επόμενη στιγμή άφησε εξουθενωμένος την τελευταία του πνοή. Μάταια οι επισκέπτες προσπαθούσαν να κάνουν κάτι, μήπως ήξεραν και τι; Είχαν σαστίσει.

«Να καλέσουμε το ασθενοφόρο» πρότεινε κάποιος.

«Πού να τον πάει;»

«Στο ιατρείο».

«Εδώ είναι το ιατρείο».

«Α, ναι».

Έτσι αποδέχθηκαν το μοιραίο ενώ ο Κοσμάς πήρε εξιτήριο από μόνος του. Έφυγε υποβασταζόμενος από την Κική, η οποία προσφέρθηκε να τον συνοδέψει μέχρι το σπίτι και εκεί, αφού εκείνος θα έβγαζε το τρυπημένο από την ακτίνα πανταλόνι του, εκείνη θα το μαντάριζε επί τόπου. Η προσφορά έγινε δεκτή με ζωηρές επιδοκιμασίες από όλους τους συγγενείς. Ένα νέο ειδύλλιο άνθιζε.

Η κηδεία του Παναγιώτη έγινε με μεγάλη συγκίνηση. Η πιο δραματική φυσιογνωμία ήταν η κυρία Καρολίνα που εργαζόταν ως νοσοκόμα στο ιατρείο. Είχε σπουδάσει μηχανικός αεροσκαφών αλλά επειδή δεν υπήρχαν αεροσκάφη στην Πόλη άλλαξε κάπως επαγγελματικό προσανατολισμό.

Η κυρία Καρολίνα είχε άριστη συνεργασία με τον Παναγιώτη και του ζητούσε να την εξετάζει καθημερινά, για κάθε ενδεχόμενο. Ο Παναγιώτης το έπραττε με θαυμαστή επιμέλεια. Τώρα, χωρίς Παναγιώτη, η κυρία Καρολίνα αισθάνθηκε ότι τα έχανε όλα και κατάλαβε ότι θα κατέρρεε στη διάρκεια της κηδείας, γι' αυτό παραζαλισμένη άνοιξε ένα ντουλάπι του ιατρείου και πήρε ένα φιαλίδιο θεωρώντας ότι περιείχε άλατα, ώστε να τα εισπνέει και να τονώνεται για να τα βγάλει πέρα.

Την πιο κρίσιμη στιγμή, νιώθοντας τα γόνατά της να λυγίζουν, άνοιξε το φιαλίδιο και εισέπνευσε ανυπόμονα ελπίζοντας ότι θα προλάβει πριν σωριαστεί. Αμέσως μετά όμως, ξέσπασε σε ένα γάργαρο γέλιο.

Απλούστατα, πάνω στην ταραχή της είχε πάρει ένα φιαλίδιο με σκόνη που προκαλεί γέλιο. Ο Παναγιώτης τα χρησιμοποιούσε σε επώδυνες εξετάσεις για να ισορροπεί τη διάθεση των ασθενών.

Όλοι κοίταξαν την κυρία Καρολίνα απορημένοι και πιο έκπληκτος ο Κοσμάς, που ευγενικά στεκόταν πλάι της και την υποβάσταζε. Σε λίγα δευτερόλεπτα όμως τα αέρια από τη σκόνη που ήταν εξατμιζόμενη έφτασαν και στον ίδιο με αντίστοιχες συνέπειες, ενώ απλώνονταν και σε όλους τους παρευρισκόμενους· λίγο ως πολύ, οι περισσότεροι κάτοικοι της Πόλης ήταν εκεί.

Όλοι γέλασαν με την καρδιά τους και λυτρώθηκαν από τη θλίψη για την απώλεια του Παναγιώτη. Κάποιοι μάλιστα διαβεβαίωναν ότι είδαν και τον ίδιο τον Παναγιώτη να χαμογελάει.

Όμως ουδέν κακόν αμιγές καλού. Η απουσία του Παναγιώτη υποχρέωσε το δήμαρχο σε έκτακτη σύσκεψη του δημοτικού συμβουλίου, όπου αποφασίστηκε πια η ίδρυση μιας καλύτερα στελεχωμένης κλινικής. Για το λόγο αυτό αναμορφώθηκε το κτίριο του προηγούμενου ιατρείου και δημιουργήθηκε η κλινική «Παράδεισος». Οι γιατροί που πρωτίστως κρίθηκαν απαραίτητοι ήταν ένας παθολόγος, ένας οφθαλμίατρος και ένας οδοντίατρος, που κλήθηκαν από τον έξω κόσμο. Όταν ένας είχε ρεπό θα τον αντικαθιστούσε κάποιος άλλος, για παράδειγμα ο οδοντίατρος τον οφθαλμίατρο. Οι κάτοικοι αισθάνθηκαν πιο ασφαλείς και αυτό ήταν προς όφελος, κάτι σαν αποζημίωση, της κυρίας Βιολέτας γιατί άρχισαν να καταναλώνουν μεγαλύτερες ποσότητες από ζαχαρένια μπιστοουνάκια χωρίς να φοβούνται πια για το στομάχι ή τα δόντια τους.

11.

«Νομίζω πως είμαι ερωτευμένη» εκμυστηρεύθηκε η κυρία Βιολέτα στην κυρία Βούλα και μάλιστα πρόσωπο με πρόσωπο, όχι από τα παράθυρα να ακούν όλοι.

«Με ποιον;» σκανδαλίστηκε ελαφρά η κυρία Βούλα που είχε πάει για σοβαρό ανεφοδιασμό σε μπιστοουνάκια.

«Με εκείνον τον εξωγήινο» απάντησε με βλέμμα απλανές η κυρία Βιολέτα. «Έπρεπε να έβλεπες το ύφος του όταν με σημάδευε. Ήταν ένας πραγματικός γόης. Υπό άλλες συνθήκες θα μπορούσε να κάνει καριέρα στον κινηματογράφο».

«Έλα στα καλά σου» τινάχτηκε η κυρία Βούλα.

«Δεν μπορείς να με καταλάβεις γιατί δεν το έζησες» συνέχισε η κυρία Βιολέτα παράφορα. «Τον ονειρεύομαι κάθε βράδυ. Βλέπω στον ύπνο μου ότι γίνομαι καταπράσινη σαν κάμπια και με κάνει βασίλισσά του. Ίσως αν τον φιλήσω να μεταμορφωθεί σε πρίγκιπα».

«Βιολέτα, σύνελθε» τη μάλωσε η κυρία Βούλα. «Δεν είναι αυτά για την ηλικία σου».

«Τι υπαινίσσεσαι για την ηλικία μου;» διαμαρτυρήθηκε η κυρία Βιολέτα αναζητώντας μάταια ένα μικρό έστω καθρέφτη να κοιταχτεί. «Έχω όλο το ανάστημα για να αρέσω σε κάποιον, ειδικά αν είναι κοντοστούπης».

«Να βρεις έναν στο ύψος σου και στο επίπεδό σου».

«Δεν θέλω κανέναν. Η ζωή δεν έχει πια νόημα για μένα. Θα πάω να κλειστώ στο μοναστήρι. Η μοναχή Ερασμία ψάχνει για εθελόντριες».

Η κυρία Βούλα κούνησε το κεφάλι της απελπισμένη, χαιρέτισε και έφυγε. Δεν πήγε όμως σπίτι της αλλά κατευθύνθηκε προς το δημαρχείο, μασουλώντας αφηρημένα τα μπαστούνια της. Ευτυχώς ο δήμαρχος ήταν εκεί και του εξιστόρησε το περιστατικό. Ο κύριος Ετεοκλής, να τον πούμε με το όνομά του, ο δήμαρχος, που ήταν ένας ώριμος και φιλοσοφημένος χαρακτήρας και νοιαζόταν για την πόλη που του είχαν εμπιστευθεί, αναρρίγησε σύγκορμος. Βγήκε στο παράθυρο του δημαρχείου και κάλεσε τους συμβούλους του. Σε λίγο ήταν όλοι εκεί και αναρρίγησαν με τη σειρά τους.

«Τι θα κάνουμε αν συμβεί αυτό;» εξέφρασε το φόβο όλων ο κύριος Πέτρος ο βιολιστής, που ήταν και δημοτικός σύμβουλος. «Αν η Βιολέτα κλειστεί στο μοναστήρι και σταματήσει να φτιάχνει μπαστούνια, η Πόλη θα πέσει σε πίκρα και σε μαρασμό. Όλοι παίρνουμε ενέργεια από τα ζαχαρένια μπαστούνια».

Έπεσε μια ζοφερή σιωπή για λίγο κι έπειτα ο κύριος Ετεοκλής σηκώθηκε και μίλησε αποφασιστικά.

«Πάμε να δούμε».

Τον μιμήθηκαν όλοι και τον ακολούθησαν, από κοντά και η κυρία Βούλα που ήθελε να δει πώς θα καταλήξει αυτή η ιστορία. Όταν έφτασαν στο καραμελάδικο, η κατάσταση είχε χειροτερέψει. Η κυρία Βιολέτα, για πρώτη φορά στα χρονικά της Πόλης, είχε φτιάξει καραμέλες με πράσινες ρίγες. Όλοι πάγωσαν ενώ η Βιολέτα έμοιαζε σαν να μην τους αναγνώριζε ή σαν να μην την ένοιαζαν.

«Βιολέτα...» άρχισε διστακτικά ο κύριος Ετεοκλής.

Αλλά του ήρθε η έμπνευση να μη συνεχίσει στο επίμαχο θέμα παρά τελείως διαφορετικά.

«Ήρθαμε να σου αναγγείλουμε» είπε με ένα πλατύ χαμόγελο, «ότι στο νέο μουσείο της Πόλης που ετοιμάζουμε, το πρώτο έκθεμα θα είναι τα μπαστούνια σου».

Η Βιολέτα αντέδρασε σαν ηλεκτρισμένη.

«Τι;» ψέλλισε.

«Να, είναι καιρός η πόλη μας να αποκτήσει το ιστορικό της μουσείο, που θα περιλάβει όσα κειμήλια έχουν διασωθεί από το παρελθόν και όσα στοιχεία από το παρελθόν μέχρι σήμερα τη χαρακτηρίζουν. Και βέβαια, το πιο γλυκό απ' όλα θα είναι τα μπαστούνια σου. Σκέψου ότι έχουν διατηρηθεί εδώ και τόσες γενιές και ποιος ξέρει για πόσες γενιές ακόμα».

Καμώθηκε ότι δεν έβλεπε τα μπαστούνια με τις πράσινες ρίγες και συνέχισε με προσποιητή φυσικότητα.

«Αυτά τα λατρεμένα ζαχαρένια μπαστούνια, με τις άσπρες και κόκκινες (τόνισε ελαφρά τη λέξη) ρίγες είναι ένα σύμβολο της Πόλης, όπως κι εσύ».

«Τα μπαστούνια...» επανέλαβε σαν αυτόματο η Βιολέτα.

«Για φαντάσου –λέμε, τώρα– αν δεν τα έφτιαχνες. Η Πόλη θα μελαγχολούσε, ενώ τώρα κάθε μέρα της δίνεις χαρά. Εσύ είσαι η δύναμή της».

«Εγώ, η δύναμή της;»

Η Βιολέτα κάθισε μισολιπόθυμη στην ίδια καρέκλα όπου είχε καθίσει και μετά από το συμβάν με τους εξωγήινους.

«Δεν το είχες σκεφθεί ποτέ;» είπε ο δήμαρχος, παίρνοντας επιδεικτικά ένα ζαχαρένιο μπαστούνι με κόκκινες ρίγες και δαγκώνοντάς το.

«Ω, όχι...»

«Έχεις ένα ιερό χρέος λοιπόν απέναντι στην πόλη σου και στους συμπολίτες σου. Να συνεχίσεις αυτό το σπουδαίο σου έργο και να μην το διακόψεις ποτέ».

Γοερά αναφιλητά συντάραξαν τα στήθη της κυρίας Βιολέτας. Η κυρία Βούλα την πλησίασε στοργικά και της στερέωσε με ένα ζαχαρένιο μπαστούνάκι το καθένα. Φάνηκε ότι η κυρία Βιολέτα συνερχόταν από την κρίση της και αναθεωρούσε.

«Θα τα πούμε σύντομα, Βιολέτα» είπε απαλά ο κύριος Ετεοκλής και με ένα νόημα στους άλλους έφυγαν όλοι μαζί. Ακόμα και η κυρία Βούλα ακολούθησε.

Αυτό το συναισθηματικό περιστατικό είχε δυο αποτελέσματα. Το ένα, ότι διασώθηκε η γευστική κληρονομιά της Πόλης των Επιθυμιών. Το άλλο, ότι εξ αιτίας του επιταχύνθηκε η κατασκευή του μουσείου της Πόλης, κάτι που συζητιόταν από καιρό αλλά δεν είχε πραγματοποιηθεί ακόμα.

Η κυρία Βούλα, που εξακολουθούσε να ανησυχεί, επισκέφθηκε την κυρία Βιολέτα το επόμενο πρωί κιόλας.

«Λοιπόν; Όλα καλά;» τη ρώτησε. «Δεν φαντάζομαι να θέλεις πια να απαρνηθείς τα εγκόσμια».

«Όχι...» τη διαβεβαίωσε η κυρία Βιολέτα με ένα γλυκό χαμόγελο. «Αλλά να, μερικές φορές ανοίγουν κάποια ασφαλισμένα παράθυρα μέσα μας και βγαίνουν πράγματα στην επιφάνεια. Είναι οι κρυμμένες μας επιθυμίες που αναζητούν μια διέξοδο».

«Ωραία λοιπόν...» αναστέναξε η κυρία Βούλα. «Και δεν φαντάζομαι να ονειρεύτηκες πάλι τον εξωγήινο», συμπλήρωσε.

«Όχι. Αλλά...»

«Αλλά;» ανησύχησε η κυρία Βούλα.

«Ονειρεύτηκα το δήμαρχο» απάντησε η κυρία Βιολέτα και ένα ρόδινο χρώμα που θύμιζε τα μπαστούνάκια της, έβαψε τα μάγουλά της.

12.

Η ίδρυση της κλινικής «Παράδεισος» και η εξαγγελία για το ιστορικό μουσείο ήταν δυο αλληπάλλληλα σημαντικά γεγονότα που γέμισαν ικανοποίηση τους κατοίκους της Πόλης. Σε ότι αφορά την κλινική, η υγεία τους βελτιώθηκε γιατί από το φόβο τους για τους συγκεκριμένους γιατρούς τώρα την πρόσεχαν περισσότερο ώστε να μην τους χρειαστούν. Για το μουσείο πάλι, οι προτάσεις από τους δημοτικούς συμβούλους αλλά και απλούς πολίτες έπεσαν βροχή. Σε γενικές γραμμές όλοι φαντάζονταν ένα σπουδαίο κτίριο που ήταν όμως δύσκολο να βρεθεί αφού όλα τα κεντρικά κτίρια ήταν κατελημμένα. Να γίνει πάλι το μουσείο έξω από την Πόλη, κανείς δεν το ήθελε.

«Το σπίτι του Βελισάριου, του ιδρυτή της πόλης, θα ήταν ιδανικό» πρότεινε ο κύριος Ετεοκλής, ο δήμαρχος, σε μια σύσκεψη. «Μην ξεχνάμε, είναι το πρώτο σπίτι που χτίστηκε».

«Ναι, αλλά δεν είναι άδαιο» αντέτεινε ο κύριος Πέτρος ο βιολιστής. «Κατοικεί ο κύριος Πάρις, που είναι ο τελευταίος απόγονος του Βελισάριου».

Οι περισσότεροι σύμβουλοι, που είχαν κιόλας επικροτήσει την ιδέα, όταν θυμήθηκαν ότι το σπίτι κατοικείται απογοητεύτηκαν.

«Να του ζητήσουμε ευγενικά να μας το παραχωρήσει» επέμεινε ο κύριος Ετεοκλής. «Ίσως μας ακούσει».

«Αποκλείεται, γιατί είναι βαρήκοος».

Έπεσε σιωπή που την έσπαγε μόνο ο ήχος από τα δάχτυλα του κυρίου Ετεοκλή, όπως τα έπαιζε νευρικά στο τραπέζι.

«Μια στιγμή» είπε διστακτικά ο κύριος Πολύδωρος. «Ο κύριος Πάρις είναι μεγάλης ηλικίας, δεν είναι;»

«Ναι, και;»

«Αυτό σημαίνει ότι θα μπορούσε και ο ίδιος να αποτελεί ένα έκθεμα. Ένα ζωντανό έκθεμα μάλιστα, και δεν θα χρειαζόταν να απομακρυνθεί από το σπίτι του».

«Ε;»

Για δύο λεπτά η σιωπή επαναλήφθηκε, καθώς όλοι επεξεργάζονταν αυτήν τη λύση στη σκέψη τους.

«Συμφωνώ» είπε τελικά ο κύριος Ετεοκλής. «Ίσως κιόλας στο σπίτι του Βελισάριου να έχουν διατηρηθεί αντικείμενα που να αποτελούσαν και αυτά πολύ ενδιαφέροντα εκθέματα».

«Ναι, ναι!» απάντησαν όλοι.

Κατέστρωσαν το σχέδιό τους και το ίδιο απόγευμα επισκέφθηκαν σύσσωμοι τον κύριο Πάρι ενώ εκείνος άκουγε το ραδιοφωνικό σταθμό, ή τουλάχιστον έτσι νόμιζε. Χρειάστηκε να χτυπήσουν την πόρτα δυνατά πολλές φορές με πολιορκητικό κριό μέχρι να το καταλάβει. Όταν εκείνος άνοιξε, ξαφνιάστηκε βλέποντάς τους όλους μαζί αλλά παραμέρισε για να μπουν. Ύστερα τους έκανε νόημα να καθίσουν και εκείνοι το έκαναν, ενώ οι ματιές τους εξέταζαν με προσμονή ότι υπήρχε στο σαλόνι. Παλιά έπιπλα, πορσελάνες, ασημικά ενώ στους τοίχους ήταν αναρτημένα κάδρα με τους προγόνους και το πασίγνωστο ζωγραφικό «Ο γέρος με την πίπα».

«Αγαπητέ μας συμπολίτη...» άρχισε ο κύριος Ετεοκλής με ένα υποχρεωτικό χαμόγελο.

«Ποιος είπατε ότι ήρθε;» ρώτησε ο κύριος Πάρις αθώα.

«Εμείς, δηλαδή θα θέλαμε να σας ζητήσουμε κάτι πολύ σημαντικό».

«Α, η υγεία μου είναι πολύ καλή» απάντησε ευχαριστημένος ο κύριος Πάρις. «Είναι που σε όλη μου τη ζωή αποφεύγω τις καταχρήσεις, απέφυγα ακόμα και το γάμο που είναι φθοροποιός».

«Συγχαρητήρια, κι εμείς θα θέλαμε να μιλήσουμε για κάτι που αφορά την πνευματική υγεία της Πόλης, κατά κάποιο τρόπο» έκανε έναν ελιγμό ο κύριος Ετεοκλής.

«Ε, σε περίπτωση ανάγκης αυτοϊκανοποιούμαι, υποθέτω το κάνετε και εσείς» συνέχισε απτόητος ο κύριος Πάρις.

Ο δήμαρχος και οι σύμβουλοι αλληλοκοιτάχτηκαν ένοχα και ο κύριος Ισίδωρος, ο χωροφύλακας, σηκώθηκε αποφασιστικά.

«Δεν πρόκειται να συνεννοηθούμε» είπε στους άλλους. «Απασχολήστε τον όπως νομίζετε και επιστρέφω σε λίγα λεπτά».

Ο κύριος Ισίδωρος έφυγε διακριτικά και ο κύριος Ετεοκλής κοίταξε αμήχανα τον κύριο Πάρι.

«Ωραίος καιρός σήμερα» του είπε.

«Λέτε για τα ψάρια;» ρώτησε ο κύριος Πάρις. «Πλησιάζει η ημέρα που θα αρχίσουν να επιστρέφουν στις πηγές. Τι ασυνήθιστο θέαμα! Πολλές φορές επιθύμησα να ανέβω ως εκεί, αλλά δεν το αποφάσιζα. Έχετε ακούσει για τις νεράιδες;»

Ο κύριος Ετεοκλής σκέφτηκε να δοκιμάσει παντομίμα. Έκανε ένα νόημα δείχνοντας το περιβάλλον του σπιτιού και το πρόσωπό του πήρε μια έκφραση θαυμασμού.

«Λυπάμαι, δεν έχω τόσα μαστιχονάκια να προσφέρω σε όλους» απολογήθηκε ο κύριος Πάρις. «Αγοράζω βέβαια, αλλά όχι τόσο πολλά. Όπως σας είπα, αποφεύγω τις καταχρήσεις».

Ευτυχώς εκείνη τη στιγμή επέστρεψε ο κύριος Ισίδωρος φέρνοντας μαζί του έναν τηλεβόα. Κάθισε πλάι στον κύριο Πάρι και του κόλλησε τον τηλεβόα στο αυτί.

«Κύριε Πάρι, έχουμε να σας μιλήσουμε για κάτι σημαντικό» είπε ο κύριος Ισίδωρος και ο κύριος Πάρις έσμιξε τα φρύδια του.

Του εξήγησαν. Ο κύριος Ισίδωρος επαναλάμβανε μέσω του τηλεβόα στον κύριο Πάρι αυτά που έλεγαν οι άλλοι και αυτός έδειξε να συμφωνεί με την ιδέα, περισσότερο μάλιστα τον ευχαρίστησε το ότι θα βρισκόταν και εκείνος ανάμεσα στα κειμήλια.

«Είμαι από ιστορική γενιά» είπε με υπερηφάνεια. «Οι επισκέπτες θα χαίρονται να με βλέπουν και να τους εξηγώ. Θα βάλετε και νυχτερινό επισκεπτήριο; Μετά τα μεσάνυχτα δεν χρειάζεται να κυκλοφορώ, εμφανίζεται το φάντασμα της Ελισάβετ».

«Ποιο; Ποιας;»

«Της Ελισάβετ, της συζύγου του Βελισάριου» διευκρίνισε ο κύριος Πάρις. «Έρχεται και μου αφηγείται παραμύθια για να κοιμηθώ».

Οι σύμβουλοι έμειναν άφωνοι.

«Θα είναι ένα πολύ ενδιαφέρον έκθεμα κι αυτό» σχολίασε ψύχραιμα ο κύριος Ετεοκλής. «Δηλαδή το φάντασμα της Ελισάβετ μιλάει;»

«Ναι, αλλά τις περισσότερες φορές δεν ακούω τι μου λέει» ομολόγησε ο βαρής κύριος Πάρις.

Μετά από πολύωρη συζήτηση, βρήκαν τις λεπτομέρειες. Εκεί που δυσκολεύτηκαν όμως ήταν στα εκθέματα. Όλοι οι σύμβουλοι παραδέχτηκαν ότι κανείς δεν διέθετε κάτι αξιόλογα παλιό για να συνεισφέρει, και όπως μπορούσαν να συμπεράνουν ούτε κανείς άλλος από τους κατοίκους θα διέθετε.

«Τουλάχιστον να βάλουμε το ραβδί του Βελισάριου» είπε ο κύριος Ετεοκλής. «Αυτό που το χτύπησε κάτω και πετάχτηκε νερό. Ήταν το σημάδι για τη δημιουργία της Πόλης των Επιθυμιών».

«Και πού θα το βρούμε;»

«Δεν θα το βρούμε τώρα πια. Θα το μιμηθούμε. Θα αγοράσουμε ένα μαστούνι από το φαρμακείο».

«Τα μαστούνια του φαρμακείου είναι σύγχρονα, κινέζικα».

«Ε, και; Ο Βελισάριος ήταν πιο μπροστά από την εποχή του. Κανείς δεν θα το υποψιαστεί».

Δεν χρειάστηκαν πολλές ημέρες για να ετοιμαστεί το μουσείο, αφού τα εκθέματα ήταν ελάχιστα. Μια προθήκη με ζαχαρένια μαστιχονάκια της κυρίας Βιολέτας και μια άλλη με το υποτιθέμενο ραβδί του Βελισάριου. Ο κύριος Πάρις έδινε αυτόγραφα. Μια φορά την εβδομάδα καθιερώθηκε μεταμεσονύκτιο πρόγραμμα για τα παιδιά, ώστε αυτά να ακούν τα παραμύθια της Ελισάβετ. Τα παιδιά ενθουσιάστηκαν και δεν κουράζονται να φωτογραφίζονται μαζί της, αλλά και εκείνη ευχαριστήθηκε πολύ μετά από σχεδόν δυο αιώνες απραξίας.

«Έχεις ακούσει για τις νεράιδες;» ρώτησε η Κική τον Κοσμά.

Κάθονταν σε ένα παγκάκι της πλατείας και το ειδύλλιό τους είχε ανθίσει περισσότερο από τα ποικιλόχρωμα λουλούδια που τους περιέβαλλαν. Οι άνθρωποι της Πόλης των Επιθυμιών είναι βαθιά συναισθηματικοί, σαν να είναι πλασμένοι να βιώνουν έντονες συγκινήσεις, να πιστεύουν ο ένας τον άλλον και να αποδέχονται ακατάληπτες δοξασίες.

«Έχω ακούσει. Αυτά τα έλεγαν οι παλιοί όμως».

Η Κική στριφογύρισε αφηρημένα ένα ζαχαρένιο μπαστούνάκι στα δάχτυλά της.

«Δεν ξέρω...» είπε. «Ίσως οι παλιοί να γνώριζαν περισσότερα. Ίσως κάποιος από αυτούς να είχε ανέβει μέχρι τις πηγές. Έλεγαν, και μερικοί το λένε ακόμα, ότι στις πηγές κατοικούν νεράιδες. Είναι τόσο όμορφες που αν τις δεις δεν μπορείς να φύγεις, γι' αυτό πρέπει να πας με δεμένα μάτια. Τραγουδούν τόσο ωραία που αν τις ακούσεις πάλι δεν μπορείς να φύγεις, γι' αυτό πρέπει να πας με βουλωμένα αυτιά. Το άρωμά τους είναι τόσο μεθυστικό που επίσης δεν μπορείς να φύγεις, γι' αυτό πρέπει να πας και με βουλωμένη μύτη. Αν τις αγγίξεις το δέρμα τους είναι τόσο απαλό και επιθυμητό που εννοείται ότι δεν μπορείς να φύγεις, γι' αυτό πρέπει να πας και με δεμένα χέρια. Αν δεχτείς το κέρασμά τους που είναι ένα μέλι από σπάνια λουλούδια, τότε είναι που δεν μπορείς να φύγεις γιατί τα ξεχνάς όλα, γι' αυτό πρέπει να πας με ένα άσπρο μαντίλι δεμένο γύρω από το στόμα σου. Κι αν είσαι εκεί όταν το ρολόι χτυπήσει μεσάνυχτα, σε μεταμορφώνουν σε κολοκύθα».

Ο Κοσμάς προσπάθησε να χαμογελάσει.

«Έλα τώρα...» είπε. «Αυτά είναι φήμες που δεν έχουν εξακριβωθεί. Όμως μας έχουν επηρεάσει και κανείς δεν βρίσκει το θάρρος ούτε να πλησιάσει».

«Κανείς και καμμία» συμπλήρωσε η Κική.

14.

Όπως είπαμε, στην Πόλη των Επιθυμιών υπάρχει και ένα εντυπωσιακό θέατρο. Στους κατοίκους αρέσει να το λένε Όπερα, αν και μόνη που τραγούδησε ποτέ σε αυτό είναι η καθαρίστρια κάνοντας τη δουλειά της. Το θέατρο βρίσκεται στην πλατεία και ήταν από τα κτίρια που συμπλήρωσαν την ανάπτυξή της. Σχεδιάστηκε σύμφωνα με το στυλ των σπουδαίων παραδοσιακών ευρωπαϊκών θεάτρων, σε μικρογραφία βέβαια, και θεωρείται δίκαια ένα από τα στολίδια της Πόλης. Η πρόσοψή του έχει ένα μεγάλο πρόστεγο που στηρίζεται σε αρχαϊκούς κίονες, η αίθουσα υποδοχής είναι ευρύχωρη με μαρμάρινο δάπεδο και ένα μεγάλο κρυστάλλινο πολυέλαιο που όταν φωτίζεται δημιουργεί γοητευτικούς ιριδισμούς, και η αίθουσα του θεάτρου έχει μια παλιομοδίτικη κομψότητα. Έχει εξώστη και θεωρεία για τους επισήμους, η σκηνή είναι μεγάλη και περιβάλλεται από μια περίτεχνη γύψινη σκαλιστή κορνίζα, ενώ καλύπτεται από μια βαριά αυλαία στο χρώμα της πορφύρας.

Το μόνο αρνητικό έγκειται στο ότι έτσι όπως η Πόλη δεν έχει επαφές με τον έξω κόσμο, δεν έρχονται θίασοι αντάξιοι ενός τέτοιου θεάτρου. Γι' αυτό μια φορά το χρόνο ετοιμάζεται μια παράσταση από τους ίδιους τους πολίτες που συνεργάζονται σε όλους τους καλλιτεχνικούς τομείς και συμμετέχουν ως ηθοποιοί. Με τη σοβαρότητα που διακρίνει τη νοοτροπία της Πόλης, οι ηθοποιοί είναι πάντα πρόσωπα κύρους και κάποιας ηλικίας, ακόμα και όταν οι ρόλοι του έργου είναι νεανικοί.

Τελευταία ανέβηκε το έργο «Ρωμαίος και Ιουλιέττα» και τους βασικούς ρόλους υποδύθηκαν η κυρία Θεοφίλη, της «Στρογγυλής Τράπεζας», και ο κύριος Τέλης, που έχει αναλάβει μια υποστηρικτική εργασία στο ταχυδρομείο: στέκεται με το στόμα

ανοιχτό και οι πελάτες σαλιώνουν στη γλώσσα του τα γραμματόσημα πριν τα ρίξουν στο κοντί. Αυτό τον δυσκολεύει στους ρόλους του γιατί συχνά κολλάει η γλώσσα του και δεν μπορεί να πει τα λόγια του, όμως κατά τα άλλα θεωρείται πολύ εκφραστικός ερμηνευτής και έχει πρωταγωνιστήσει σε πολλά έργα. Στο συγκεκριμένο παρουσιάστηκε μια άλλη δυσκολία. Οπτικά η κυρία Θεοφίλη και ο κύριος Τέλης ήταν εντελώς αταίριαστοι. Η κυρία Θεοφίλη είναι αρκετά γεμάτη, όχι απελπιστικά, πάντως είναι διπλάσια από τον κύριο Τέλη που είναι εξαιρετικά μικροκαμωμένος και σε πλάτος και σε ύψος, μισή μερίδα που λέμε. Η διαφορά τους φάνηκε έντονα σε μια σκηνή που ο σκηνοθέτης, ο κύριος Δαμιανός, ο σταθμάρχης, ήθελε το Ρωμαίο να σηκώνει την Ιουλιέττα στα χέρια. Αυτό βέβαια δεν γινόταν αλλά ούτε και γινόταν το αντίθετο γιατί θα χανόταν όλος ο ρομαντισμός. Η λύση στην κορυφαία αυτή αισθηματική σκηνή δόθηκε με το να προσφέρει ο Ρωμαίος στην Ιουλιέττα ένα ζαχαρένιο μπιστουνάκι, σαν ακαταμάχητη ένδειξη της αγάπης του. Ήταν η σκηνή που έκανε όλους τους θεατές να δακρύνουν.

Μια ακόμα παρέμβαση, κατ' απαίτηση της κυρίας Θεοφίλης που έγινε περισσότερο διάσημη όταν απείλησε τους επίδοξους ληστές της τράπεζας με την παντόφλα της, ήταν η Ιουλιέττα να φοράει παντόφλες άσχετα αν το φόρεμά της ήταν από βαρύ ύφασμα κεντημένο με μικρά μαργαριτάρια και χρυσές κλωστές. Οι θεατές την αποθέωσαν. Και το τέλος βέβαια δεν θα μπορούσε να είναι το αυτούσιο που θα πλήγωνε αθεράπευτα τις ευαίσθητες καρδιές των θεατών. Έτσι ο Ρωμαίος και η Ιουλιέττα επιζούν και έρχονται να κατοικήσουν στην Πόλη των Επιθυμιών.

Κάπου στον εξώστη, να μην τους βλέπουν και πολλοί, δυο ζευγάρια παρακολουθούσαν με συγκίνηση το έργο. Ήταν η Βαρβάρα με τον Ιορδάνη και η Κική με τον Κοσμά. Στο σκοτάδι κρατιόνταν χέρι με χέρι.

15.

Πάνε αρκετά χρόνια από αυτό, που συνέβη όταν η Πόλη είχε αγγίξει πια την ακμή της. Οι κάτοικοι ήταν ευχαριστημένοι με όλα, αλλά...

«Δεν έχουμε θάλασσα» παρατήρησε ένας δημοτικός σύμβουλος σε μια διάσκεψη και προκάλεσε αίσθηση. Οι υπόλοιποι έσκυψαν το κεφάλι προβληματισμένοι.

«Δυστυχώς, είναι πολύ μακριά για να φέρουμε» απάντησε διστακτικά ο δήμαρχος.

«Τι θα λέγατε για εκτροπή του Ξεχειλώου;» πρότεινε ένας άλλος. «Να φέρουμε τα νερά του να καλύψουν την κεντρική οδό. Θα γίνουμε μια νέα Βενετία».

«Όχι, αυτό είναι δύσκολο. Μετά θα πρέπει να αντικαταστήσουμε το λεωφορείο με γόνδολα».

«Και τι είναι εύκολο;»

«Τουλάχιστον μπορούμε να κατασκευάσουμε μια ακτή χωρίς θάλασσα» είχε την ιδέα ένας άλλος σύμβουλος και όλοι τη χειροκρότησαν. Αμέσως μετά, άρχισαν να καταστρώνουν σχέδια και σε λίγες ημέρες να τα πραγματοποιούν.

Έγινε εισαγωγή αμέτρητων τόνων άμμου, η οποία στρώθηκε σε ένα επιλεγμένο σημείο της πεδιάδας λίγο πιο πέρα από την Πόλη. Κατασκευάστηκαν καμπίνες, τοποθετήθηκαν ωραίες ομπρέλες και κατασκευάστηκε επίσης μια μικρή σκαλωσιά από όπου ένας ειδικευμένος διασώστης θα επιτηρούσε για να αποφευχθούν τυχόν πνιγμοί. Μόνο η θάλασσα έλειπε.

Στο πλαίσιο του συνολικού ενθουσιασμού, στην άκρη αυτής της υποτιθέμενης ακτής χτίστηκε ένας πανύψηλος πέτρινος φάρος και προσλήφθηκε φαροφύλακας. Αυτός κρατούσε όλη νύχτα αναμμένα σπάρτα.

Η ακτή λειτουργεί ακόμα με μεγάλη κοσμοσυρροή τα καλοκαίρια, αλλά και το χειμώνα μια γραφική ψαροταβέρνα διατηρεί τη ζωντάνια της. Στην ακτή πηγαίνουν οι γονείς τα μικρά παιδιά τους αλλά και εναλλακτικά όσοι δεν ξέρουν να κολυμπούν και αποφεύγουν να μπουν στο νερό του Ξεχειλώου.

Μια αποφασιστική κίνηση έγινε όταν η κυρία Τασία, η οραματίστριά όπως την έλεγαν γιατί έβλεπε πράγματα που οι άλλοι δεν έβλεπαν, καθώς ήταν ξαπλωμένη σε μια πετσέτα στην άμμο έβγαλε μια δυνατή φωνή.

«Μια τσούχτρα!» διαμαρτυρήθηκε. «Με τσίμπησε μια τσούχτρα!»

Σηκώθηκε τρομαγμένη και προσπάθησε να απομακρυνθεί, ενώ παράλληλα πλησίαζε ο διασώστης.

«Δεν υπάρχουν τσούχτρες εδώ» τη βεβαίωσε.

«Δεν υπάρχουν;» απάντησε η κυρία Τασία παγερά. «Τότε δεν πρόκειται για έγκυρη ακτή».

Ένα «Α!» απογοήτευσης ακούστηκε ταυτόχρονα από όλους τους άλλους λες και ήταν συγχρονισμένοι, και από τη δόνηση των φωνών τους τα κρύσταλλα του φάρου θρυμματίστηκαν.

Το θέμα κρίθηκε πολύ σοβαρό και την επόμενη κιόλας ημέρας συζητήθηκε κατά προτεραιότητα στο δημοτικό συμβούλιο, που έσπευσε να τοποθετήσει στην άμμο γυάλες με νερό και πλαστικά χρυσόψαρα. Έτσι η κοινή γνώμη ικανοποιήθηκε και στο μεταξύ η κυρία Τασία, αφού ηρέμησε, παρατήρησε ότι ο διασώστης, ο κύριος Θαλής, ήταν γεροδεμένος και συμπαθητικός και τον οραματίστηκε για σύζυγο. Μέσα από τέτοια τυχαία περιστατικά αρχίζουν στην Πόλη τα μεγάλα ειδύλλια.

16.

Το μεγάλο κοσμικό γεγονός της Πόλης είναι ο μεγάλος ετήσιος Χορός των Ανθοπωλών. Ανθοπώλες δεν υπάρχουν ούτε και αντίστοιχος σύλλογος, όμως σε κάποιο παλαιότερο δημοτικό συμβούλιο που αναζητούσαν ονομασία, προτάθηκε και αυτή και άρεσε, οπότε υιοθετήθηκε.

Το Χορό αυτό τον οργανώνει ο δήμος και τα έσοδα, καθώς υπάρχει και ένα σχετικά ακριβό εισιτήριο, διατίθενται σε διάφορα κοινωφελή έργα. Για τους πολίτες είναι θέμα κύρους να συμμετάσχουν και μόλις διοργανωθεί ο ένας χορός αρχίζουν να προετοιμάζονται για τον επόμενο καθώς έχουν να κάνουν πολλά.

Οι κυρίες, πρώτες και καλύτερες, πηγαίνουν για να ράψουν το καινούργιο τους φόρεμα· δεν μπορούν να εμφανιστούν δυο συνεχόμενες χρονιές με το ίδιο, εκτός και αν ανασύρουν από τις ντουλάπες τους κάποιο πολύ παλιό και ξεχασμένο από την κοινή γνώμη που ίσως μάλιστα το μεταποιήσουν για να μην αναγνωρίζεται, αρκεί να μην έχουν αποκτήσει πολλά παραπανίσια κιλά στο μεταξύ. Υπάρχουν δυο ραφεία στην Πόλη, αναγνωρισμένα από το δήμο. Το ένα είναι της κυρίας Καίτης και το άλλο του μαντάμ Νινόν. Όπως καταλαβαίνετε, αυτό δεν είναι το πραγματικό όνομα του ανθρώπου αλλά του έμεινε, από τότε που είχε έρθει στην Πόλη ως το δεξί χέρι της περίφημης ράφτρας μαντάμ Νινόν.

Η άφιξη της μαντάμ Νινόν είχε κάνει αίσθηση στην Πόλη γιατί η ίδια είχε δηλώσει, με αρκετό τουπέ, ότι είχε έρθει από το Παρίσι και ήταν πλήρως ενημερωμένη για τις τελευταίες λέξεις της μόδας. Πάντως κανένα δίπλωμα δεν ήταν αναρτημένο στους τοίχους του ατελιέ της. Αυτό δεν είχε σημασία για τις πελάτισσες, τους αρκούσε το ότι η μαντάμ Νινόν ήταν μια παριζιάνα (ούτε αυτό επιβεβαιώθηκε με οποιοδήποτε τρόπο) και θα γίνονταν και οι ίδιες αντίστοιχα κομψές.

Η μαντάμ Νινόν έδειχνε στις πελάτισσές της διάφορα γαλλικά περιοδικά μόδας, έχοντας ψαλλιδίσει τυχαία τις ημερομηνίες έκδοσής τους, τα οποία απεικόνιζαν καλοραμμένα φορέματα και οι πελάτισσες διάλεγαν από αυτά. Μάλιστα πλάι σε όποιο διάλεγαν η μαντάμ Νινόν έγραφε με ανορθόγραφα καλλιγραφικά γράμματα το ονοματεπώνυμο της πελάτισσας και το κατοχύρωνε σε αυτήν, προς μεγάλη της υπερηφάνεια.

Πολύ συχνά από τη μαντάμ Νινόν υπήρχαν απρόβλεπτα αποτελέσματα, όπως για παράδειγμα από ένα φόρεμα μπορεί να έλειπε απλώς το ένα μανίκι ή από ένα άλλο ολόκληρο το πίσω μέρος. Μια αδύνατη πελάτισσα βρέθηκε να κολυμπάει στο φόρεμά της και μια άλλη, στρουμπουλή, δεν μπορούσε να περάσει καν το κεφάλι της, οπότε αναγκάζόταν στις επίσημες εκδηλώσεις να εμφανίζεται με τη ρόμπα κρατώντας το ακριβοπληρωμένο της φόρεμα στο χέρι. Η μαντάμ Νινόν εξηγούσε ότι όλα αυτά ήταν παριζιάνικες εκκεντρικότητες γιατί πώς αλλιώς, ένα κανονικά ραμμένο φόρεμα θα ήταν βαρετό και απαρατήρητο.

Βοηθός της μαντάμ Νινόν ήταν ο σημερινός μαντάμ Νινόν, που καμμία πελάτισσα δεν του έδωσε ιδιαίτερη σημασία κι έτσι ποτέ δεν μαθεύτηκε το όνομά του. Δουλειά του ήταν με μια κίτρινη μεζούρα να παίρνει τα μέτρα των πελατισσών του και με την ευκαιρία να τις ψαχουλεύει με υπηρεσιακό ύφος. Ειπώθηκε ότι δεν είχε πάει ποτέ σχολείο, δεν ήξερε καν τους αριθμούς και αυτά που σημείωνε σε ένα χαρτί ήταν κάτι ακαταλαβίστικα σαν ιερογλυφικά. Ίσως αυτό να εξηγούσε εν μέρει και τα φορέματα όπως τα έραβε η μαντάμ Νινόν.

Αφού διάλεγαν το μοντέλο τους, οι κυρίες πήγαιναν με χτυποκάρδι στο εμπορικό με τα τρόφιμα αλλά και με υφάσματα, σιδερικά, εργαλεία και είδη σπιτιού. Σε αυτό ο καταστηματάρχης, ο κύριος Αιμίλιος, είχε μερικά τόπια υφασμάτων διαλεγμένα για να αρέσουν στις κυρίες. Ανάμεσά τους υπήρχαν βαριά μπροκάρ, που έκαναν τις κυρίες να μοιάζουν τυλιγμένες σε κουρτίνες, αστραφτεροί ταφτάδες και βαριά επίσης βελούδα, που είχαν περισσέψει από τα καθίσματα του βαγονιού του τραίνου. Αν κάποιο ύφασμα το είχε τρυπήσει ο σκώρος, ο κύριος Αιμίλιος το παρουσίαζε ως δαντέλα και το πουλούσε ακριβότερα.

Εφοδιασμένες με το ύφασμα της αρεσκείας τους, οι κυρίες επέστρεφαν στις μαντάμ Νινόν για να τους ράψει το φόρεμά τους, με τα συχνά αποτελέσματα που αναφέραμε. Οι ίδιες όμως όταν εμφανίζονταν στο Χορό έλαμπαν από ευχαρίστηση, περισσότερο και από τα κοσμήματα με τα οποία ήταν βαρυφορτωμένες.

Ο Χορός γινόταν στην Όπερα, στο θέατρο τέλος πάντων, όπου στην πλατεία του αφαιρούνταν τα καθίσματα και τοποθετούνταν άλλα καθίσματα με τραπεζάκια. Στους θαμώνες σεργιρόνταν λικέρ, σουμάδες και ζαχαρένια μπαστουνάκια. Υπήρχαν και θαμώνες στον εξώστη, με φθηνότερο εισιτήριο, αλλά αυτοί δεν δικαιούνταν τίποτα περισσότερο από το να παρακολουθούν αφ' υψηλού τα δρώμενα στην πλατεία και στη σκηνή.

Το πρόγραμμα άνοιγε ο δήμαρχος με εμπνευσμένο λόγο και για λίγο μετά οι θαμώνες μπορούσαν να συζητήσουν απολαμβάνοντας τα ποτά και τα μπαστουνάκια τους και περιμένοντας ανυπόμονα να αρχίσει η μουσική. Ορχήστρα δεν υπήρχε στην Πόλη παρά μόνο τα παιδιά που έλεγαν τα κάλαντα και κάποτε τα δοκίμασαν αλλά δεν άρεσαν και δεν επαναλήφθηκε γιατί τα κάλαντα δεν δημιούργησαν κέφι.

Τουλάχιστον υπήρχε ένα γραμμόφωνο και αυτό χρησιμοποιούσαν, με παλιούς δίσκους που οι μελωδίες τους ήταν πολύ αγαπημένες. Το χειριζόταν ο κύριος Πέτρος ο βιολιστής που άσχετα από το προσωνύμιό του δεν είχε ιδέα από μουσική, και έβαζε χορευτικές μελωδίες που έμεναν αθάνατες από γενιά σε γενιά. Όσοι το επιθυμούσαν –και το επιθυμούσαν οι περισσότεροι– ανέβαιναν στη σκηνή για να χορέψουν και να τους θαυμάσουν οι άλλοι. Λάτρευαν να λικνίζονται σε λυρικά βαλς όπως τα «Κύματα του Δουνάβεως» ή σε παθιάρικα ταγκό όπως η «Κομπαρσίτα». Τα

τελευταία μάλιστα έμοιαζαν με ένα είδος γυμναστικών επιδείξεων με τις φιγούρες που απαιτούσαν, οπότε πολλές κυρίες που φορούσαν φορέματα της μαντάμ Νινόν δεν τα κατάφεραν και κατέβαιναν από τη σκηνή ντροπιασμένες. Και εδώ σε κάποιες περιπτώσεις υπήρξαν παρατράγουδα, όπως για παράδειγμα όταν από κάποιο λάθος στη δισκοθήκη του κυρίου Πέτρου παρεισέφρυνε και ένας δίσκος με στρατιωτικά εμβατήρια που υποχρέωσε τους χορευτές να βαδίζουν ρυθμικά στη σκηνή, ή μια άλλη φορά που κόλλησε η βελόνα και οι χορευτές χόρευαν για δεκαπέντε λεπτά την ίδια στροφή ή σε μια τρίτη που ο κύριος Πέτρος κουρασμένος αποκοιμήθηκε, το γραμμόφωνο ξεκουρδίστηκε και οι χορευτές υποχρεώθηκαν να χορέψουν ένα ζωνρό βαλς σε αργό ταγκό.

Ως ότου κάποτε ένας πυροσβέστης αισθάνθηκε ένα φλογερό έρωτα για τη μαντάμ Νινόν και, πηγαίνοντας κάτω από το ατελιέ της με το πυροσβεστικό όχημα, ανέβασε τη σκάλα του μέχρι τον πρώτο όροφο όπου ήταν το δωμάτιό της και την απήγαγε. Κάποιοι λίγοι αυτόπτες μάρτυρες υποστήριξαν ότι η μαντάμ Νινόν δεν έφερε αντίσταση. Πάντως, αφού ο πυροσβέστης ανέβασε τη μαντάμ Νινόν στο όχημα, ξεκίνησε με μεγάλη ταχύτητα βάζοντας τη σειρήνα στη διαπασών και το φάρο της οροφής να περιστρέφεται εκτοξεύοντας φανταχτερές λάμπες, και χάθηκαν μακριά από την Πόλη. Μερικές ημέρες αργότερα το πυροσβεστικό βρέθηκε εγκαταλειμμένο σε μια γειτονική πόλη και έτσι ευτυχώς επιστράφηκε, αλλά ο δήμος υποχρεώθηκε να πληρώσει κλήση για παράνομο παρκάρισμα.

Μετά τη φυγή της μαντάμ Νινόν, οι πελάτισσές της μούδιασαν. Τι θα έκαναν τώρα, πού θα έβρισκαν ξανά αυτά τα περίκομψα μοντέλα; Τη λύση έδωσε ο ανώνυμος βοηθός της, που ενημέρωσε ότι ήταν πια επαρκώς εκπαιδευμένος και μπορούσε να συνεχίσει το πολύτιμο έργο της. Οι πελάτισσες δειλά-δειλά τον εμπιστεύτηκαν και εκείνος ανέλαβε τη δουλειά της και κράτησε την επιγραφή του ατελιέ, «Μαντάμ Νινόν». Έτσι οι πελάτισσες έλεγαν «Πάμε στις μαντάμ Νινόν» και το όνομα του έμεινε χωρίς να τον νοιάζει και πολύ.

Η άλλη ράφτρα είναι η κυρία Καίτη, όπως είπαμε, πιο συγκρατημένη και χωρίς βαρύγδουπες δηλώσεις για σπουδές στο εξωτερικό. Σε αντιπερισπασμό μάλιστα, διατρανώνει ότι είναι γέννημα-θρέμμα της Πόλης. Και αυτή δεν μπορούσε κατά συνέπεια να επικαλεστεί ούτε καν τοπικές σπουδές, δήλωσε όμως με μεγάλη αυτοπεποίθηση ότι ένα βράδυ δέχτηκε την επιφοίτηση του κοπτοραπτικού πνεύματος και τα έμαθε όλα μεμιάς. Η δήλωση έγινε δεκτή και η κυρία Καίτη συναγωνίστηκε επάξια τη μαντάμ Νινόν (την αυθεντική και το διάδοχο) σε αποτελέσματα ραπτικής δεξιότητας που έκαναν πάντα τις πελάτισσες να καμαρώνουν για τα φορέματά τους.

17.

Σε θέματα ενδυματολογίας οι κύριοι είναι πιο συγκρατημένοι. Προμηθεύονται ρούχα από το κατάστημα έτοιμων ενδυμάτων «Τα Τρία Αδέλφια» του κυρίου Μιχάλη. Ο κύριος Μιχάλης είναι μοναχογιός και δεν έχει ούτε καν συνεταίρο, οπότε σκέφτηκε ότι το όνομά του σκέτο δεν θα κέρδιζε τόσες εντυπώσεις και διάλεξε κάτι πιο πλουραλιστικό.

Το μονοπώλιό του όμως κινδύνεψε έντονα όταν στην Πόλη εμφανίστηκαν από το πουθενά οι κύριοι Ντίνο και Γδίνο. Αυτοί κατέλυσαν με πολύ περισπούδαστο ύφος στο ξενοδοχείο «Μεγάλος Σταβλάρχης» και άφησαν να μαθευτεί ότι είναι σημαίνοντες ράφτες κυρίων, έβαλαν μάλιστα και μια αγγελία στην εφημερίδα διευκρινίζοντας ότι η παραμονή τους στην Πόλη θα ήταν για περιορισμένες ημέρες και όποιος προλάβει, πρόλαβε. Ενώ ο κύριος Μιχάλης δαγκωνόταν ανήσυχος, οι ράφτες με μεγάλη σιγουριά επισκέφθηκαν το δημαρχείο και ενημέρωσαν το δήμαρχο,

τον κύριο Ετεοκλή, ότι είναι αναγνωρισμένοι ράφτες πολλών δημαρχιακών αυλών και ότι θα μπορούσαν να κάνουν κάτι και για τον ίδιο στις λίγες ημέρες που είχαν στη διάθεσή τους.

Ο κύριος Ετεοκλής τσίμπησε και μάλιστα ο νους του πήγε στη συμμετοχή του στον επόμενο Χορό των Ανθοπωλών. Ως δήμαρχος είχε το δικαίωμα να φορέσει κάτι ανώτερο από τους άλλους και να τονώσει τις σχέσεις του με τους πολίτες, οι οποίοι σίγουρα θα εντυπωσιάζονταν. Κάλεσε λοιπόν τους δυο ράφτες να του υποβάλουν τις προτάσεις τους και μάλιστα εκείνη την ημέρα, με ξεχωριστή υπερηφάνεια, κάλεσε και όλους τους δημοτικούς συμβούλους να θαυμάσουν.

Οι κύριοι Ντίνο και Γδίνιο εμφανίστηκαν στην ώρα τους ενώ ο δήμαρχος και οι δημοτικοί σύμβουλοι, γεμάτοι ανυπομονησία, είχαν ήδη πάρει τις θέσεις τους. Οι ράφτες μπήκαν με τα χέρια τους απλωτά και καμπυλωμένα σαν να κρατούσαν κάτι αόρατο, που μάλιστα το απέθεσαν με μεγάλη προσοχή στο τραπέζι συσκέψεων. Αφού συστήθηκαν με αξιοσημείωτη σεμνότητα και μίλησαν λίγο για τη δουλειά τους, παρουσίασαν με μεγαλοπρέπεια αυτό που υποτίθεται ότι είχαν φέρει.

«Είναι το πιο φινό ύφασμα στον κόσμο» εξήγησαν, «σχεδόν αέρινο. Δεν περνάει από μηχανήματα, ούτε από ανθρώπινα χέρια. Υφαίνεται από τις ειδικά εκπαιδευμένες λιλιπούτειες αράχνες Τιντορέρα, με επικυρωμένα πιστοποιητικά επαγγελματικής κατάρτισης, στις ζούγκλες του Αμαζονίου».

Ο δήμαρχος και οι σύμβουλοι άνοιξαν διάπλατα τα μάτια τους, ενώ ο κύριος Ντίνο ξετύλιγε με πολύ προσεκτικές κινήσεις το αόρατο ύφασμα και το σήκωνε για να το δουν όλοι καλύτερα.

«Δεν βλέπω τίποτα» διαμαρτυρήθηκε ο κύριος Πολύδωρος και κάποιος άλλος ετοιμάστηκε να πει μάλλον κάτι ανάλογο, αλλά ο κύριος Ντίνο με ένα νεύμα συγκατάβασης προς τον κύριο Πολύδωρο στράφηκε προς τον κύριο Ετεοκλή.

«Ένα τόσο λεπτεπίλεπτο ύφασμα ίσως δεν μπορούν να το διακρίνουν όλοι καλά· εσείς όμως δεν αμφιβάλλω» του είπε.

Ο ίδιος ο κύριος Ετεοκλής αμφέβαλλε πάρα πολύ αλλά τι να πει τώρα, επιτυχημένος δήμαρχος, ότι δεν το έβλεπε;

«Μα ναι» συμφώνησε, «είναι τόσο... τόσο αιθέριο».

Εκείνοι που ετοιμάζονταν να πουν κάτι ξεροκατάπιαν γιατί δεν ήθελαν να παραδεχτούν ότι δεν έβλεπαν αυτό που ο δήμαρχος έβλεπε, ακόμα και ο κύριος Πολύδωρος υποχώρησε.

«Ναι, τώρα σαν να διακρίνω κάτι» παραδέχτηκε μπερδεμένος. «Δεν είναι τσισάκια αράχνης αυτό το σημάδι;»

«Έχετε απόλυτο δίκιο, θα το καθαρίσουμε» είπε ο κύριος Ντίνο. «Και, προσέξτε παρακαλώ».

Άνοιξε τα χέρια του που κρατούσαν το υποτιθέμενο ύφασμα σαν να το τέντωνε, και επανέλαβε την κίνησή του.

«Ακούσατε τίποτα;» ρώτησε θριαμβευτικά. «Πέραν των άλλων αρετών του, αυτό το ύφασμα δεν σκίζεται με τίποτα. Είναι μοναδικό».

«Χωρίς αμφιβολία» είπαν ομόφωνα όλοι.

Δεν απέμενε παρά ο κύριος Ετεοκλής να δώσει την παραγγελία του, όπως και έγινε. Τις επόμενες ημέρες, σε καθημερινές σχεδόν συναντήσεις, σύσσωμο το συμβούλιο παρακολουθούσε την πορεία των εργασιών και τις πρόβες του δημάρχου για το κοστούμει του. Όσο και αν προσπαθούσαν εκείνο που έβλεπαν μόνο ήταν έναν άνθρωπο με τα εσώρουχά του, όλοι όμως θαύμαζαν και επαινούσαν τους ράφτες ενώ

ο κύριος Ετεοκλής κοιταζόταν με ιδιαίτερη φιλαρέσκεια. Θα πλήρωνε βέβαια κάτι παραπάνω γιατί οι κύριοι Ντίνο και Γδίνο είχαν εξηγήσει πως ένα τόσο μοναδικό ύφασμα απαιτούσε και μια αντίστοιχα μοναδική τέχνη, αλλά αυτό φαινόταν απολύτως λογικό.

«Διορθώστε λίγο το μανίκι» συμβούλευε τώρα ο κύριος Πολύδωρος και οι άλλοι συμφωνούσαν.

Στο μεταξύ, όπως όλα διαδίδονται αστραπιαία στην Πόλη των Επιθυμιών, οι κάτοικοι έμαθαν εντυπωσιασμένοι και αυτό. Οι κύριοι Ντίνο και Γδίνο μάλιστα, σε ειδική συμφωνία με τον ξενοδόχο, εξέθεσαν ένα κομμάτι του υφάσματος στην είσοδο του ξενοδοχείου αλλά τοποθετημένο σε μια ξύλινη κασετίνα με γυάλινο σκέπασμα ώστε οι κάτοικοι να το βλέπουν (αν και δεν έβλεπαν τίποτε άλλο από τη φόδρα της κασετίνας) αλλά να μην το αγγίζουν βέβηλα χέρια. Από το ξενοδοχείο παρέλασε όλη η Πόλη και όλοι οι κάτοικοι έμειναν κατάπληκτοι από τη λεπτότητα και τη διαφάνειά του. Πολλές κυρίες ζήτησαν που έχασαν το προνόμιο να ράψουν οι ίδιες ένα τέτοιο φόρεμα για το Χορό.

Ύστερα από τη γενική κατάπληξη, ο δήμαρχος σκέφτηκε ότι δεν θα ήταν άσχημα να κάνει μια πρώτη δημόσια παρουσίαση του καινούργιου του κοστουμιού και γι' αυτό οργάνωσε μια πανηγυρική παρέλασή του στην κεντρική οδό. Οι κύριοι Ντίνο και Γδίνο λυπήθηκαν πάρα πολύ που ανειλημμένες υποχρεώσεις τους προς άλλους δημάρχους τους επέβαλλαν να φύγουν μια ημέρα πριν την παρέλαση, διαβεβαίωσαν όμως τον κύριο Ετεοκλή ότι το κοστούμι του ερχόταν γάντι και αυτό το επιβεβαίωσαν σύσσωμοι οι σύμβουλοι.

Η ημέρα της παρέλασης κηρύχθηκε αργία και όλοι οι κάτοικοι κατέκλυσαν την κεντρική οδό περιμένοντας με ασυγκράτητη ανυπομονησία να δουν το δήμαρχο, που το καινούργιο του κοστούμι θα δόξαζε κατ' επέκταση και την Πόλη ολόκληρη. Άλλωστε ο δήμαρχος, με –μεταξύ μας– κάποια υστεροβουλία, τους είχε υποσχεθεί ότι μετά την πρώτη χρήση θα παρέδιδε το κοστούμι στο μουσείο της Πόλης.

Στις δέκα το πρωί, από το δημαρχείο ξεκίνησε η πομπή. Όπως γινόταν συνήθως, προηγήθηκε η μπάντα του δήμου (και πάλι έγινε ένα λάθος που δεν μπορούσε να διορθωθεί καθ' οδόν, αντί για κασέτα με εμβατήριο μπήκε η κασέτα με το «Bésame mucho»), ακολουθούσαν τα κορίτσια του σχολείου ραίνοντας το δρόμο με φύλλα δάφνης και αμέσως μετά ο δήμαρχος, καλοχτενισμένος, με παπούτσια που άστραφταν από το γυάλισμα και με τα εσώρουχά του· το κάτω εσώρουχο ήταν σταμπωτό με πασχαλίσες. Ύστερα, γεμάτοι υπερηφάνεια και αυτοί, οι δημοτικοί σύμβουλοι που έκλειναν την πομπή.

Όλοι οι κάτοικοι ντρέπονταν για τον εαυτό τους που δεν μπορούσαν να διακρίνουν αυτό το υπέροχο ύφασμα. Κανείς βέβαια δεν το ομολογούσε, αφού οι κύριοι Ντίνο και Γδίνο είχαν διαδώσει έντεχνα ότι το ύφασμα δεν μπορούσαν να το δουν παρά μόνο όσοι διέθεταν εκλεπτυσμένη όραση. Έτσι όλα πήγαιναν πολύ καλά, ο δήμαρχος καμάρωνε που τον χειροκροτούσαν και τον επευφημούσαν με ανυπόκριτο ενθουσιασμό, μέχρις ότου η πομπή έφτασε στο σημείο όπου στέκονταν η κυρία Τασία η οραματίστρια και ο κύριος Θαλής ο διασώστης, σύζυγοι πλέον. Όταν η κυρία Τασία είδε το δήμαρχο έμεινε άφωνη για λίγα δευτερόλεπτα και όταν η φωνή της επέστρεψε, είπε πολύ δυνατά –γιατί η φωνή της έπρεπε να καλύψει τις ηχηρές επευφημίες– στο σύζυγό της:

«Θαλή, ο δήμαρχος είναι γυμνός!»

Έπειτα σκέπασε με το χέρι της τα μάτια της για να μη βλέπει άλλο αυτό το αποτρόπαιο θέαμα.

Η φωνή της ακούστηκε από όλους, που από τη μια στιγμή στην άλλη έμειναν άλαλοι. Ο μουσικός που καμωνόταν ότι φυσούσε την τούμπα, τρώμαξε και φύσηξε στ' αλήθεια με αποτέλεσμα η κασέτα με το «Bésame mucho» να εκτιναχθεί και να καρφωθεί στην μπαγκέτα του μαέστρου αποκαλύπτοντας το κόλπο με τη θεωρούμενη ζωντανή μουσική. Η μουσική διακόπηκε απότομα και το τελευταίο που ακούστηκε ήταν ένα παρατεταμένο ειρωνικό «μπου» από την τούμπα. Ο δήμαρχος έχασε το χρώμα του γιατί κάποιες αβέβαιες υποψίες του επαληθεύτηκαν και έμεινε ακίνητος, οι σύμβουλοι κοντοστάθηκαν σαστισμένοι. Οι γονείς των κοριτσιών που προηγούνταν έσπευσαν να τα απομακρύνουν και τα καλαθάκια με τα φύλλα δάφνης έπεσαν στο δρόμο, μέχρι που ένα αεράκι σαν να ολοκλήρωνε το δράμα σκόρπισε τα φύλλα απομακρύνοντας τα τελευταία απομεινάρια μιας περιστασιακής δόξας. Ο κύριος Θαλής ο διασώστης, εφαρμόζοντας την ειδικότητά του, έσπευσε να βγάλει το σακάκι του και να καλύψει τις πασχαλίτσες του δημάρχου που τρύπωσε έντρομος στο πρώτο κατάστημα που βρέθηκε μπροστά του και αυτό έτυχε να είναι το καραμελάδικο της κυρίας Βιολέτας. Ήταν από τα λίγα καταστήματα που έμειναν ανοιχτά γιατί δεν μπορούσε να νοηθεί εκδήλωση χωρίς να συνοδεύεται από ζαχαρένια μπιστουνάκια, η κυρία Βιολέτα μάλιστα είχε ξεπουλήσει.

Ο δήμαρχος έπεσε ξέπνοος συμπτωματικά στην ίδια καρέκλα στην οποία λιποθυμούσε και η κυρία Βιολέτα, ίσως το είχε η μοίρα της καρέκλας. Αφού πήρε μερικές βαθιές αναπνοές, στράφηκε στην κυρία Βιολέτα πιο κόκκινος από τις ρίγες του φουστανιού της.

«Συγχωρήστε με» είπε με συντριβή. «Είναι απολύτως αγενές ένας αξιοπρεπής κύριος να εμφανίζεται με το εσώρουχο σε μια αξιοπρεπή κυρία».

«Συμφωνώ» αποκρίθηκε η Βιολέτα. «Θα πρέπει να το βγάλετε».

Ο γάμος τους έγινε πολύ σύντομα, πάλι με μια χαρούμενη πομπή αλλά αυτήν τη φορά όλα ήταν εντάξει. Ο κύριος Ετεοκλής φορούσε ένα κανονικό κοστούμι, η κυρία Βιολέτα ένα καινούργιο φόρεμα με λεπτές λευκές και κόκκινες ρίγες και στο πρόσωπο ένα βέλο από λευκό τούλι, η μπάντα προηγήθηκε και είχε μπει η σωστή κασέτα με το «Γαμήλιο εμβατήριο», και οι μπομπονιέρες αντί για κουφέτα περιείχαν ζαχαρένια μπιστουνάκια.

Όσο για το ατυχές περιστατικό, καλύφθηκε έντεχνα από μια δήλωση του οδοντιάτρου που δημοσιεύτηκε και στην εφημερίδα, ότι δηλαδή ο δήμαρχος έδειξε αυτοθυσία προκειμένου να ελεγχθεί η όραση των κατοίκων.

18.

Το εμπορικό κατάστημα που σήμερα το έχει ο κύριος Σωτήρης και πουλάει τρόφιμα και άλλα αγαθά, ήταν εκεί από την αρχή. «Εδώδιμα – Αποικιακά – Γενικό Εμπόριο» ήταν η πρώτη του επιγραφή. Με τα χρόνια άλλαξε πρόσωπα για να περάσει στον κύριο Αιμίλιο λίγα χρόνια πριν. Έτυχε όμως να είναι χρόνια δύσκολα γιατί είχε συμβεί η απόπειρα ληστείας της «Στρογγυλής Τράπεζας» και οι κάτοικοι μαζεύτηκαν τρομαγμένοι, μήπως και κάποια νέα ληστεία εξαφάνιζε τα χρήματά τους. Έτσι αντί να τα καταθέτουν στην τράπεζα προτιμούσαν να τα ράβουν στα στρώματά τους και να κάνουν πολύ σοβαρές περικοπές στις δαπάνες τους, ακόμα και στο φαγητό. Αυτό προκάλεσε αλυσιδωτές αντιδράσεις γιατί και η τράπεζα ξέμεινε από χρήματα και δεν μπορούσε να υποστηρίξει οικονομικά τους επαγγελματίες, οι επαγγελματίες ανέβασαν τις τιμές τους, οι άνθρωποι έπαψαν να ζητούν τα προϊόντα και τις υπηρεσίες των επαγγελματιών. Τα μόνα καταστήματα που δεν αισθάνθηκαν αυτήν την οικονομική κρίση ήταν το κατάστημα στρωμάτων «Ευσέβεια», το οποίο μάλιστα γνώρισε άνοδο των πωλήσεων αφού οι κάτοικοι αγόραζαν επιπλέον στρώματα για να κρύβουν τα χρήματά τους, και φυσικά το καραμελάδικο που ήταν παντός καιρού.

Ο κύριος Αιμίλιος είδε κι αυτός τις πωλήσεις του να συρρικνώνονται. Και όχι μόνο, αλλά αναγκάστηκε να κάνει κάτι που απεχθανόταν, να δίνει βερεσέ. Κάθε λίγο όλο και κάποιος ερχόταν, ζητούσε κάτι και το έπαιρνε χωρίς να πληρώσει, και έλεγε στον κύριο Αιμίλιο «Γράψε το».

Με τόσο πολύ γράψιμο ο κύριος Αιμίλιος ανέπτυξε μια έντονη λογοτεχνική κλίση. Έτσι τόλμησε να γράψει ένα δραματικό αισθηματικό μυθιστόρημα, το πασίγνωστο πια «Ανεμοδαρμένη τύψη», που το έστειλε με ταχυδρομικό περιστερί σε ένα μεγάλο εκδοτικό οίκο, εκτός Πόλης βέβαια. Το μυθιστόρημα εκδόθηκε και ανέλπιστα έγινε τεράστια επιτυχία που εξακολουθεί να ανατυπώνεται αλλά και μεταφράστηκε σε τουλάχιστον είκοσι γλώσσες, με αντίστοιχη επιτυχία. Χιλιάδες αναγνώστριες σε όλο τον κόσμο το έχουν μόνιμα κάτω από το μαξιλάρι τους.

Ύστερα από αυτά ο κύριος Αιμίλιος κάλυψε και με το παραπάνω τις οικονομικές του απώλειες. Χάρισε όλα τα οφειλόμενα και πούλησε –σχεδόν χάρισε– το κατάστημά του στον κύριο Σωτήρη, ενώ ο ίδιος έφυγε γιατί τον ζήτησαν ως σεναριογράφο τρεις μεγάλες διεθνείς κινηματογραφικές εταιρίες.

Ο κύριος Σωτήρης ανέλαβε με όρεξη και σύνεση το κατάστημα ξέροντας ότι η κρίση θα ξεπερνούταν κάποια στιγμή, όπως και έγινε. Θέλησε μάλιστα να του δώσει μια νέα πνοή και ξεκίνησε με το να αλλάξει εκείνη την παλιά ξύλινη επιγραφή που είχε πια ξεθωριάσει και όπως κρεμόταν από δυο σκουριασμένες μικρές αλυσίδες, κροτάλιζε δυσάρεστα με τα φυσήματα του αέρα. Τι ονομασία να έδινε όμως; Κάπου είχε διαβάσει, χωρίς να θυμάται περισσότερα, για το Κέρας της Αμαθείας αλλά επειδή ήταν αμόρφωτος προτίμησε να πάει στην κυρία Ελένη, τη δασκάλα, για επιβεβαίωση.

Εκείνη ήταν περισσότερο αμόρφωτη και η ονομασία της φάνηκε γρίφος. «Τι “Αμαθείας”;» είπε με τη σοβαρότητα που απευθυνόταν και στους μαθητές της. «“Αμαθείας” πρέπει να λέγεται».

Έτσι ο κύριος Σωτήρης παράγγειλε μια επιγραφή με ωραία γράμματα και χρώματα, «Το Κέρας της Αμαθείας», και την κρέμασε ευχαριστημένος πάνω από την είσοδο. Δεν έμεινε όμως ευχαριστημένος για πολύ. Ο κύριος Μιχάλης, που έχει το κατάστημα έτοιμων ενδυμάτων «Τα Τρία Αδέρφια» και έβλεπε τον κύριο Σωτήρη με συναδελφική διάθεση και χωρίς λόγο ανταγωνισμού, του έκανε μια υπόδειξη.

«Τι σημαίνει “Κέρας”;» τον ρώτησε. «Πού τη βρήκες αυτή τη λέξη; “Τέρας” πρέπει να γράφεις».

Ο κύριος Σωτήρης εκτιμούσε τον κύριο Μιχάλη για τις γνώσεις του αλλά και για τη συμπάθεια που του έδειχνε, και έλαβε την υπόδειξη υπ’ όψη. Έτσι η επιγραφή άλλαξε σε «Τέρας της Αμαθείας» και ήταν πάλι ευχαριστημένος και πιο σίγουρος τώρα.

Αλλά δεν επρόκειτο να ησυχάσει έτσι εύκολα. Όταν πέρασε ο κύριος Ετεοκλής, ο δήμαρχος, και είδε την επιγραφή, καθώς είχε λόγω της ιδιότητάς του αρκετές γεωγραφικές γνώσεις, έκανε κι αυτός την παρατήρησή του.

«Τι σημαίνει “Τέρας της Αμαθείας”;» ρώτησε. «Δεν βγάζει νόημα. “Τέρας της Ημαθίας” θα ήταν το σωστό».

Ο κύριος Σωτήρης τα έχασε.

«Τι είναι η Ημαθία;» ρώτησε.

«Περιοχή. “Τέρας της Ημαθίας” θα είναι κάτι μυθολογικό».

Έτσι η επιγραφή άλλαξε ξανά. Όμως όταν πέρασε ο κύριος Τέλης, γέλασε.

«Πω-πω» του είπε. «Το κατάστημά σου έχει γίνει τρομακτικό. Και τι σχέση έχουμε με την Ημαθία;»

«Και πώς να το πω;»

«Κάπως αλλιώς. “Τέρας της Νοθείας” θα ήταν πιο κατανοητό».

Έτσι η επιγραφή άλλαξε για μια ακόμα φορά μέσα σε λίγες ημέρες. Θα έμενε όμως; Όχι βέβαια, γιατί πέρασε ο κύριος Αυγερινός, ο οφθαλμίατρος.

«Κύριε Σωτήρη» είπε, «αυτή η επιγραφή σας βγάζει μάτι. Πώς σας προέκυψε;»

«Έγιναν κάτι γλωσσικές νοθείες» απάντησε ο κύριος Σωτήρης πελιδνός.

«Ναι, τις είχα προσέξει» σχολίασε με κατανόηση ο κύριος Αυγερινός. «Καιρός να τις σταματήσετε όμως, πρέπει να αλλάξετε ονομασία».

«Και τι προτείνετε;»

«Μια παράφραση των συμφραζομένων».

«Δεν μου το μεταφράζετε να το καταλάβω;»

«Πολύ ευχαρίστως. Να ονομάσετε το κατάστημά σας “Το Πέρασ της Νοθείας”» πρότεινε ο κύριος Αυγερινός.

Αυτό ο κύριος Σωτήρης το κατάλαβε και μάλιστα του άρεσε πολύ, δεδομένου ότι πουλούσε και χύμα προϊόντα για την αγνότητα των οποίων κάποιοι είχαν εκφράσει επιφυλάξεις.

Αλλά όταν το είδε η δεσποινίδα Καλλιόπη, που μάλιστα τη γλυκοκοίταζε ο κύριος Σωτήρης και δεν της έφερνε αντίρρηση σε τίποτα, έδειξε να ενοχλείται.

«Και πώς να το ονομάσω;» ρώτησε ο κύριος Σωτήρης, έτοιμος να καταρρεύσει.

«“Χρυσόμαλλο Πέρασ” είναι πιο ωραίο» έκρινε η δεσποινίδα Καλλιόπη. «Δεν θυμάμαι ακριβώς τι ήταν αυτό, αλλά μας το είχε διδάξει η κυρία Ελένη στο σχολείο».

Του κυρίου Σωτήρη του ακούστηκε μεγαλόπρεπο αλλά «Πέρασ» δεν ήξερε τι σημαίνει, του φάνηκε και λίγο σόκιν όλο μαζί, και ντράπηκε να ρωτήσει. Γι’ αυτό σκέφτηκε να βάλει και ο ίδιος ένα χεράκι και δανείστηκε μια λέξη από τα προηγούμενα.

Έτσι η επιγραφή άλλαξε για τελευταία φορά σε «Χρυσόμαλλο Τέρας».

19.

Η μοναχή Ερασμία έβλεπε το μοναστήρι της να μένει άδειο και ένιωθε θλίψη. Μερικές φορές ανέβαιναν ως εδώ λίγοι επισκέπτες με εκδρομική διάθεση, αλλά τα διακόσια κελιά του έμεναν αχρησιμοποίητα.

Αφού βασάνισε το μυαλό της, πήγε στην Πόλη και συνάντησε τον κύριο Χαράλαμπο, το δημοσιογράφο. Του είπε ότι δήθεν πλησίαζαν τα γενέθλιά της, τα οποία τοποθέτησε ημέρα Κυριακή, και ότι πολύ θα χαιρόταν αν κάποιοι πήγαιναν να της ευχηθούν. Απέφυγε βέβαια να αναφέρει την ηλικία της.

Ο κύριος Χαράλαμπος, που κι αυτός βασάνιζε το μυαλό του –και μάλιστα καθημερινά– για το τι ειδήσεις να δημοσιεύει, δεν είχε την παραμικρή αντίρρηση. Άλλωστε εκτιμούσε πολύ την Ερασμία, όπως και όλοι οι κάτοικοι της Πόλης, που οι περισσότεροι βρήκαν μια αφορμή να εκδράμουν εκείνη την Κυριακή στο μοναστήρι. Ανέβαιναν παρέες-παρέες και γέμιζαν τον περίβολό του. Η μοναχή Ερασμία, που δεν περίμενε τόση ανταπόκριση, ανέβηκε να χτυπήσει τις καμπάνες. Και όπως τους έβλεπε από το καμπαναριό ψηλά, θαύμασε αυτό το ζωηρό πλήθος και σκέφτηκε ότι έτσι είχε επιθυμήσει το μοναστήρι της, γεμάτο.

Η σκέψη της την έκανε να παραλογιστεί όμως. Κατέβηκε και διασχίζοντας το πλήθος, χαμογελώντας αγγελικά από εδώ και από εκεί, έφτασε στη βαριά ξύλινη εξώπορτα, την κλείδωσε με το μεγάλο σιδερένιο κλειδί και σκαρφάλωσε στο μαντρότοιχο. Αυτό δεν της ήταν δύσκολο, το έκανε συχνά για να ρίχνει φλιτ στους πειρασμούς που την πολιορκούσαν απ' έξω. Προσπάθησε να ισορροπήσει στο στενό περβάζι του μαντρότοιχου πάνω από την πόρτα και ανέμισε το κλειδί στους συγκεντρωμένους.

«Αδελφές και αδελφοί!» φώναξε. «Δείτε. Έχω κλειδώσει και δεν θα αφήσω κανένα να φύγει. Θα μείνετε όλοι εδώ, έχει κελιά για όλους. Θα γίνουμε μια αγαπημένη οικογένεια!»

Μαζικά επιφωνήματα έκπληξης ακολούθησαν την αναγγελία της.

«Δεν μπορείς να το κάνεις αυτό, αδελφή!»

«Μπορώ! Μπορώ!»

Η μοναχή Ερασμία εξακολούθησε να ανεμίζει θριαμβευτικά το κλειδί με αποτέλεσμα να χάσει την ισορροπία της. Τίναξε τα χέρια της σαστισμένη και το κλειδί, για κακή τύχη όλων, αφού διέγραψε μια μικρή τροχιά χωρίς ωστόσο να το προλάβει κανείς, έπεσε στο πηγάδι ενώ η Ερασμία έπεφτε στην έξω πλευρά του μοναστηριού. Ευτυχώς προσγειώθηκε σχετικά ανώδυνα σε κάτι καλλωπιστικούς θάμνους που η ίδια είχε φυτέψει στην πρόσοψη, αλλά το θέμα ήταν ότι είχε κλειδώσει επιπόλαια τους επισκέπτες μέσα και η ίδια είχε κλειδωθεί έξω. Απ' έξω ο μαντρότοιχος δεν είχε πατήματα για να σκαρφαλώσει, αλλά και να τα κατάφερνε τι νόημα θα είχε; Η πόρτα παρέμενε κλειδωμένη και ήταν πολύ βαριά για να τη σπάσουν.

Σαστισμένη η μοναχή Ερασμία τράβηξε για την Πόλη χωρίς να ξέρει τι νόημα θα είχε κι αυτό. Όλοι που θα μπορούσαν να βοηθήσουν με κάποιο τρόπο ήταν κλειδωμένοι στο μοναστήρι. Ο δήμαρχος, ο χωροφύλακας, οι πυροσβέστες, ο δημοσιογράφος. Ποιος θα μπορούσε να ξεκλειδώσει;

Έφτασε σέρνοντας τα βήματά της εξαντλημένη στα πρώτα κτίρια της Πόλης και προχώρησε κοιτάζοντας μηχανικά δεξιά-αριστερά. Ήταν όλα κλειστά. Και τότε την προσοχή της συγκέντρωσε μια βιτρίνα.

Ήταν το ατελιέ του μαντάμ Νινόν. Από τη βιτρίνα του λες και την κοίταζαν κάτι εντυπωσιακά φορέματα με ποικιλόχρωμα μοτίβα αλλά και καπέλα από λεπτά υφάσματα που ήταν τυλιγμένα με περίτεχνο τρόπο, εμπριμέ φουλάρια, κομψά πανωφόρια. Η μοναχή Ερασμία κοίταξε ενστικτωδώς το μαύρο της ράσο και αναλογίστηκε άλλες εποχές, όταν και εκείνη ήταν ντυμένη στα χρώματα.

Συνέχισε να περπατάει και σταμάτησε σε μια άλλη βιτρίνα λίγο παρακάτω. Ήταν το καραμελάδικο της κυρίας Βιολέτας. Η μοναχή Ερασμία κοίταξε με λαχτάρα τα χαριτωμένα ζαχαρένια μπαστουνάκια και έφερε στο νου της τα δικά της λουκούμια που ξαφνικά της φάνηκαν πολύ φτωχά.

Ύψωσε το κεφάλι της αποφασιστικά και συνέχισε πάλι, αλλά λίγο πιο πέρα τη σταμάτησε ένα μυρωμένο σύννεφο που την τύλιξε μέσα του. Ήταν το αρωματοπωλείο, που στη βιτρίνα του η μοναχή Ερασμία είδε σε παράταξη ονειρεμένα μπουκαλάκια σε διάφορα σχέδια, χρώματα και μεγέθη, που οίγουρα το καθένα τους έκρυβε και από ένα αρωματισμένο σαγηνευτικό μυστικό. Η μοναχή Ερασμία αναστέναξε βαθιά όταν θυμήθηκε τις αλλοτινές ημέρες που σκόρπιζε και εκείνη το άρωμά της στους γύρω.

Προτίμησε να μην τα θυμάται όλα αυτά, έφτανε κιόλας στην άλλη άκρη της κεντρικής οδού. Να το τελωνείο. Τι θα συνέβαινε αν έφευγε από την Πόλη και αν επέστρεφε στα δικά της μέρη, αν ξαναγινόταν όπως ήταν κάποτε;

Η καρδιά της σκίρτησε αλλά η λογική της έλεγε πως δεν ήταν σωστό. Παρακάλεσε νοερά για βοήθεια.

Και η βοήθεια ήρθε, με τη μορφή μιας άγνωστης κοπέλας που κρατούσε μόνο ένα μικρό σακίδιο και ερχόταν από το δρόμο που οδηγούσε προς και από τον κόσμο. Καθώς οι δυο τους προχωρούσαν αντίθετα, η κοπέλα κοίταζε με όλο και μεγαλύτερη έκπληξη τη μοναχή Ερασμία και σύντομα βρέθηκαν πρόσωπο με πρόσωπο.

«Μη μου πείτε...» ψέλλισε η κοπέλα.

«Να σας πω τι;»

«Ότι είστε αυτή που νομίζω.»

«Και για ποιαν με περάσατε;»

«Για μια μοναχή.»

«Πώς το καταλάβατε;» ρώτησε η Ερασμία κοιτάζοντας απορημένη το ράσο της.

«Για μια συγκεκριμένη μοναχή όμως.»

Η μοναχή Ερασμία παραξενεύτηκε.

«Δεν υπάρχει άλλη μοναχή στην Πόλη των Επιθυμιών. Έχετε ακούσει για μένα;»

«Αν είστε η μοναχή Ερασμία, ερχόμουν σε εσάς.»

«Σε μένα; Και γιατί;»

«Θα πρέπει να σας συστηθώ πρώτα. Είμαι η ονομαστή Λιλή η αρχidiaρρήκτρια. Αυτήν τη στιγμή με καταζητούν οι μεγαλύτερες αστυνομίες του κόσμου και δυο μεγάλοι εκδοτικοί οίκοι για τα απομνημονεύματά μου. Εγώ όμως θέλω να ενταχθώ στο μοναστήρι σας. Όχι γιατί φοβάμαι μήπως με συλλάβουν, μπορώ να ανοίξω κάθε πόρτα και να δραπετεύσω. Αλλά γιατί θέλω σε ένα γαλήνιο περιβάλλον σαν το δικό σας να μετανοήσω για τα κρίματά μου. Ξέρετε, εδώ και αρκετά χρόνια έχω διαπράξει τις μεγαλύτερες κλοπές. Έχω διαρρήξει τα πιο απόρρητα θησαυροφυλάκια, κι ας είχαν ιδεογράμματα αντί για αριθμούς. Έχω λεηλατήσει τα πιο σπουδαία μουσεία του κόσμου αλλά και ιδιωτικές καλλιτεχνικές συλλογές χαρίζοντας αυθεντικά έργα τέχνης σε φτωχικά σπίτια για τη διακόσμησή τους. Έχω κουρασθεί να συγκεντρώνω κοσμήματα, μετοχές, αρχαίους ναούς, αυθεντικούς παπύρους με τα λόγια των σοφών. Οι θησαυροί του Σολομώντα βρίσκονται σε απροσπέλαστες κρύπτες στο διαμέρισμά μου. Έχω ανοίξει τις πύλες της βυθισμένης Ατλαντίδας και έχω στην κατοχή μου τις σφαίρες της με τις κοσμικές ακτίνες. Ε, και; Κουράστηκα να διαρρηγνύω. Η επιθυμία μου τώρα είναι να διαρρήξω και τα μιάτιά μου και να φορέσω ένα ταπεινό ράσο, σαν το δικό σας.»

«Είστε σίγουρη;»

«Ναι. Οι πιο πολύτιμοι θησαυροί είναι οι πνευματικοί. Θέλω να αλλάξω τρόπο ζωής. Να αλλάξω ταυτότητα. Να αλλάξω όνομα. Αρκετά πια ως Λιλή η αρχidiaρρήκτρια. Θέλω να γίνω μια άλλη.»

Η μοναχή Ερασμία της χαμογέλασε.

«Σε δέχομαι, αδελφή» είπε. «Έχω διακόσια κελιά για να διαλέξεις το δικό σου. Ξέχνα λοιπόν τον παλιό σου εαυτό. Θα γίνεις η μοναχή Λιλή σκέτα, γιατί μοναχή αρχidiaρρήκτρια δεμ ταιριάζει.»

Η Λιλή είδε το σακίδιό της και δάκρυσε.

«Πόσο διαφορετική νιώθω ήδη» είπε με αγαλλίαση. «Δεν θα χρειάζεται πια να μεταφέρω τόσα αντικείμενα.»

Η μοναχή Ερασμία την κοίταξε με μια κρυφή ελπίδα.

«Στο μεταξύ όμως, είπες ότι μπορείς να ανοίξεις την όποια πόρτα;» ρώτησε.

Η Λιλή σήκωσε με υπερηφάνεια το κεφάλι.

«Και βέβαια. Καμμία πόρτα δεν μπόρεσε να μου αντισταθεί».

«Δηλαδή, μπορείς να ανοίξεις και τη βαριά ξύλινη πόρτα ενός μοναστηριού;» ρώτησε η μοναχή Ερασμία με φανερή ελπίδα.

«Από αυτές με τα μεγάλα σιδερένια κλειδιά; Καλά, αυτές είναι παιχνιδάκι».

Το πρόσωπο της μοναχής Ερασμίας φωτίστηκε από έκδηλη χαρά. Έπειτα χαμογέλασε μυστηριακά στη Λιλή και την έπιασε από το χέρι.

«Πάμε» είπε.

20.

Ο δήμαρχος, κύριος Ετεοκλής, σκέφτηκε ότι η Πόλη ήταν ανοχύρωτη και αυτό τον ανησύχησε. Θα μπορούσε να μπει ο καθένας, αλλά και να βγει ο καθένας. Και τι θα συνέβαινε αν η Πόλη έμενε χωρίς πληθυσμό;

Εκείνο το βράδυ δεν μπόρεσε να κοιμηθεί και νωρίς το πρωί κάλεσε όλους τους συμβούλους σε έκτακτη σύσκεψη. Όταν τους εξήγησε και εκείνοι στριφογύρισαν ανήσυχοι· ήταν κάτι που δεν είχαν σκεφθεί, και συμμερίστηκαν αμέσως την αγωνία του.

Στο τραπέζι έπεσαν πολλές ιδέες, άλλες πρακτικές και άλλες όχι. Να έχτιζαν ένα ψηλό τείχος γύρω από την Πόλη; Να έσκαβαν και μια τάφρο γεμάτη με νερό; (Κάποιος πρότεινε να μπουν και νούφαρα για καλαισθητικούς λόγους.) Να έβαζαν ηλεκτροφόρα σύρματα; Να έστελναν μισθοφόρους να περιπολούν όλο το εικοσιτετράωρο;

Τους βαθείς συλλογισμούς του δημάρχου και των συμβούλων διέκοψε ένα ζωνρό ποδοβολητό κι ύστερα στην αίθουσα συσκέψεων μπήκε ορμητικά ο μικρός Λεοπόλδος, γιος του συμβούλου κυρίου Φειδία, και έτρεξε γεμάτος χαρά στον πατέρα του ανεμίζοντας το ενδεικτικό του. Ο μικρός Λεοπόλδος είχε πάρει τέσσερα στα δέκα, το μεγαλύτερο βαθμό που είχε πάρει ως τότε μαθητής του σχολείου, και ήρθε τρέχοντας να το αναγγείλει στον πατέρα του. Ο κύριος Φειδίας παρά τον πονοκέφαλό του λόγω του άλυτου προβλήματος, έριξε μια βιαστική ματιά και όταν κατάλαβε περί τίνος επρόκειτο, τινάχτηκε σαν ελατήριο. Αγκάλιασε το γιο του και έσπευσε να αναγγείλει και στους άλλους την είδηση που ήταν τόσο σπουδαία ώστε όλοι ξέχασαν προς στιγμήν το θέμα που τους απασχολούσε. Όλοι θέλησαν γεμάτοι ειλικρινή συγκίνηση να συγχαρούν τον ευτυχισμένο πατέρα αλλά βέβαια και το μικρό Λεοπόλδο, ο οποίος περνούσε από έναν-έναν για του σφίξουν το χέρι και να του προσφέρουν ζαχαρένια μπιστουνάκια που είχαν πάντα στις τσέπες τους.

Αφού ηρέμησαν τα πνεύματα, ο κύριος Ετεοκλής για να διασκεδάσει λίγο την κατάσταση, απευθύνθηκε στο μικρό Λεοπόλδο και, με προσποιητή σοβαρότητα (αλλά και κρυφή ελπίδα, γιατί από μικρό μαθαίνεις την αλήθεια) τον ρώτησε: «Εσύ, τι θα έκανες για να ασφαλίσεις την Πόλη;»

«Θα έφτιαχνα μια πόρτα» απάντησε αυθόρμητα ο μικρός Λεοπόλδος.

Στην αίθουσα έπεσε απόλυτη σιωπή. Ακούστηκε ένα κουνούπι να πετάει και ο ανάλαφρος ήχος που έκανε ο μικρός Λεοπόλδος γλύφοντας ένα ζαχαρένιο μπιστουνάκι.

«Μα βέβαια!» βροντοφώνησε γεμάτος ενθουσιασμό ο κύριος Ετεοκλής. «Αυτό είναι! Πώς και δεν μας πέρασε από το νου;»

Όλοι χειροκρότησαν με ανυπόκριτο ενθουσιασμό ενώ ο κύριος Φειδίας φούσκωνε από υπερηφάνεια με αποτέλεσμα να κοπούν τρία κουμπιά του πουκαμίσου του, αλλά αυτά δεν ακούστηκαν μέσα στο γενικό παραλήρημα.

Η συνέχεια ήταν εύκολη. Ο μικρός Λεοπόλδος αποχώρησε μέσα σε επευφημίες που ακούστηκαν σε όλη την Πόλη και έκαναν τους κατοίκους να απορήσουν, μήπως και οι εξωγήινοι είχαν κάνει μια νέα επιδρομή. Όμως ο δήμαρχος και οι σύμβουλοι αντάλλαξαν νέες ιδέες και κατέληξαν σε συμπεράσματα.

«Θα επαφεθούμε στον πατριωτισμό των πολιτών» ανακεφαλαίωσε ο κύριος Ετεοκλής. «Θα τοποθετήσουμε συμβολικά μια πόρτα στο δρόμο που οδηγεί προς και από την Πόλη. Μια καγκελόπορτα, για να μπορούν οι κάτοικοι να βλέπουν από τα κάγκελα και να μην αισθάνονται παγιδευμένοι. Αλλά για να βγουν θα πρέπει να υποβάλουν αίτηση με χαρτόσημο και επειδή δεν έχουμε χαρτόσημα η έγκρισή της θα είναι πολύ δύσκολη, ουσιαστικά αδύνατη. Κανείς δεν θα επιτρέπεται να βγαίνει από τα πλάγια. Αν πάλι έρχεται κάποιος απ' έξω και θέλει να μπει, θα χτυπάει το κουδούνι. Το κουδούνι θα συνδεθεί με το ραδιοφωνικό σταθμό και θα ακούγεται από όλους. Θα βρεθεί τουλάχιστον ένας που θα προθυμοποιηθεί να πάει να ανοίξει».

«Δηλαδή, η πόρτα θα είναι κλειδωμένη;» ρώτησε ο κύριος Πάτροκλος.

«Όχι, αλλά θα κρατήσουμε όλους τους τύπους» απάντησε ο κύριος Ετεοκλής. «Οι πολίτες είναι πειθαρχημένοι και θα τηρήσουν την ομόφωνη απόφασή μας».

*

Έτσι η πόρτα κατασκευάστηκε γρήγορα και επίσης πολύ γρήγορα στερεώθηκε στο δρόμο, στην άκρη της Πόλης. Η είδηση διαδόθηκε ακόμα πιο γρήγορα και όταν ήρθε η ημέρα των εγκαινίων, όλοι οι κάτοικοι παράτησαν τις ασχολίες τους και συγκεντρώθηκαν εκεί φορώντας τα καλά τους. Ήταν μια περίτεχνη πόρτα με όμορφα στριφογυριστά κάγκελα, βαμμένη γαλάζια για να γίνεται ένα με το μακρινό ορίζοντα, αυτόν που έκλεινε πίσω της.

Ο κύριος Ετεοκλής έκοψε με επισημότητα μια κόκκινη κορδέλα που ήταν τυλιγμένη στην πόρτα, και παρέδωσε την πόρτα στο γενικό θαυμασμό. Οι κάτοικοι σχημάτισαν μια τεράστια ουρά και ένας-ένας περνούσαν από κοντά, στέκονταν λίγο με βλέμμα γεμάτο δέος και ύστερα παραμέριζαν για να πλησιάσει ο επόμενος. Έσκυβαν όμως για να δουν πίσω από τα κάγκελα, το μακρινό κόσμο που απλωνόταν ανεξίχνιαστος.

«Τι είναι εκεί;» ρώτησε μια μικρούλα τον πατέρα της.

«Το άγνωστο» απάντησε εκείνος. «Καλύτερα να μην το μάθουμε ποτέ».

Μια μητέρα, που το παιδί της έτρεξε ανυπόμονα στην πόρτα, έσπευσε με φόβο να το απομακρύνει. Μια γιαγιά, που έφτασε με τον αντίστοιχο παππού στην πόρτα, κοίταξε πέρα από τα κάγκελα με μια αόριστη νοσταλγία.

«Για θυμήσου...» του είπε τρυφερά. «Κάποτε είχαμε πάει εκεί».

Ο παππούς κούνησε καταφατικά το κεφάλι του και δεν μίλησε γιατί αισθανόταν έναν κόμπο στο λαιμό.

Όλοι είχαν να σχολιάσουν κάτι, να αναπολήσουν κάτι, να προσδοκήσουν κάτι. Αυτή η πόρτα ήταν το όριο με το άπειρο. Κανείς δεν θέλησε να δει το άπειρο από τα πλάγια της πόρτας, όλοι κοίταζαν μέσα από τα κάγκελα όπως οι αστρονόμοι κοιτάζουν με τα τηλεσκόπιά τους απόμακρους γαλαξίες. Και τι, μήπως όταν βράδιασε δεν έλαμπαν στο απροσδιόριστο βάθος κάτι μικροσκοπικά φώτα, ίχνη της ζωής των άλλων, σαν διαμαντάκια κεντημένα στο μυστηριώδες, αναπάντητο αχανές.

Επέστρεψαν όλοι και την επόμενη ημέρα. Και τη μεθεπόμενη. Και την επόμενη εβδομάδα, και τη μεθεπόμενη. Η πόρτα είχε κάνει βαθιά αίσθηση κι ας μην είχε κλειδί. Κλειδί ήταν η ίδια, το κλειδί για τον απέραντο κόσμο.

Μετά, οι επισκέπτες αραίωσαν. Και αραίωσαν κι άλλο μέχρι που κανείς δεν πήγαινε. Η πόρτα –ή μάλλον η ιδέα της, αφού κανείς δεν την έβλεπε πια χωνεύτηκε από τη ζωή της Πόλης και έμεινε ένα θεωρητικό σύμβολο όπως είχε πει ο κύριος Ετεοκλής. Και όχι μόνο κανείς δεν την έβλεπε αλλά και κανείς δεν τη φρόντιζε. Και η πόρτα σκούριασε, όπως κάποια στιγμή σκουριάζουν όλα.

21.

Η Βαρβάρα και ο Ιορδάνης ήταν ξαπλωμένοι στο χορτάρι σε μια όχθη του Ξεχειλώου. Το ρεύμα έφερνε ένα ασημένιο ψάρι προς το μέρος τους. Η Βαρβάρα έβαλε το χέρι της στο νερό μήπως και μπορούσε να το αγγίξει. Παραδόξως, το ψάρι σταμάτησε για λίγο, της δάγκωσε ελαφρά το χέρι και μετά συνέχισε την πορεία του στο άγνωστο. Ο Ιορδάνης παρακολουθούσε.

«Από πού ήρθε;» τον ρώτησε η Βαρβάρα. «Και πού πάει;»

«Ήρθε από μια τυχαία στιγμή δημιουργίας και πάει όπου του έχουν ορίσει τα δεδομένα που έχει αποκτήσει» απάντησε ο Ιορδάνης.

«Θέλεις να πεις ότι η πορεία των όντων είναι καθορισμένη;»

«Ναι, από παράγοντες που δεν μπορούμε εμείς να ελέγξουμε».

«Και τι γίνεται αν ένα ον επιστρέψει στην πηγή του; Αναδημιουργείται;»

«Στη θέση του γεννιέται ένα άλλο και γίνεται μια καινούργια αρχή».

«Ποια είναι η αρχή; Και ποια είναι η κατάληξη;»

«Είναι το ίδιο σημείο όπου ξεκινάει και τελειώνει μια διαδρομή στο άπειρο αλλά δεν έχουμε τη δυνατότητα να το συλλάβουμε».

22.

Στις αρχές της δεκαετίας του 1960 ένα καινούργιο κατάστημα τάραξε την ηρεμία της Πόλης των Επιθυμιών. Οι κάτοικοι το έβλεπαν να ετοιμάζεται πίσω από τη βιτρίνα του με μοντέρνα, ευχάριστα χρώματα αλλά δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι είναι, ούτε και μπορούσαν να ξέρουν περισσότερα για την αγνώστων λοιπών στοιχείων Δαλιδά που ήταν η ιδιοκτήτριά του και είχε έρθει πρόσφατα από τον κόσμο να εγκατασταθεί εδώ. Λίγες ημέρες αργότερα, που οι τοίχοι του καταστήματος είχαν βαφεί, τοποθετήθηκαν ένας μεγάλος πάγκος με ένα καθρέφτη από πάνω του πέρα για πέρα, τρία κομψά καθίσματα μπροστά από τον πάγκο, και στον τοίχο που έκανε γωνία με τον προηγούμενο άλλα τρία καθίσματα που από πίσω τους είχαν κάτι περίεργα πράγματα που έμοιαζαν με όρθιους μεταλλικούς σωλήνες και στην κορυφή τους υπήρχαν κάτι ακατανόητες κάσκες. Οι κάσκες υψώνονταν πάνω από αυτά τα καθίσματα.

«Θα είναι κέντρο εκπαίδευσης αστροναυτών» είπε ένας που ήταν πολύ διαβασμένος και οι άλλοι εκτιμούσαν την άποψή του.

Οι κάτοικοι εξακολουθούσαν να παρακολουθούν τις εξελίξεις στο κατάστημα που όλο και εμπλουτιζόταν με διάφορα, πάντα ακατανόητα. Τώρα εμφανιζόταν και η

Δαλιδά που τακτοποιούσε τα διάφορα. Κάπου-κάπου κοίταζε προς τα έξω και χαμογελούσε ευγενικά στους περιεργούς που στέκονταν να δουν.

«Είναι η αεροσυνδός των αστροναυτών» συμπέρανε η κοινή γνώμη.

Για λίγα βράδια το κατάστημα που έδειχνε έτοιμο πια αλλά παρέμενε μυστηριώδες, φωτιζόταν εσωτερικά κεντρίζοντας ακόμα περισσότερο την περιέργεια. Τώρα στον πάγκο είχαν τοποθετηθεί παράξενα φιαλίδια και μικρά δοχεία.

«Τροφές για αστροναύτες» ήταν το καινούργιο συμπέρασμα της κοινής γνώμης.

Όμως το συμπέρασμα ανατράπηκε όταν ένα μεσημέρι δυο εργάτες ανεβασμένοι σε σκάλες ανάρτησαν πάνω από την είσοδο του καταστήματος μια επιγραφή με ωραία γράμματα, «Κοιμητήριο».

«Κοιμητήριο, στο κέντρο της πόλης;» σχολίασε η κοινή γνώμη με αποτροπιασμό.

«Και τι είναι αυτά τα μηχανήματα με τα κράνη;»

«Θα είναι για αποτέφρωση».

«Θα αποτεφρώνουν τους νεκρούς καθιστούς, στην κοινή θέα; Αυτό είναι ασέβεια».

«Εγώ δεν πρόκειται να παραστώ ποτέ» διαβεβαίωσε την κοινή γνώμη ο ιερέας, ενοχλημένος.

Όμως όταν ήρθε και η ιδιοκτήτρια και απομακρύνθηκε μερικά βήματα από την είσοδο για να καμαρώσει την επιγραφή, κόντεψε να λιποθυμήσει. Πριν προλάβουν να τη ρωτήσουν οτιδήποτε οι περαστικοί, έφυγε τρέχοντας και σε λίγη ώρα οι εργάτες επέστρεψαν για να κατεβάσουν την επιγραφή η οποία αναρτήθηκε ξανά το ίδιο απόγευμα, κάπως πρόχειρα διορθωμένη.

«Κοιμωτήριο».

Όπως είδαμε και προηγουμένως, οι επιγραφές δεν είχαν πάντα καλή τύχη στην Πόλη. Και φυσικά καταλάβατε ότι η Δαλιδά ήταν κομμώτρια, οπότε το μόνο που θα συμπληρώσουμε είναι ότι ήταν μια έξυπνη κοπέλα που έψαχνε ένα τόπο να ανοίξει την επιχείρησή της χωρίς ανταγωνισμό. Στην Πόλη υπήρχε ως τότε μόνο ένας κουρέας, για κυρίες βέβαια, ο κύριος Σαμψών, αλλά καμμία σχέση με περιποίηση γυναικείων μαλλιών. Άλλωστε κούρευε με την ψιλή και ψαλίδιζε μουστάκια, οπότε ούτε το ένα ούτε το άλλο ενδιέφερε τις κυρίες. Οι κυρίες αυτοεξυπηρετούνταν ή σε κάποιες περιπτώσεις χτένιζε η μία την άλλη, ειδικά στην περίπτωση του Χορού όπου οι απαιτήσεις ήταν αυξημένες.

Το επόμενο πρωινό, όλες οι κυρίες της Πόλης έλαβαν έναν αρωματισμένο φάκελο που περιείχε μια πρόσκληση. Η Δαλιδά ήταν δραστήρια, μελετούσε τις κινήσεις της και είχε καταφέρει να βρει τις διευθύνσεις όλων των κυριών· δεν ήταν και πολύ δύσκολο όμως. Η πρόσκληση έγραφε:

«Αγαπητές Κυρίες,

Τα μαλλιά σας είναι το φυσικό σας στολίδι. Εμπιστευθείτε με να τα κάνω πιο όμορφα, βρίσκοντας το χτένισμα και το χρώμα που σας ταιριάζει. Σας περιμένω απόψε στις 6, στα εγκαίνια του Κοιμωτηρίου μου. Η πρώτη κόμμωση δωρεάν.

Με εκτίμηση,

Δαλιδά»

Μόλις διάβασαν την πρόσκληση, όλες οι κυρίες ανεξαιρέτως έσπευσαν να κοιταχτούν στους καθρέφτες τους. Δηλαδή τι, τα μαλλιά τους δεν ήταν καλά έτσι; Δεν ήταν σωστά χτενισμένα, δεν έλαμπαν από το ξύδι; «Όχι, δεν το χρειάζομαι» είπαν μερικές με πείσμα. «Κι αν...» αναρωτήθηκαν άλλες με προσδοκία. «Θα αρέσω

περισσότερο στο Θανάση;» σκέφτηκε μια άλλη και τα μάτια της έλαμψαν με τσαχπινιά.

Πριν τις έξι κιόλας το απόγευμα, οι περισσότερες κυρίες αλλά επίσης και πολλοί κύριοι –έχουμε μάθει πόσο γρήγορα διαδίδονται τα νέα στην Πόλη– στέκονταν έξω από το κομμωτήριο. Στην είσοδο, δυο κοριτσάκια του σχολείου κρατούσαν καλαθάκια με ζαχαρένια μπιστουνάκια προσφέροντας διαρκώς στους συγκεντρωμένους. Και τι ωραία χτενισμένα που ήταν! Τα μαλλιά του ενός με κυματιστές μπούκλες σαν σμιλεμένα σκαλοπάτια, του άλλου ολόισια έπεφταν με χάρη στους ώμους του σαν μεταξωτός καταρράκτης. Η Δαλιδά, καλοντυμένη και με ένα εκπληκτικό χτένισμα που έκανε τα ξανθά μαλλιά της να στριφογυρίζουν προς την κορυφή, σαν παγωτό χωνάκι που βγαίνει από μηχανήμα, στεκόταν χαμογελαστή στο κατώφλι και έμοιαζε με θεά. Ωστόσο, καμμία κυρία δεν αποφάσιζε να δρασκελίσει το κατώφλι, παρά τις επανειλημμένες προσκλήσεις της Δαλιδάς.

Και τότε, μια άχρωμη εξηντάχρονη, η κυρία Σάρα, ξαφνικά όρμησε μπροστά. Δεν έγινε ποτέ γνωστό αν το έκανε με αποφασιστικότητα από μόνη της ή την έσπρωξε κάποιος για να την πειράξει. Πάντως η Δαλιδά της χαμογέλασε καταδεκτικά, την έπιασε από το χέρι και την οδήγησε μέσα.

Η κυρία Σάρα ήταν από τις λαϊκές, θα λέγαμε, γυναίκες της Πόλης. Ο σύζυγός της, ο κύριος Θριάσιος, ήταν περιβολάρης και η ίδια τον βοηθούσε συχνά στο να καλλιεργεί καρότα, που της άρεσε να τα χρησιμοποιεί. Ήταν μια φιλοσοφημένη, ταπεινή γυναίκα, ψημένη στη ζωή. Ποτέ δεν επεδίωξε να κερδίσει εντυπώσεις· το ήξερε ότι δεν ήταν όμορφη. Πάντα απλή, άφηνε τον εαυτό της να ακολουθεί το πέρασμα του χρόνου. Τώρα το πρόσωπό της είχε αποκτήσει ρυτίδες και τα μαλλιά της είχαν γκριζάρει. Τίποτα δεν περίμενε και ούτε φοβόταν μήπως γίνει χειρότερη. Έτσι προχώρησε με γενναιότητα και κάθισε σε ένα κάθισμα που της υπέδειξε η Δαλιδά.

Η Δαλιδά ανακάτεψε κάτι άγνωστο και πηχτό σε ένα μπολ. Ύστερα με ένα πινέλο το άπλωνε στα μαλλιά της Σάρας χωρίζοντάς τα συνέχεια με μια χτένα για να πάει η βαφή παντού –περί βαφής βέβαια επρόκειτο– και συνέχισε να τα περιποιείται.

«Τώρα την ταριχεύει;» αναρωτιόταν με αγωνία η κοινή γνώμη.

Η Δαλιδά άφησε τη Σάρα κάμποση ώρα. Μετά την οδήγησε σε ένα άλλο κάθισμα που πίσω του είχε ένα νιπτήρα, της έριξε στα μαλλιά ένα κίτρινο πυκνό υγρό από ένα μπουκάλι και άρχισε να τη λούζει.

Οι συγκεντρωμένοι έξω, σπρώχνοντας ο ένας τον άλλον, κόλλησαν τα πρόσωπά τους στο τζάμι της βιτρίνας. Η γλυκιά μυρωδιά του υγρού, χαμομήλι, έφτασε μέχρι έξω και τα μαλλιά της Σάρας άφρισαν ενώ τα επιδέξια δάχτυλα της Δαλιδάς έκαναν τη δουλειά τους.

Θα πρέπει να σημειώσουμε εδώ, ότι πολύ λίγοι ήξεραν ακόμα τότε τι εστί σαμπουάν. Σχεδόν όλοι λούζονταν με πράσινο σαπούνι που το χρησιμοποιούσαν επίσης για οτιδήποτε ήθελε καθαριότητα: για τα ρούχα, για τα πιάτα, για το σφουγγάρισμα, για το λουτρό τους και οι κύριοι για το ξύρισμα κάνοντας αφρό με ένα πινέλο.

Αφού η Δαλιδά ξέπλυνε τα μαλλιά της Σάρας, τα σφούγγισε με την πετσέτα και την έβαλε να καθίσει κάτω από μια από εκείνες τις περιέργες κάσκες, που την εφάρμοσε στο κεφάλι της. Της έδωσε και ένα περιοδικό να περνάει την ώρα της αλλά η Σάρα δεν ήξερε να διαβάξει και το κρατούσε ανάποδα.

«Τώρα θα την αποτεφρώσει;» ανατρίχιασαν μερικοί, που διατηρούσαν λαθεμένες εντυπώσεις.

Όμως ύστερα από κάμποση ώρα –κανείς δεν έφευγε– η Δαλιδά έβγαλε τη Σάρα από αυτό το πράγμα που θύμιζε μεσαιωνικό βασανιστήριο (αν και η Σάρα παρέμενε ατάραχη) όχι μόνο ολοζώντανη, αλλά και ξανθιά!

Όλα τα φωνήεντα ακούστηκαν ως επιφωνήματα έκπληξης της κοινής γνώμης.

Η Σάρα παρέμενε ψύχραιμη με μια έκφραση κρυφής ικανοποίησης όμως, ενώ η Δαλιδά, απτόητη, πήρε χτένα και ψαλίδι και της έκοβε μαλλιά με την ίδια σιγουριά που και ο κύριος Βλαστός κούρευε τα πρόβατα. Σιγά-σιγά τα μακριά αλλά επίπεδα μέχρι πριν μαλλιά της Σάρας μεταμορφώνονταν σε ένα ξανθό κύλινδρο που υψωνόταν υπερήφανα πάνω από το κεφάλι της. Ήταν το χτένισμα της μόδας τότε. Στο τέλος, η Δαλιδά πήρε ένα περιεργό μεταλλικό δοχείο –το οποίο τελικά αποδείχθηκε ότι δεν ήταν τροφή για αστροναύτες– και ψέκασε τα μαλλιά της Σάρας. Ούτε τις λακ ήξερε κανείς, ούτε τα σπρέι, αν εξαιρέσουμε τους ψεκασμούς με τρόμπες που και πάλι, λίγοι τους εφάρμοζαν. Η κοινή γνώμη αποφάνθηκε ότι η Δαλιδά ψέκαζε τα μαλλιά της Σάρας για να μην πλησιάζουν μέλισσες που θα μύριζαν το χαμομήλι.

Η Δαλιδά, καταλαβαίνοντας τις αντιδράσεις της κοινής γνώμης, ήθελε να την εντυπωσιάσει με κάθε τρόπο και γι' αυτό έκανε και κάποια πράγματα εκτός προγράμματος. Μακιγιάρισε τη Σάρα καλύπτοντας αρκετές ρυτίδες, της τόνισε τα φρύδια, της έβαψε τα βλέφαρα μωβ, τα χείλη και τα νύχια σε ένα φλογερό κόκκινο. Όταν η Σάρα σηκώθηκε, ήταν μια καλλονή. Δεν είχαν μεταμορφωθεί μόνο τα μαλλιά της, είχε μεταμορφωθεί ολόκληρη. Για πρώτη φορά στη ζωή της, έστω και αργά, αισθάνθηκε ότι μπορούσε να είναι επιθυμητή.

Όταν βγήκε στο δρόμο, ενώ η Δαλιδά την κατευόδωνε ικανοποιημένη, το συγκεντρωμένο πλήθος, άφωνο, διαχωρίστηκε για να της κάνει χώρο να περάσει, όπως είχαν χωριστεί τα νερά της Ερυθράς Θάλασσας για να περάσει ο Μωσής. Οι γυναίκες δαγκώνονταν από θαυμασμό και ζήλια ενώ ένας άντρας δεν κρατήθηκε και σχεδόν γονάτισε μπροστά της.

«Σάρα!» φώναξε δημόσια. «Είσαι η πιο ωραία από όλες! Θα έρθω σήμερα κιόλας να σε ζητήσω από το σύζυγό σου!»

Η Σάρα όμως ήταν σκληρή γυναίκα, όσο σκληρά είχαν γίνει και τα μαλλιά της από τη λακ. Τον κοίταξε απαξιωτικά, έσκυψε λίγο και του έδωσε μια κουτουλιά στο στομάχι. Το χτένισμά της έμεινε εντελώς ανέπαφο ενώ ο άντρας βόγκηξε από τον πόνο.

Έπειτα η Σάρα κούνησε το χέρι της σε ένα αδιάφορο χαιρετισμό (περισσότερο για να δείξει τα κατακόκκινα νύχια της) και χάθηκε στο βάθος της κεντρικής οδού, λικνίζοντας (για πρώτη φορά επίσης) τους γοφούς της.

Αυτό ήταν. Όλες οι παρευρισκόμενες κυρίες όρμησαν στο κατάστημα στριμώχνοντας σε μια γωνία τη Δαλιδά, η οποία έψαχνε απελπισμένα το μπλοκάκι της για να σημειώνει ραντεβού.

Σε λίγες ημέρες οι περισσότερες κυρίες της Πόλης κυκλοφορούσαν ξανθιές και με μαλλιά που έμοιαζαν με φουγάρα πάνω από το κεφάλι τους. Οι σύζυγοι τις μπερδεύαν και συχνά συνόδευαν άλλη. Οι ίδιες, για να διατηρήσουν το χτένισμά τους, κοιμόνταν όρθιες ή, όσων είχαν την τόλμη να ξαπλώσουν στο συζυγικό κρεβάτι, οι σύζυγοί τους ξυπνούσαν το πρωί με καρούμπαρα από τα σκληρά τους μαλλιά.

Ο μεγάλος χαμός έγινε όταν πλησίαζε η ημερομηνία του Χορού των Ανθοπωλών. Οι κυρίες καταλάβαιναν ότι δεν θα προλάβαιναν να εξυπηρετηθούν όλες έγκαιρα –δυο χέρια τα είχε η Δαλιδά– γι' αυτό έκλειναν ραντεβού και δυο εβδομάδες πριν. Στο διάστημα μέχρι το Χορό έκαναν ολονυχτίες για να μη χαλάσουν το χτένισμά τους το οποίο έμεινε άθικτο, οι ίδιες όμως πιάστηκαν και δεν μπόρεσαν να χορέψουν.

Ο κύριος Σαμψών ο κουρέας, ζηλεύοντας τη δόξα της συναδέλφου του –αν και δεν υπήρχε άμεσος ανταγωνισμός– άλλαξε την επιγραφή του σε «Κομμωτήριο Κυριών». Η έξυπνη Δαλιδά αντέδρασε αλλάζοντας την επιγραφή της σε κάτι πιο γλαφυρό: «Κομμωτήριο της Καλής Ελπίδας».

Πολλά-πολλά χρόνια μετά όμως, οι νεώτεροι επιχειρηματίες των κομμωτηρίων έχασαν τη γη κάτω από τα πόδια τους όταν εμφανίστηκε στην Πόλη το πρώτο «Κομμωτήριο Σκύλων».

23.

Πολλά χρόνια πριν την κυρία Ελένη, στο σχολείο δασκάλα ήταν η κυρία Άννα. Εκείνη ήταν πραγματικά μορφωμένη γιατί διάβαζε πολλά αισθηματικά μυθιστορήματα και μέσα από αυτά μάθαινε για άλλους τόπους, άλλες εποχές, οικονομικά, θρησκευτικά και συνταγές μαγειρικής.

Στο σχολείο δεν φοιτούσαν και πολλά παιδιά, πού να βρεθούν. Κάθε χρονιά όμως έμπαιναν και καμιά δεκαριά καινούργια και η κυρία Άννα θεωρούσε σκόπιμο, πριν αρχίσουν τα μαθήματα, να γίνει μια πρώτη συνάντηση γνωριμίας και εξοικείωσης ώστε τα καινούργια παιδιά να έχουν αποκτήσει μια βασική αίσθηση για το πώς θα είχαν τα πράγματα. Αυτή η συνάντηση οριζόταν κατά προτίμηση το απόγευμα, ώστε και οι γονείς να έχουν τελειώσει τις δουλειές τους και να μπορούν να συνοδεύσουν τα παιδιά. Από την πλευρά τους τα παιδιά είχαν πληροφορηθεί μέσες-άκρες τι σημαίνει σχολείο και ανάλογα με το χαρακτήρα τους άλλα έδειχναν ενδιαφέρον, άλλα αδιαφορία και άλλα απέχθεια. Τα τελευταία πρόκοψαν περισσότερο.

Η κυρία Άννα έμπαζε τα παιδιά σε μια αίθουσα, τους συστηνόταν και τους εξηγούσε. Έξω στην αυλή οι γονείς που τα περίμεναν αγωνιούσαν.

«Πολύ αργούν» έλεγαν. «Θα τα ξαναδούμε ζωντανά;»

Από την άλλη ημέρα το πρωί, άρχιζε το καρδιοχτύπι των μητέρων που έστελναν τα παιδιά τους στο σχολείο. Καραδοκούσαν τόσοι ενδεχόμενοι κίνδυνοι στο δρόμο. Αυτοκίνητα δεν υπήρχαν, αλλά αν ερχόταν ξαφνικά ένα από τον κόσμο με μεγάλη ταχύτητα; Κακοί άνθρωποι δεν υπήρχαν, αλλά αν πάλι ερχόταν ένας από τον κόσμο, από εκείνους που απήγαγαν παιδιά και τα πουλούσαν στους επιστήμονες για πειράματα; Ούτε άγρια ζώα υπήρχαν, αλλά αν δραπέτευε ένα από κάποιο τσίρκο και ερχόταν πεινασμένο ως εδώ;

Γι' αυτό μια μητέρα έβγαζε το παιδί της κατάχλωμη από την πόρτα του σπιτιού, κοίταζε δεξιά-αριστερά και ξανά, στηριζόταν στον τοίχο για να μην πέσει γιατί τα πόδια της έτρεμαν και αγκάλιαζε το παιδί της με λαχτάρα σαν να επρόκειτο για την τελευταία φορά.

«Παιδί μου να προσέχεις στο δρόμο, μου το υπόσχεσαι; Και όταν επιστρέφεις, ναι;»

«Ναι, μαμά» απαντούσε το παιδί και κάνοντας τα δάχτυλά του σταυρό τον φιλούσε· το να φιλάς σταυρό ήταν ο μεγαλύτερος όρκος. Το να τον παραβείς ήταν η αιώνια τιμωρία, ερχόταν αμέσως ο έξω από δω καταχαρούμενος και σε πήγαινε αυτοπροσώπως στο σχολείο.

Η μητέρα με τα μάτια ορθάνοιχτα από φόβο παρακολουθούσε το παιδί της στην τόσο απειλητική διαδρομή του. Το παιδί έκανε τρία-τέσσερα βήματα και έμπαινε στη διπλανή πόρτα, που ήταν η πόρτα του σχολείου. Κι αν δεν ήταν η διπλανή ακριβώς, κανένα σπίτι δεν απέιχε πολλά μέτρα από το σχολείο.

Η μητέρα έμπαινε στη δική της και την έκλεινε πίσω της για να σωριαστεί λιπόθυμη εκεί. Τέτοια δοκιμασία δεν μπορούσε να την αντέξει άλλο. Πρωί-πρωί όμως είχε

συγκρατήσει τις αντοχές της γιατί έπρεπε να ξυπνήσει το παιδί που δεν ήθελε να ξυπνήσει με τίποτα, έπρεπε να το βοηθήσει να πλυθεί και να ντυθεί, να του φορέσει παπούτσια αλλά και να του ετοιμάσει κάτι να πάρει μαζί του. Δύσκολα χρόνια τότε, η αβιταμίνωση περίμενε στη γωνία αλλά και ένα σωρό φοβερές παθήσεις. Και σε πόσες ώρες παθαίνεις αβιταμίνωση; Δεν ήταν σωστό τόσες ώρες στο σχολείο το παιδί να μη φάει κάτι. Έτοιμες κομμένες φέτες ψωμιού δεν υπήρχαν, αλλά και να υπήρχαν οι μητέρες θα τις έβλεπαν με περιφρόνηση ή θα τις χρησιμοποιούσαν τρεις-τρεις μαζί. Έκοβαν λοιπόν από μόνες τους δυο πολύ χοντρές φέτες, τις άλειφαν με βούτυρο και ανάμεσά τους έβαζαν ένα επίσης πολύ χοντρό κομμάτι τυρί. Τύλιγαν αυτό το κολατσιό σε μια λαδόκολλα και το έδιναν στο παιδί για να το φάει σε κάποιο διάλειμμα, αλλά τα παιδιά έμεναν νηστικά γιατί κανένα δεν είχε τόσο μεγάλο στόμα για να μπορεί να δαγκώσει αυτό το πράγμα.

Πριν το σχολείο για τα παιδιά υπήρχε και το μαρτύριο του μουρουνέλαιου. Τα ιχθυέλαια έχουν εξαιρετικά συστατικά για την ενίσχυση του οργανισμού, με ένα τόσο δα μειονέκτημα: η γεύση τους είναι απαίσια. Καμμία συνετή μητέρα όμως δεν άφηνε το παιδί της χωρίς αυτήν την ενίσχυση. Από τα κλάματα που ακούγονταν από εδώ και από εκεί καταλάβαινες πότε κάθε παιδί έπινε τις δικές του κουταλιές. Παρηγοριά, λίγο πορτοκάλι μετά ή λίγο από ένα ζαχαρένιο μπιστουνάκι.

Αγόρια και κορίτσια έπρεπε να φορούν στο σχολείο μπλε ποδιές με άσπρους γιακάδες για να έχουν μια συνολική ευπρεπή εμφάνιση, έπρεπε να έχουν μάθει καλά το μάθημά τους και να έχουν γράψει σωστά το «μάθημα αντιγραφής», όπως επίσης έπρεπε να είναι φρόνιμα στην τάξη. Όλα αυτά τα «έπρεπε» ίσως δεν έπρεπε να υπάρχουν, αλλά αυτό είναι άλλο θέμα. Αν ένα παιδί παρέβαινε αυτούς τους κανόνες, η κυρία Άννα του επέβαλλε να σταθεί όρθιο «τιμωρία στη γωνία» της αίθουσας με το πρόσωπο στραμμένο προς τη γωνία, σαν ένα είδος απομόνωσης, ή έπιανε μια βέργα με την οποία έδειχνε είτε αυτά που είχε γράψει στο μαυροπίνακα είτε κάποιο σημείο στο χάρτη, και με αυτήν το χτυπούσε στη μια ή και στις δυο ανοιχτές παλάμες· ανάλογα με τη σοβαρότητα του παραπτώματος. Η κυρία Άννα ήταν καλή και απέφευγε να πονέσει τα παιδιά· τυπικά το έκανε, αλλά δεν ήταν ούτε ο πόνος ούτε η ορθοστασία ως σωματικό κόστος. Το κόστος ήταν ψυχολογικό για το τιμωρημένο παιδί και η ενοχή όταν θα πληροφορούσε τη μητέρα του, γιατί οι μητέρες ήθελαν να ξέρουν τα πάντα.

Το μαύρο χρώμα του πίνακα ήταν σαν μια διαρκής εφιαλτική απειλή πίσω από την πλάτη της κυρίας Άννας αλλά ευτυχώς διασκεδαζόταν κάπως από αυτά που γράφονταν με άσπρη κιμωλία και η μαυρίλα έσπαγε. Αυτά που γράφονταν με τόσο κόπο σβήνονταν μεμιάς με ένα αυθεντικό σφουγγάρι ή με ένα πανί που με τόση σκόνη κιμωλίας που είχε πάνω του έκανε τα χέρια κάτασπρα. Κάποτε ένας ευγενής δωρητής είχε προσφέρει για το λόγο αυτό ένα λαγοπόδαρο που διατηρούσε τη λεπτή του γούνα και εξυπηρετούσε πολύ καλά. Κανείς όμως δεν σκέφτηκε να εκθέσει αυτό το τόσο σπουδαίο οστό σε προσκύνημα. Σε μετέπειτα χρόνια τα σφουγγάρια αντικαταστάθηκαν από πλαστικά και οι μαυροπίνακες έγιναν πράσινοι, διακόπτοντας τη ζοφερή μονοτονία.

Η κυρία Άννα ήταν αναγκασμένη να ανταποκρίνεται σε σοβαρά και μη σοβαρά αιτήματα των παιδιών που ύψωναν το χέρι για να της τραβήξουν την προσοχή, με σηκωμένο το δείκτη σαν να έδειχναν το ταβάνι.

«Κυρία, κυρία, να πω μάθημα;»

«Μας το είπαν άλλοι».

«Κυρία, κυρία, μπορώ να πάω στο “μέρος”;»

«Όχι τώρα, αύριο».

«Κυρία, κυρία, η διπλανή μου με γαργαλάει».

«Κουμπώσου να σταματήσει».

«Κυρία, κυρία, τι σημαίνει “προφυλακτικό”;»

«Είναι αυτό που βάζουν στα αυτοκίνητα» απαντούσε διπλωματικά η κυρία Άννα και τα παιδιά, που συχνά ήταν καλά πληροφορημένα, αναρωτιόνταν πώς μπορούσαν να κάνουν έρωτα τα αυτοκίνητα.

Μερικές φορές το σχολείο επισκεπτόταν ο κύριος επιθεωρητής. Αυτός ερχόταν από αλλού και αποστολή του ήταν να ελέγχει τις γνώσεις των παιδιών, ίσως έμμεσα και της δασκάλας. Ήταν πάντα σοβαρός και τα παιδιά τον έβλεπαν σαν ανώτερο ον. Γι' αυτό και αν τύχαινε να τα ρωτήσει κάτι, πάθαιναν σοκ και έχαναν τα λόγια τους.

«Πες μου εσύ παιδί μου, πόσο μας κάνει δύο και τρία;»

Το παιδί σάστιζε και προσπαθούσε να υπολογίσει με τα δάχτυλα. Ο κύριος επιθεωρητής για να μην προσβάλει την κυρία Άννα προχωρούσε στο επόμενο.

«Πες μου εσύ παιδί μου, τι σημαίνει “ανταλλακτικό”;»

«Δεν ξέρω, κύριε, μόνο για προφυλακτικά μας έχει εξηγήσει η κυρία».

Στο σχολείο ίσχυαν οι ταξικές διακρίσεις. Τα παιδιά της πρώτης τάξης ήταν τα μαθητούδια, ακόμα σε άγνοια, ενώ της δεύτερης είχαν ύφος ανωτερότητας απέναντί τους γιατί αυτά τουλάχιστον είχαν πάρει το βάπτισμα. Της τρίτης και της τέταρτης ήταν πιο ανεβασμένα και της πέμπτης πολύ περισσότερο φυσικά, αλλά έβλεπαν με ζήλια εκείνα της έκτης που ήταν οι βετεράνοι. Οι αποστάσεις μεταξύ πρώτης και έκτης ήταν απροσπέλαστες.

Η κυρία Άννα δίδαξε μαθητές και μαθητές και άφησε πίσω της μια καλή φήμη, γι' αυτό η κυρία Ελένη που τη διαδέχθηκε αισθάνθηκε λίγο μειονεκτικά καθώς η ίδια δεν ήξερε τίποτα. Η πρόσληψή της έγινε πολύ γρήγορα, για να καλυφθεί η θέση. Όταν πέρασε από την επιτροπή αξιολόγησης τη ρώτησαν αν ήξερε να γράφει και να διαβάζει.

«Απταίστως» απάντησε θαρραλέα εκείνη.

«Ωραία, γράψτε μας μια φράση από τον Όμηρο» της είπαν και της έδωσαν χαρτί και στυλό. Η κυρία Ελένη έγραψε ένα Χ.

«Τι σημαίνει αυτό;»

«Από την πόλη έρχομαι και στην κορφή κανέλα».

«Δεν το είπε ο Όμηρος αυτό» είπε ο πρόεδρος της επιτροπής που ήταν μορφωμένος.

«Το είπε ο ναύαρχος Βίσμαρκ».

«Ο Όμηρος δεν είχε προλάβει να δει την Πόλη» απάντησε η κυρία Ελένη με το ίδιο απαράμιλλο θάρρος. «Αν την έβλεπε θα το έγραφε».

«Και τι είναι αυτό;» ρώτησε πάλι ο πρόεδρος δείχνοντας το Χ.

«Έφιλον, το αρχικό του ονόματός μου» είπε υπερήφανα η κυρία Ελένη.

Ο πρόεδρος έμεινε άναυδος. Σήκωσε το χαρτί και το κοίταζε καλά, και έπειτα καλύπτοντας το στόμα του με αυτό ψιθύρισε στα μέλη της επιτροπής δεξιά και αριστερά του.

«Ξέρει και στενογραφία!»

Τα μέλη κούνησαν τα κεφάλια τους με θαυμασμό και η κυρία Ελένη πήρε έγκριση ως εξαιρετικό ταλέντο.

Δασκάλα πια στην Πόλη, θέλησε να δείξει ότι γνώριζε κι αυτή πολλά. Έτσι ακόμα μια άτυχη επιγραφή εμφανίστηκε στην Πόλη, γιατί η κυρία Ελένη ζήτησε να αντικατασταθεί η επιγραφή «Σχολείο» από μια άλλη που έγραφε «Θρανίου Τόπος».

24.

«Τι σκέπτεσαι για το μέλλον σου;» ρώτησε η Κική τον Κοσμά.

«Λέω να συνεχίσω σπουδές».

«Α!» αναφώνησε η Κική προσπαθώντας να αντιδράσει επιδοκιμαστικά, αλλά το πρόσωπό της έδειξε στενοχώρια. «Και είναι κάτι συγκεκριμένο που σου αρέσει;»

«Θέλω να πάω στη σχολή αυτόματων πιλότων» απάντησε ο Κοσμάς που η χαρά αυτής της προσμονής δεν τον άφησε να προσέξει το πρόσωπο της Κικής που συννέφιασε ακόμα περισσότερο.

«Αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να φύγεις από την Πόλη» του είπε.

«Ε, ναι. Άλλωστε εδώ δεν υπάρχουν και πολλές ευκαιρίες. Τι να κάνω; Να γίνω υπάλληλος σε υπηρεσία ή μαγαζάτορας; Και σκέψου, ακόμα δεν μας έχουν δώσει σημασία οι πολυεθνικές. Αργά ή γρήγορα όμως θα έρθουν να μας κατακτήσουν. Και να δεις τότε πώς θα ανατραπούν όλα, και κυρίως αυτή η μακαριότητα που μας διακατέχει».

Η Κική αγκαλιάστηκε με τα χέρια της σαν να κρύωνε ξαφνικά.

«Ίσως δεν είσαι δεμένος με την πόλη σου ή έστω με κάτι από αυτήν» είπε μελαγχολικά.

«Βλέπω μπροστά» απάντησε ο Κοσμάς. «Σε μια-δυο δεκαετίες η Πόλη δεν θα υπάρχει, τουλάχιστον όπως την ξέρουμε τώρα. Μπορεί να μην έχει χάσει την εικόνα της, όμως θα έχει χάσει το νόημά της. Τα μαγαζιά της θα αγοραστούν από νεοφερμένους και θα αλλάξουν ταυτότητα. Τα κτίριά της, όσα σωθούν γιατί θα χτιστούν πολλά καινούργια, θα γίνουν κελύφη για να φιλοξενήσουν άλλους ανθρώπους χωρίς συνοχή. Θα είναι μια πόλη-ξενιστής. Γι' αυτό, επιθυμία μου είναι να φύγω».

Η Κική δεν μίλησε. Έγινε μια μικρή παύση.

«Κι εσύ; Τι σκέπτεσαι;» ρώτησε ο Κοσμάς με ένα φιλικό χαμόγελο, σαν να επανήλθε στη σημερινή πραγματικότητα.

Η Κική κοίταξε προς τον ορίζοντα.

«Δεν ξέρω...» είπε ανέκφραστα. «Προτιμώ να σκέπτομαι το παρελθόν και το κομμάτι του που έχει σχέση με σένα».

25.

«Τι σκέπτεσαι για το μέλλον σου;» ρώτησε η Βαρβάρα τον Ιορδάνη.

Εκείνος την κοίταξε στα μάτια.

«Μια ξεστή αγκαλιά» της απάντησε και την έσφιξε πάνω του.

«Μη βιάζεσαι» τον μάλωσε χαμογελαστά.

«Μα γιατί; Αφού όλα είναι έτοιμα, τι περιμένουμε; Πότε θα ξεκινήσουμε το σπιτικό μας; Άλλες υποχρεώσεις δεν έχουμε να μας εμποδίζουν».

«Εγώ χρωστάω κάτι στον εαυτό μου».

«Τι;»

«Την εκπλήρωση μιας επιθυμίας» απάντησε αινιγματικά η Βαρβάρα.

26.

Το ξενοδοχείο «Μέγας Σταβλάρχης» στην κεντρική οδό είναι μια οικογενειακή υπόθεση. Το διαχειρίζεται η ίδια οικογένεια από παλαιωτάτων χρόνων. Σε όλα αυτά τα χρόνια οι πελάτες του μετρώνται στα δάχτυλα, ίσως και του ενός χεριού, γιατί η Πόλη των Επιθυμιών δεν έγινε ποτέ πόλος έλξης για επισκέπτες. Η είσοδος του ξενοδοχείου είναι ένας στενός διάδρομος και τα δωμάτιά του βρίσκονται στον πρώτο όροφο. Σήμερα το διαχειρίζεται ο κύριος Ιούλιος.

Αν εξαιρέσουμε το μικρό διάδρομο-είσοδο του ξενοδοχείου, όλο το ισόγειο είναι κατειλημμένο από την μπιραρία. Το αρχικό της όνομα ήταν «Πρωτοσύγκελος», διαλεγμένο επίτηδες διαφορετικό από του ξενοδοχείου για να μην τα μπερδεύουν οι κάτοικοι και για να μην τους παίρνει ο ύπνος εδώ. Όταν όμως έγινε εκείνη η απόπειρα ληστείας της τράπεζας που προκάλεσε αίσθηση και ατέλειωτες συζητήσεις, το όνομά της άλλαξε επίκαιρα σε «Των Κακοποιών». Σήμερα τη διαχειρίζεται ο αδελφός του κυρίου Ιουλίου, ο κύριος Αύγουστος.

Στη θέση του κυρίου υπήρχε αρχικά ένας στάβλος. Θα μου πείτε, στάβλος στην κεντρική οδό; Μα ναι, γιατί το ένα και μοναδικό άλογο που υπήρχε τότε ήταν κατά συνέπεια εξαιρετικής σπουδαιότητας. Ο δραστήριος ιδιοκτήτης του είχε αναρτήσει μια επιγραφή «Εκτελούνται μεταφορές βαρέων βαρών» και το άλογο, που έσερνε ένα κάρο, ήταν διαθέσιμο για να μεταφέρει πράγματα όπως ας πούμε έπιπλα από τον ξυλουργό σε κάποιο σπίτι ή τρόφιμα σε κάποιο άλλο από το παντοπωλείο, αν η κυρία του σπιτιού ήταν πολύ λεπτεπίλεπτη ή δεν καταδεχόταν να τα μεταφέρει η ίδια. Το πιο σημαντικό όμως ήταν ο ευρηματικός ιδιοκτήτης του αλόγου είχε ανακαλύψει μια πατέντα όπου, προσθέτοντας ένα κουβούκλιο στο κάρο, μετέτρεπε το κάρο σε πολυτελή άμαξα για τους εκλεκτικούς. Το κουβούκλιο ήταν καλοφτιαγμένο, ξυλόγλυπτο, και τις τέσσερις γωνίες του διακοσμούσαν ισάριθμοι μικροί Έρωτες έτοιμοι να εκτοξεύσουν τα βέλη τους ανά πάσα κατεύθυνση. Στην οροφή του ένα στυλινό χρυσό στέμμα εκτόξευε κι αυτό αντανάκλασεις μεγαλείου. Εσωτερικά, το κουβούκλιο ήταν ντυμένο με μεταξωτή φόδρα και διέθετε δυο μικρούς αντικριστούς καναπέδες ενώ τα τζαμωτά παράθυρά του είχαν δαντελένια κουρτινάκια (κανείς δεν τα έκλεινε, όλοι ήθελαν να τους βλέπουν). Στο κουβούκλιο ανέβαινες με δυο μικρές ξύλινες σκάλες που τοποθετούνταν εκατέρωθεν και αντιστοιχούσαν στις πόρτες με τα χρυσά χερούλια ενώ το ρόλο του αμαξά ανελάμβανε βέβαια ο ίδιος ο ιδιοκτήτης.

Πρακτικά η άμαξα ήταν χρήσιμη σε αρκετές περιπτώσεις αν λάβουμε υπ' όψη ότι η κεντρική οδός ήταν ακόμα χωματόδρομος και, ανάλογα με την εποχή, άλλοτε ήταν γεμάτη σκόνη και άλλοτε γεμάτη λάσπη, ενώ τα φορέματα των κυριών έφταναν μέχρι το έδαφος. Αλλά δεν ήταν εκεί το θέμα. Η σημασία ήταν στην αρχοντιά που απέπνεε η χρήση της άμαξας. Έτσι όσοι είχαν τη δυνατότητα τη ζητούσαν, ακόμα κι αν το σπίτι της μετάβασής τους ήταν απέναντι από το δικό τους. Έμπαιναν από τη μια πόρτα της άμαξας και έβγαιναν από την άλλη.

Κάποτε το άλογο και ο αμαξάς γέρασαν ενώ και οι άνθρωποι άλλαζαν ιδέες, οπότε η άμαξα μπήκε σε αχρηστία. Οι κάτοικοι όμως είχαν εκτιμήσει αυτό το ζώο που προσέφερε ακούραστα για τόσα χρόνια τις υπηρεσίες του κι έτσι με την ευκαιρία σκέφτηκαν να φτιάξουν το ζωολογικό κήπο της Πόλης και να βάλουν το άλογο εκεί. Πρότειναν μάλιστα να βάλουν και τον αμαξά αλλά εκείνος δεν δέχτηκε. Το άλογο έμεινε για πολλά χρόνια ευχαριστημένο, απαλλαγμένο πια από τα βαριά του καθήκοντα, μέχρι που ήρθε το τέλος του. Καθώς δεν υπήρχε άλλο άλογο στην Πόλη, οι κάτοικοι κράτησαν το σκελετό του και τον τοποθέτησαν σε ένα μαρμάρινο βάθρο,

όπως σε κάτι παλαιοντολογικά μουσεία βλέπουμε σκελετούς δεινοσαύρων και λοιπών συγγενών.

Για να επιστρέψουμε στην ιστορία, στη θέση του αλλοτινού στάβλου ένας διορατικός επιχειρηματίας έφτιαξε το ξενοδοχείο. Έμεινε βέβαια με τη διόραση, ωστόσο το ξενοδοχείο υπάρχει ακόμα περιμένοντας να γυρίσει ο κόσμος ανάποδα και να έρθουν τουρίστες στην Πόλη.

Η μπιραρία τα πήγε καλύτερα. Ως τότε στην Πόλη υπήρχαν ένα-δυο μικρά καφενεία όπου μπορούσες και να τοιμπήσεις κάτι (κατά προτίμηση οι θαμώνες τοιμπούσαν τις συζύγους των επιχειρηματιών, αν έβρισκαν την κατάλληλη στιγμή) και να πεις κρασί. Χύμα κρασί βέβαια, το οποίο έρρεε και σε όλα τα σπίτια της Πόλης.

Όταν εμφανίστηκε η μπίρα, τάραξε τα νερά· ή μάλλον, τα κρασιά. Ήταν το πρώτο ξενικό ποτό που έβλεπαν και μάλιστα εμφανιζόμενο, σε ένα σκούρο μπουκάλι με εντυπωσιακή ετικέτα. Άλλο πράγμα. Η γεύση της έκανε αίσθηση επίσης, σπινθηρίζοντας στο στόμα, αλλά και εκείνος ο αφρός που ξεχείλιζε από τα ποτήρια. Καμμία σχέση με το ταπεινό κρασί. Η μπίρα βέβαια κόστιζε περισσότερο από το κρασί αλλά λίγο ως πολύ όλοι ήθελαν να τη γεύονται και παράλληλα να δείχνουν την εκλεκτική τους ανωτερότητα. Γι' αυτό και αν κάποιες παρέες παράγγελλαν και τρίτο, και τέταρτο μπουκάλι, δεν δέχονταν να αποσυρθούν από το τραπέζι τους τα άδεια μπουκάλια. Στην Πόλη το επίπεδό σου υπολογιζόταν πια από τα μπουκάλια μπίρας που κατανάλωνες. Οι φτωχοί έκαναν τη βόλτα τους στην κεντρική οδό και όταν περνούσαν από την μπιραρία «Πρωτοσύγκελος» έστρεφαν δήθεν αδιάφορα το βλέμμα προς το εσωτερικό της για να θαυμάσουν τους αφρούς που ανέβλυζαν από τα ποτήρια και τους πελάτες που ήταν η αφρόκρεμα της κοινωνίας.

Με τα χρόνια, ο θαυμασμός για την μπιραρία κόπασε και όπως είπαμε, δραττόμενος από την επικαιρότητα και αναζητώντας ένα τρόπο ανανέωσης της εικόνας του μαγαζιού του, ο κύριος Αύγουστος μετά την απόπειρα ληστείας της τράπεζας μετονόμασε την μπιραρία σε «Των Κακοποιών» και εμπλούτισε την γκάμα των ποτών του.

Μια ημέρα λοιπόν, είδε απορημένος έναν άγνωστο πελάτη καθισμένο και τον πλησίασε να τον εξυπηρετήσει. Ο πελάτης έμοιαζε ξενόφερτος.

«Γεια σας, είμαι ο κύριος Τουλούζ» έσπευσε να συστηθεί με ένα πλατύ χαμόγελο ο πελάτης, μιλώντας με περιέργη προφορά.

«Τιμή μου» απάντησε ο κύριος Αύγουστος που ήξερε να συμπεριφέρεται ευγενικά στους πελάτες.

Ο κύριος Τουλούζ παράγγειλε ένα λικέρ μέντα και έχοντας πάρει πληροφορίες, ζήτησε να βεβαιωθεί ότι ο κύριος Αύγουστος ήταν ο επιχειρηματίας «Των Κακοποιών» και εξήγησε ότι είδε είχε γνωρίσει και τον κύριο Ιούλιο, στο ξενοδοχείο του οποίου είχε καταλύσει. Από τα μάτια του κυρίου Τουλούζ πέρασε μια λάμψη.

«Θα ήθελα να μιλήσουμε και οι τρεις» είπε. «Έχω να σας κάνω προτάσεις».

Ο κύριος Αύγουστος απόρησε ακόμα περισσότερο αλλά κανόνισε μια συνάντηση και με τον κύριο Ιούλιο. Η συνάντηση ορίστηκε για αργά το μεσημέρι, που η κίνηση ήταν μηδενική.

Μετά από κάποιες τυπικές εισαγωγές, ο κύριος Τουλούζ μπήκε στο θέμα κοιτάζοντάς τους στα μάτια.

«Φαντάζομαι να θέλετε να αυξήσετε την πελατεία σας» ξεκίνησε, ρίχνοντας το δόλωμα.

«Μα φυσικά» απάντησε ο κύριος Ιούλιος, που είχε και τη λιγότερη δουλειά.

«Μπορώ να το κάνω» είπε με πολύ βέβαιο τόνο ο κύριος Τουλούζ.

«Πώς;»

«Αν συμφωνήσετε... να σας φέρω κορίτσια.»

«Τι;»

«Ε, κορίτσια.»

«Για σερβιτόρες και καμαριέρες;» ρώτησε ο κύριος Ιούλιος.

«Όχι δα. Για κάτι... πιο αισθαντικό.»

«Τι δηλαδή;»

Ο κύριος Τουλούζ άρχισε να ιδρώνει.

«Τι κάνουν τα κορίτσια με τους άντρες;» ρώτησε.

«Αλληλογραφούν και ανταλλάσσουν γραμματόσημα» είπε ο κύριος Ιούλιος αφού σκέφτηκε αρκετά.

«Και όταν βρεθούν από κοντά;» προσπάθησε να βοηθήσει ο κύριος Τουλούζ, που ιδρώνε περισσότερο τώρα.

«Από κοντά; Εννοείτε στην εκκλησία;»

Ο κύριος Τουλούζ έβγαλε ένα μαντίλι να σκουπίσει τον ιδρώτα του.

«Όχι, πιο ιδιωτικά.»

«Πιο ιδιωτικά; Αυτό δεν γίνεται.»

«Κι αν γίνει;»

«Μα να φέρετε κορίτσια εδώ για να ανταλλάξουν με τους άντρες γραμματόσημα;» απόρησε ο κύριος Ιούλιος.

Στα πόδια του κυρίου Τουλούζ είχε σχηματιστεί μια λιμνούλα από ιδρώτα.

«Εξαρτάται πού θα τα ανταλλάξουν» προσπάθησε να τους βοηθήσει να καταλάβουν.

«Και τι κορίτσια είναι αυτά;»

Το πρόσωπο του κυρίου Τουλούζ φωτίστηκε.

«Α, τρία κορίτσια σαν τα κρύα τα νερά.»

«Και να ρίξω νερό στην μπίρα μου;» ρώτησε ο κύριος Αύγουστος με δυσπιστία.

Ένα ρυάκι από ιδρώτα περνούσε κάτω από την πόρτα «Των Κακοποιών» και έσταζε στο πεζοδρόμιο. Ο χωροφύλακας κύριος Ισίδωρος, που πιστός στο καθήκον έκανε μεσημεριανή περιπολία, χτύπησε να ρωτήσει μήπως είχαν σπάσει τα υδραυλικά αλλά τον βεβαίωσαν πως όχι και τους άφησε να συνεχίσουν.

Ο κύριος Τουλούζ, μούσκεμα πια με μαγιό, μάσκα, αναπνευστήρα, βατραχοπέδιλα και φουσκωτά μπρατσάκια, αναγκάστηκε να τους εξηγήσει με το νι και με το σίγμα τι εννοούσε.

«Πρόκειται για το Τρίο Μούντζες» είπε. «Είναι τρεις φλογερές χορεύτριες που αναστατώνουν όσους τις βλέπουν. Μετά την αναστάτωση, είναι πρόθυμες να εξυπηρετήσουν αναξιοπαθούντες κυρίους στις βιολογικές τους ανάγκες. Γι' αυτό χρειάζεται ένας χώρος να εμφανιστούν, που θα μπορούσε κάλλιστα να είναι “Των Κακοποιών”, και δωμάτια υποδοχής που θα μπορούσαν κάλλιστα επίσης να είναι στο “Μέγας Σταβλάρχης”, καταλάβατε τώρα;»

Έλεσε σιωπή.

«Θα μας αφορίσουν» έσπασε τη σιωπή ο κύριος Αύγουστος.

«Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα» τον αποστόμωσε ο κύριος Τουλούζ. «Θέλετε πελατεία ή όχι;»

Ήθελαν.

Έτσι με πολλούς δισταγμούς και ακόμα περισσότερους στρατηγικούς σχεδιασμούς, η συμφωνία κλείστηκε. Ο κύριος Τουλούζ έφυγε για λίγες ημέρες για να φέρει τις κοπέλες και επέστρεψε μαζί τους. Εκείνες, με τα καλλιτεχνικά ψευδώνυμα Πεπίτα, Τσικίτα και Ελιγολάνδη (τα πραγματικά τους ονόματα ήταν Ρούλα, Σούλα και Τούλα αντίστοιχα) ήταν συμπαθέστατες και, όπως είχαν καθοδηγηθεί, σεμνότες. Τα φορέματά τους κατέβαιναν κάτω από το γόνατο και φορούσαν φερετζέ.

Στο μεταξύ στην Πόλη γίνονταν πράγματα. Οι κύριοι Ιούλιος και Αύγουστος γέμισαν την εφημερίδα «Φυλλοσοφία» με διαφημίσεις για το «μοναδικό καλλιτεχνικό θέαμα με αυθεντικούς χορούς καν-καν από ένα τρίο γεμάτο μπρίο» αλλά έδωσαν και κάτι παραπάνω στον κύριο Χαράλαμπο, το δημοσιογράφο, για να δημοσιεύσει ένα άρθρο για το Τρίο Μούντζες, τη γοητεία των χορευτριών και τη λαμπρότητα της παράστασής του. Παράλληλα, φρόντισαν να διαδοθούν στόμα με στόμα στους κυρίους οι υπόλοιπες απόρρητες λεπτομέρειες. Όπως ήταν επόμενο, υπήρξαν άμεσες παρενέργειες.

«Πεπίτα...» μουρμούριζε στον ύπνο του ο κύριος Πολύδωρος και η κυρία Βούλα ξυπνούσε και άναβε το φως για να δει πού κρυβόταν αυτή στο δωμάτιο.

«Τσικίτα...» μουρμούριζε ο κύριος Ετεοκλής και η κυρία Βιολέτα ξυπνούσε επίσης και του γέμιζε το στόμα με ζαχαρένια μπαστούνια για να μην το ξαναπεί.

«Ελιγολάνδη...» μουρμούριζε και ο νεαρός Κοσμάς, αλλά δεν υπήρχε καμμία δίπλα του για να ξυπνήσει και να τον ελέγξει.

Η ζημιά έγινε με τον κύριο Πάρι. Όταν τον επισκέφθηκε ο κύριος Πέτρος ο βιολιστής για να τον ενημερώσει με άκρα μυστικότητα, ο κύριος Πάρις δεν άκουγε τίποτα και ο κύριος Πέτρος υποχρεώθηκε να φωνάζει τόσο δυνατά που τον άκουσε όλη η γειτονιά (εκτός από τον κύριο Πάρι). Έτσι, στόμα με στόμα πάλι, οι απόρρητες λεπτομέρειες μαθεύτηκαν και από τις κυρίες που αισθάνθηκαν ταραχή μεγάλη. Η κυρία Θεοφίλη, θεωρώντας τον εαυτό της παράγοντα στην Πόλη, συγκάλεσε έκτακτη σύσκεψη με όλες τις υπόλοιπες κυρίες στο μοναστήρι της μοναχής Ερασμίας για να είναι απομονωμένες και πήγαν όλες, δήθεν για να ανάψουν τα κεριά.

«Αυτό είναι ανεπίτρεπτο» κατέληξε η κυρία Θεοφίλη μετά την εισήγησή της. «Οι σύζυγοί μας θα μας απατήσουν με κάποιες ξεδιάντροπες, ελευθερίων ηθών και εθίμων».

«Συγγνώμη, αλλά τουλάχιστον εσείς δεν έχετε σύζυγο για να ανησυχείτε» παρατήρησε η κυρία Βιολέτα.

«Δεν έχω, αλλά είμαι βράχος ηθικής όπως ήταν ανέκαθεν όλη μου η οικογένεια» είπε η κυρία Θεοφίλη γεμάτη υπερηφάνεια. «Φανταστείτε, ο πατέρας μου δεν πήγε ποτέ με γυναίκα. Εγώ είμαι παιδί του σωλήνα».

Οι άλλες χειροκρότησαν με ενθουσιασμό και στο μάγουλο της κυρίας Ελένης κύλησε ένα δάκρυ.

«Και τι μπορούμε να κάνουμε;» ρώτησε η κυρία Αλκμήνη. «Ήδη οι σύζυγοί μας έχουν κλείσει τραπέζια και θα πάρουν και εμάς μαζί τους, για να παραστήσουμε τι; Για να τους βλέπουμε να μας απατούν μπροστά στα μάτια μας;»

«Να τους υποχρεώσουμε να φορέσουν ζώνες αγνότητας» πρότεινε η κυρία Κλαίρη, που το είχε διαβάσει σε ένα μυθιστόρημα και της είχε αρέσει.

«Όχι» απάντησε αποφασιστικά η κυρία Θεοφίλη. «Θα κάνουμε αντίσταση».

«Ναι, αντίσταση και γαία τυρί μυχθήτω» επικρότησε επιδοκιμαστικά η κυρία Ελένη η δασκάλα. Η κυρία Θεοφίλη την κοίταξε με ικανοποίηση.

«Η καθεμιά από σας θα γίνει μια νέα Λυσιστράτη» συνέχισε, «και θα σας εξηγήσω το πώς».

Το «πώς» ξεκίνησε δοκιμαστικά από την κυρία Τασία την οραματίστρια. Με το σύζυγό της, τον κύριο Θαλή το διασώστη, είχαν καθιερώσει ένα δικό τους τρόπο για να προθερμαίνουν τις προσωπικές τους στιγμές, επειδή ήταν σεμνοί και ντρέπονταν να πουν τις λέξεις. Ανοιγόκλειναν λοιπόν τα βλέφαρά τους και έστελναν ο ένας στον άλλον σήματα Μορς.

«Με θέλεις;» ρωτούσε ο κύριος Θαλής.

«Όσο η γη θέλει τα λουλούδια. Κι εσύ;»

«Κι εγώ, όσο η θάλασσα θέλει τα ψάρια».

«Εγώ πιο ακόμα πολύ» συνέχιζε η κυρία Τασία. «Όσο ο ουρανός θέλει τα αστέρια».

Ο κύριος Θαλής δεν ήξερε να πλειοδοτήσει και περιοριζόταν σε ένα πεζό «Πάμε, λοιπόν».

Εκείνο το βράδυ, ο κύριος Θαλής ανοιγόκλεισε με λαχτάρα τα βλέφαρά του.

«Με θέλεις;»

«Άλλη όρεξη δεν είχα».

«Ορίστε;»

«Έχω βγει στην αντίσταση» ήταν η απάντηση και η κυρία Τασία κράτησε τα βλέφαρά της κλειστά. Ο κύριος Θαλής αναγκάστηκε να θέσει τα δικά του βλέφαρα σε διαθεσιμότητα και να μιλήσει με τον κλασικό τρόπο.

«Τασία;»

(Τσιμουδιά.)

«Τασία; Μήτε λουλούδια, μήτε ψάρια, μήτε αστέρια;»

(Τσιμουδιά.)

«Τασία; Τασία;»

Η κυρία Τασία έκανε μια μεγαλειώδη αναστροφή παραμένοντας αμίλητη και μπήκε στο υπνοδωμάτιο. Ακούστηκε από μέσα το κλειδί να γυρίζει στην πόρτα.

Μετά την επιτυχία της πρώτης προσπάθειας, το σκηνικό επαναλήφθηκε –με διαφορετικά εκφραστικά μέσα– σε όλες τις συζυγικές κλίνες την επόμενη νύχτα. Οι σύζυγοι θορυβήθηκαν και συγκάλεσαν με τη σειρά τους σύσκεψη στο δημαρχείο. Τα πνεύματα ήταν τεταμένα. Οι κύριοι Ιούλιος και Αύγουστος, νιώθοντας υπαίτιοι της κατάστασης, ήθελαν να ανοίξει η γη και να τους καταπιεί. Οι άλλοι ήταν με το κεφάλι κάτω, ηττημένοι.

«Και τώρα τι κάνουμε;» ρώτησε απελπισμένος ο κύριος Δαμιανός, ο σταθμάρχης.

«Κάτι πρέπει να κάνουμε, να οργανώσουμε τη δική μας αντίσταση» είπε πιο αποφασιστικά ο κύριος Φαρισαίος, ο τελώνης. Οι άλλοι σήκωσαν το βλέμμα και τον κοίταξαν σαν να ανέτελλε μια ελπίδα.

«Συγγνώμη, ομίχλη είπατε;» ρώτησε ο κύριος Πάρις, ο βαρήκοος. «Θα έχουμε ομίχλη; Δεν κατάλαβα την τελευταία λέξη».

Σαν να ήταν συγχρονισμένοι, οι άλλοι του φώναξαν όλοι μαζί:

«Αντίσταση!»

Ο κύριος Ισίδωρος ο χωροφύλακας, επιφυλακμένος, χτύπησε με πάθος το χέρι του στο τραπέζι έτσι που όλα τα ποτήρια χοροπήδησαν. Έπειτα ανέβηκε στην καρέκλα του και φώναξε με δύναμη:

«Στον αγώνα, αδέλφια!»

Επικράτησε γενικός ενθουσιασμός. Σηκώθηκαν όλοι ζητωκραυγάζοντας. Ακόμα και ο κύριος Πάρις τους μιμήθηκε και ας μην είχε ακούσει τίποτα, αλλά βλέποντας τους άλλους θεώρησε ότι έπρεπε να το κάνει κι αυτός. Η πίεση που ένιωθαν όλοι εκτονώθηκε, ηρέμησαν.

Ο κύριος Χαράλαμπος ο δημοσιογράφος αφού περίμενε να καταλαγιάσουν οι φωνές, είπε:

«Ναι, αλλά πώς;»

Ακολούθησε βουβαμάρα γιατί όλοι συνειδητοποίησαν ότι δεν ήξεραν πώς να αντισταθούν. Κάθισαν πάλι αμίλητοι στις θέσεις τους. Και τότε σηκώθηκε αποφασιστικά ο κύριος Ετεοκλής, ο δήμαρχος.

«Έχω ένα σχέδιο» είπε. «Αντιπερισπασμός».

Το σχέδιο εφαρμόστηκε μόλις επέστρεψαν σπίτι. Τηλεφωνούσαν ο ένας στον άλλον. Ήταν από τις σπάνιες φορές που χρησιμοποιήθηκαν τα τηλέφωνα. Αν απαντούσε η σύζυγος, το έκλειναν. Αν απαντούσε ο σύζυγος, πάλι το έκλειναν για να μην ακούγεται η φωνή τους αλλά του έδιναν το έναυσμα για ένα μικρό και δήθεν αμήχανο αυτοσχέδιο μονόλογο του συζύγου.

«Ναι; Ω, εσείς; – Εσύ ήθελα να πω. Ναι, ναι, πολύ χαίρομαι που σας ακούω – που σε ακούω. (Δήθεν χαμηλόφωνα:) Δεν μπορώ να μιλήσω τώρα. (Κανονικά και χαρούμενα:) Και βέβαια θα τα πούμε! Μιμ... θα ξαναμιλήσουμε για την ώρα της συνάντησης. (Δήθεν χαμηλόφωνα:) Θα σας πάρω αργότερα, εντάξει; (Γεμάτος χαρά:) Πολύ χάρηκα που τα είπαμε! Σας χαιρετώ – σε χαιρετώ, ήθελα να πω».

Στο μεταξύ η σύζυγος, που πολύ σπάνια άκουγε το τηλέφωνο να χτυπάει, είχε παρακολουθήσει τη συνδιάλεξη και πλησίαζε με καχυποψία, χτυπώντας νευρικά το πόδι στο δάπεδο:

«Ποιος ήταν;»

Ο σύζυγος καμωνόταν ότι σάστιζε και απαντούσε με ύφος υποκριτικά ανέμελο:

«Η Πε... – ο Πε... ο Πέτρος, ντε».

«Πέτρο τη λέμε τώρα;»

Όμως η φωνή της συζύγου έσπαγε και την κυρίευε ο πληγωμένος εγωισμός.

«Καλά, λοιπόν. (Λυγμός.) Αν χρειαστείς τίποτα το βράδυ, να πας να το ζητήσεις από τον Πέτρο».

Η σύζυγος απομακρυνόταν με τρεμάμενα βήματα και ένα καινούργιο τηλεφώνημα ερχόταν σε λίγο. Άλλωστε και εκείνοι που τηλεφωνούσαν, έπαιζαν το αντίστοιχο θέατρο. Εκεί που το τηλέφωνο βρισκόταν σε αχρηστία, ξαφνικά ο σύζυγος πήγαινε να τηλεφωνήσει. Η σύζυγος παραξενευόταν, ενώ ο σύζυγος δήθεν προσπαθούσε να μιλήσει συνωμοτικά:

(Χαμηλόφωνα:) «Ναι; Ω, εσείς; Πόσο χαίρομαι που σας ακούω! (Κανονικά και δήθεν ανέμελα, μόλις πλησίαζε η σύζυγος:) Ναι, εγώ είμαι λέω! Τι νέα; Να, έτσι πήρα να τα πούμε. (Χαμηλόφωνα, μόλις απομακρυνόταν η σύζυγος η οποία βέβαια δεν

απομακρυνόταν και πολύ;) Μα δεν ξέρετε πόσο σας σκεπτόμουν! Και πώς περιμένω να συναντηθούμε! (Κανονικά, μόλις πλησίαζε η σύζυγος;) Σε σκεπτόμουν, λέω, και είπα να συναντηθούμε...»

Και πάλι ερωτήσεις η σύζυγος, και πάλι ο σύζυγος δήθεν να προσπαθεί να τα μπαλώσει, ο οποίος σύζυγος λίγο αργότερα δεχόταν κι άλλο τηλεφώνημα. Και ούτω καθεξής, μέχρι που τα νεύρα των κυριών έσπασαν. Κανόνισαν εσπευσμένα να συναντηθούν ξανά, στο μοναστήρι, και συναντήθηκαν αργά το βράδυ, με την πρόφαση προς τους συζύγους ότι θα πήγαιναν να ανάψουν και τα καντήλια. Τα μάτια όλων ήταν βουρκωμένα.

«Αποτύχαμε» αναστέναξε η κυρία Καίτη. «Οι άντρες μας δεν καταλαβαίνουν τίποτα. Έχουν ξελογιαστεί τελείως με αυτές τις προκομμένες. Μέχρι που προβλέπω διαζύγια!»

Οι άλλες ρίγησαν.

«Δεν θα το αφήσουμε έτσι» απάντησε η μπροστάρισσα κυρία Θεοφίλη που είχε και την ευθύνη, άλλωστε. «Αφού δεν απέδωσε αυτή η τακτική μας, ας την αλλάξουμε. Ας κάνουμε το τελείως αντίθετο».

Έτσι, αφού με τα πείσματα δεν κατάφεραν τίποτα, συμφώνησαν να δοκιμάσουν με τα νάζια. Για παράδειγμα, το ίδιο βράδυ η κυρία Τασία η οραματίστρια αφού ντύθηκε, στολίστηκε και έβαλε το καλό της άρωμα προς μεγάλη απορία του κυρίου Θαλή του διασώστη, του τρεμπάιξε τα βλέφαρα.

«Με θέλεις;»

«Όσο η γη θέλει τα λουλούδια, όσο η θάλασσα θέλει τα ψάρια και όσο ο ουρανός θέλει τα αστέρια;» βλεφάρισε με τη σειρά του ο κύριος Θαλής.

Η κυρία Τασία κατέβασε δήθεν ντροπαλά το βλέμμα και μετά τον κοίταξε πάλι περιμένοντας την απάντησή του.

«Όχι» απάντησε εκείνος κατηγορηματικά.

Η κυρία Τασία κόντεψε να λιποθυμήσει και ο κύριος Θαλής κοιτάζοντάς την σήκωσε αυστηρά το ένα του φρύδι ενώ τα βλέφαρά του παρέμεναν ασάλευτα. Η κυρία Τασία, απορημένη, σήκωσε κι αυτή το ένα της φρύδι ενώ ο κύριος Θαλής το άλλο. Ένας νέος κώδικας επικοινωνίας γεννιόταν μέσα από τις στάχτες της θεωρητικής συζυγικής απιστίας, ο οποίος έδωσε μια νέα πνοή στη συζυγική πίστη. Και κάπως έτσι, όλες οι σύζυγοι και οι σύζυγοι, αποκαμωμένοι από τις εντάσεις, τα βρήκαν μεταξύ τους και ηρέμησαν.

Το επόμενο βράδυ ήταν η πρεμιέρα του Τρίο Μούντζες. Η πόρτα είχε περάσει και τα ζευγάρια πήγαν μαζί. Στα εμπρός τραπέζια είχαν καθίσει τα παιδιά του σχολείου για να βλέπουν καλύτερα.

Είχε επιστρατευτεί ο κύριος Πέτρος ο βιολιστής φέρνοντας και το γραμμόφωνο του θεάτρου. Ξεκίνησε με την καθιερωμένη μουσική του καν-καν και από την κουζίνα, αφού η μπιραρία δεν είχε παρασκήνια, ξετρώπωσαν η Πεπίτα, η Τσικίτα και η Ελιγολάνδη χοροπηδώντας ζωηρά. Φορούσαν φαρδιά πλουμιστά φορέματα –κόκκινο, μπλε και κίτρινο– και άρχισαν τις φιγούρες τους αποκαλύπτοντας τα λευκά μακριά τους εσώρουχα με τους φραμπαλάδες και τις δικτυωτές τους κάλτσες. Οι κύριοι άνοιγαν τα μάτια τους ίσως εμφανώς παραπάνω αλλά προσπαθούσαν να δείχνουν ψύχραιμοι ή αντάλλασαν πονηρά βλέμματα μεταξύ τους, δέχονταν όμως μια άγρια γονατιά κάτω από το τραπέζι, από τη σύζυγο, και συνέρχονταν. Οι κυρίες είχαν συμφωνήσει μεταξύ τους να δείχνουν συγκατάβαση.

«Συμπαθητική αυτή η μεσαία» έλεγε η κυρία Βιολέτα, «αλλά εγώ έχω ωραιότερες καμπύλες».

Ο κύριος Ετεοκλής της έριχνε μια στωική ματιά.

«Καλά χορεύουν» έλεγε η κυρία Τασία, «αλλά εγώ χορεύω καλύτερα. Με θυμάσαι στον τελευταίο Χορό των Ανθοπωλών;»

Ο κύριος Θαλής άφηνε ένα στεναγμό απελπισίας.

«Αυτή με το κίτρινο μοιάζει με το γρύλλο που έχεις να σηκώνεις τα αυτοκίνητα» έλεγε η κυρία Βούλα.

Ο κύριος Πολύδωρος στραβοκατάπινε απότομα κοντεύοντας να πνιγεί.

Οι τρεις καλλιτέχνιδες απέδωσαν στη συνέχεια και άλλους χορούς, από μπαλέτο μέχρι εθνικούς και πατριωτικούς διαφόρων χωρών, ρίχνοντας διαρκώς κλεφτές αλλά εύγλωττες ματιές στους κυρίους οι οποίοι παρέμεναν συγκρατημένοι. Και όταν το πρόγραμμα τελείωσε μέσα σε θερμά χειροκροτήματα, κανείς δεν ανέβηκε στα δωμάτια του ξενοδοχείου.

Ο κύριος Τουλούζ αναγκάστηκε την επόμενη κιόλας ημέρα να πάρει τις καλλιτέχνιδες και να αποχωρήσουν, ενώ η Πόλη αποκτούσε ξανά τους συνηθισμένους της ρυθμούς.

27.

Η Πόλη κάποτε είχε άλλες συνήθειες.

Οι κάτοικοι εμφανίζονταν σεμνοπρεπώς ενδεδυμένοι, όπως λέει η έκφραση, οι κύριοι με κοστούμια και γραβάτα και οι κυρίες συναγωνίζονταν στην κομψότητα με φορέματα ή ταγιέρ. Όταν χτίζονταν μεγάλα κτίρια οι οικοδόμοι υπέφεραν με τα σακάκια και τις σφιγμένες γραβάτες που φορούσαν, έδειχναν όμως υποδειγματική αυτοθυσία.

Τις Κυριακές ντυμένοι με μεγάλη επισημότητα πήγαιναν στη λειτουργία του ναού, σε ένα μεγάλο βαθμό όμως πήγαιναν για να δουν οι μεν τους δε και οι κυρίες, όταν είχαν ράψει καινούργιο φόρεμα, καθυστέρουσαν σκόπιμα την άφιξή τους για να μπουν με μεγαλοπρέπεια φρεγάτας αλλά με ύφος αθώο ενώ τα μάτια των άλλων κυριών καρφώνονταν με ζήλια πάνω τους. Στη δεκαετία του 1950, που τα πράγματα είχαν αρχίσει να χάνουν τον απόλυτο καθωσπρεπισμό τους, μερικές τολμηρές εμφανίστηκαν τα καλοκαίρια με σκανδαλιστικά ντεκολτέ και εξώπλατα. Τα φορέματά τους ήταν σταμπωτά με μεγάλες κλάρες τροπικών φυτών ή μονόχρωμα με λευκές βούλες. Οι άλλες κυρίες, που στέκονταν στο αριστερό μέρος του ναού ή στο γυναικωνίτη για να μη συγχρωτίζονται με τους κυρίους, έβγαζαν σπίθες από τα μάτια τους και σταυροκοπιόνταν (το επέτρεπε ο χώρος) ενώ οι κύριοι, δεξιά, πρώτα κοίταζαν αριστερά για να βεβαιωθούν ότι δεν τους πρόσεχε η συμβία τους, και μετά έριχναν ματιές θαυμασμού στις τολμηρές. Αυτές μάλιστα συχνά φορούσαν και φουρό, ένα είδος κάτω φουσκωτού μεσοφοριού που βοηθούσε το φόρεμα να δείχνει πιο αεράτο. Πολλές φορές ο ιερέας, κοιτάζοντας πάνω από τα πρεσβυπωπικά γυαλιά του και με ακτίνες Χ στα μάτια του οι οποίες διαπερνούσαν κολόνες, εικονοστάσια, μανουάλια και τις άλλες κυρίες, επεσήμαινε τις τολμηρές όπου κι αν είχαν κρυφτεί και με πύρινα λόγια τις απέβαλλε από το ναό.

Ο ναός έμοιαζε με Κιβωτό του Νώε με ποικίλα ζεύγη αλλά φυσικά υπήρχαν και νεαρά μοναχικά άτομα ή παιδιά που έπαιρναν το καλό παράδειγμα για να συμβάλουν και αυτά προσεχώς στην αναπαραγωγή. Ειδικά τα τελευταία έβρισκαν μια καλή δικαιολογία όταν έκανε ζέστη για να βγουν στον περίβολο και να πάρουν

αέρα, στην πραγματικότητα όμως βαριόνταν τον εκκλησιασμό γι' αυτό έβγαιναν από το πρώτο δεκάλεπτο τιπιρίζοντας μεταξύ τους και δεν έμπαιναν παρά στο τέλος για να πάρουν αντίδωρο. Είχαν όμως το ακλόνητο άλλοθι ότι είχαν εκκλησιαστεί γιατί ουαί και αλίμονο αν δεν πήγαιναν στο ναό. Κάθε εκκλησιαζόμενος ήταν και ένας απουσιολόγος που τα μάτια του σάρωναν δεξιά κι αριστερά για να διαπιστώσει ποιος λείπει.

Ένας αυστηρός κανόνας ήταν οι κάτοικοι να τρώνε στις 12 το μεσημέρι, ποτέ όμως πριν ακουστεί και ο δωδέκατος χτύπος του ρολογιού του σταθμού, κι έτσι αν τα καλοκαίρια έσπευδαν σπίτι τους κατά τις 12 παρά κάτι, όπου έπρεπε ήδη να έχουν πάρει θέση, καθώς διέσχιζαν το δρόμο από τα ανοιχτά παράθυρα ξεχύνονταν οι μυρωδιές των φαγητών που ήταν πια έτοιμα και μαζί τους οι κουβέντες των ανθρώπων που περιέμεναν το 12^ο χτύπο, και οι διαβάτες ήξεραν ότι σε όλα τα σπίτια υπήρχε ένας παππούς που ήδη κρατούσε ένα μεγάλο μαχαίρι και έκοβε χοντρές φέτες από το κριθαρένιο καρβέλι ενώ η γιαγιά αποτελειωνε τη σαλάτα με τομάτα, κρεμμύδι, αντράκλα, ρόκα και μπόλικο λάδι, τα παιδιά άπλωναν δειλά τα χέρια τους στις δελεαστικές τηγανιτές πατάτες που κρύνωναν σερβιρισμένες αλλά ο παππούς τα μάλωνε γιατί δεν είχε ακουστεί ακόμα ο 12^{ος} χτύπος και τα χέρια τους αποσύρονταν απογοητευμένα ενώ η γιαγιά που έφερε στο τραπέζι τη σαλάτα αναστέναζε γιατί το κόκκινο κρασί είχε λεκιάσει πάλι το τραπεζομάντηλο, αλλά οι μελιτζάνες στα πιάτα μύριζαν ωραία, καλοκαιρινά, και άρχιζε το ρολόι να χτυπάει και όλοι κρατούσαν την αναπνοή τους και μετρούσαν όπως όταν αλλάζει ο χρόνος, και μετά το 12^ο χτύπο ο παππούς έκανε την προσευχή και έπρεπε όλοι να κατεβάσουν το κεφάλι (τα παιδιά κοιτάζοντας τις πατάτες) και να κάνουν το σταυρό τους πριν πιάσουν τα πιρούνια.

Μετά τη μεσημεριανή ανάπαυση, εφόσον το επέτρεπε ο καιρός, οι κάτοικοι έκαναν τη βόλτα τους στην κεντρική οδό. Πέρα-δώθε, πέρα-δώθε, γιατί δεν ήξεραν και τι άλλο να κάνουν. Ανά συζυγικά ζεύγη πάντα, αλλά τα ζεύγη για λόγους σεμνοτυφίας ποτέ δεν κρατιόνταν αγκαζέ παρά απείχαν μισό μέτρο ασφαλείας ο σύζυγος από τη σύζυγο για να δείχνουν ότι ήταν υπεράνω σαρκικών επαφών. Μερικές φορές δυο ζεύγη πήγαιναν παρέα αλλά στην περίπτωση αυτή οι κυρίες προηγούνταν και ακολουθούσαν οι κύριοι ως οπισθοφυλακή λέγοντας τα δικά τους. Τα νεαρά άτομα έκαναν παρέα κατά φύλο. Δυο-τρεις κοπέλες μαζί, δυο-τρεις νεαροί μαζί, και όταν διασταυρώνονταν αντάλλασσαν περιπαθείς ματιές με μεγάλη προσοχή όμως να μην το παρατηρήσουν άλλοι, γιατί αμέσως άρχιζαν τα σχόλια.

«Την είδες πώς τον κοίταξε;»

«Δεν υπάρχει αμφιβολία, τα έχουν φτιάξει. Σόδομα και Γόμορρα έχουμε γίνει».

Η πληροφορία κυκλοφορούσε γρήγορα και έφτανε και στο σπίτι της αμαρτωλής νέας. Η εμβρόντητη μητέρα ολοφυρόταν τραβώντας τα μαλλιά της ενώ ο κέρβερος πατέρας απαγόρευε την έξοδο στην κοπέλα και την οδηγούσε αυτοπροσώπως στον ιερέα για να εξομολογηθεί.

Στην Πόλη υπήρχαν τρία καφενεία. Το «Εργόχειρο των Ναυτικών», που είχε ονομαστεί έτσι από την επιθυμία της θάλασσας, το «Ατσάλινη Θέληση» και το «Διαφωτισμός». Τα δύο πρώτα ήταν πιο λαϊκά, ας πούμε, σερβίροντας και κρασί ή ούζο που συνοδεύονταν από στραγάλια, ενώ το τρίτο ήταν το πιο αριστοκρατικό ή έστω για τους εκλεκτικούς, γιατί σερβίριζε γλυκό βύσσινο του κουταλιού ή γλυκό υποβρύχιο, και σουμάδες. Αυτά όμως συνέβαιναν τις Κυριακές ενώ τις καθημερινές ήταν ανδροκρατούμενα και καμμία κυρία –που όφειλε ως πιστή Πηνελόπη να περιμένει τον αποστάτη σύζυγο στο σπίτι, κάνοντας δουλειές– δεν τολμούσε να καθίσει. Αν μάλιστα έπρεπε να περάσει από το καφενείο, έπρεπε και να αποστρέψει σεμνά το βλέμμα μην πει κανείς ότι κοιτάζει τους κυρίους.

Αργότερα έγινε όπως είπαμε η μπιραρία «Πρωτοσύγκελος» και τα πράγματα άρχισαν να αλλάζουν. Σήμερα τα καφενεία έχουν μετεξελιχθεί σε καφετέριες όπου συχνάζουν νέοι και νέες, έχοντας πάρει αναμφισβήτητη την οδό της απώλειας, αλλά πολλά καινούργια καταστήματα έχουν προστεθεί κάνοντας τη ζωή των κατοίκων πιο άνετη. Όπως το παντοπωλείο «Ημερομηνία Λήξης», το χαρτοπωλείο «Επτάψυχος», το κατάστημα οπτικών «Γλυκόλαλος», το κατάστημα εργαλείων «Λεμονανθός», το κατάστημα υδραυλικών και ειδών υγιεινής «Νοσταλγία», το χρωματοπωλείο «Αναμνήσεις», το καπνοπωλείο «Πυθία», η μπουτίκ ειδών λαθρεμπορίου «Άννα η Αυστριακή», το κατάστημα τεχνητών αυγών «Κοινό Όφελος», το στεγνοκαθαριστήριο «Κρεμαστοί Κήποι», το κατάστημα διαιτητικών προϊόντων «Μεγάλη Άρκτος» αλλά και το ζαχαροπλαστείο «Κούφια Γη» για όσους δεν αρκούνται πια στα ζαχαρένια μπιστουνάκια.

28.

Ο φούρνος της Πόλης ακόμα λειτουργεί με ξύλα και εξακολουθούσε να ονομάζεται «Ζυθοπωλείον» όπως ονομάστηκε παλιά, που η μπίρα εντυπωσίαζε τους κατοίκους, με το σκεπτικό ότι χρησιμοποιούσε μαγιά μπίρας. Πολλοί πελάτες όμως διαμαρτύρονταν ότι το ψωμί δεν άφριζε.

Σήμερα ιδιοκτήτης είναι ο κύριος Ανανίας, με σύζυγο την κυρία Κλάρα και μια κόρη αγνώστων λοιπών στοιχείων.

Η ιστορία της κόρης είναι σχεδόν παραμυθένια. Μια ημέρα που ο κύριος Ανανίας ετοίμαζε ψωμά, πληροφορήθηκε ότι η κυρία Κλάρα γέννησε ένα κοριτσάκι. Πανευτυχής για την είδηση ο κύριος Ανανίας τα παράτησε όλα όπως είχαν και έσπευσε να δει το παιδί του. Μόλις το είδε το πήρε και το έσφιξε στην αγκαλιά του. Το μωρό έγινε κάτασπρο από το αλεύρι και του έμεινε το όνομα Χιονάτη.

Τα χρόνια πέρασαν, το παιδί μεγάλωσε και ως φιλότιμη κόρη βοηθούσε τον πατέρα της στις δουλειές του φούρνου. Μεταξύ άλλων σκούπιζε τις στάχτες και, όσο κι αν πρόσεχε, βρισκόταν διαρκώς πασπαλισμένη από αυτές. Το επακόλουθο ήταν να αποκτήσει το όνομα Σταχτοπούτα.

Επειδή στην Πόλη δεν βρισκόταν κανένας πρίγκιπας να αποκαταστήσει το όνομά της, η κόρη σκέφτηκε να το κάνει η ίδια. Διέκοψε λοιπόν από το φούρνο, πήγε στις μαντάμ Νινόν και παράγγειλε μια θαυμάσια κόκκινη μύρτα με κουκούλα. Έτσι εντυπωσιακά ντυμένη κυκλοφορούσε στην Πόλη και μάλιστα τη διόρισαν τιμητικά επικεφαλής της Πυροσβεστικής. Και πάλι όμως δεν μαθεύτηκε το πραγματικό της όνομα γιατί όλοι τώρα την έλεγαν Κοκκίνοσκουφίτσα.

Σημειωτέον ότι ακόμα και οι γονείς της, επηρεασμένοι από την κοινή γνώμη, την αποκαλούσαν κατά καιρούς με αυτά τα ονόματα μέχρι που ξέχασαν το πραγματικό της.

Κάποτε, προς μεγάλη έκπληξη όλων, εμφανίστηκε στην Πόλη ένας ταξιδευτής. Ονομαζόταν Φιλέας Φογκ, ήταν τρισέγγονος του ονομαστού και έκανε με τη σειρά του το γύρο του κόσμου σε 79 ημέρες. αφού τα μέσα μεταφοράς είχαν εξελιχθεί και το επέτρεπαν πια. Και όχι πως η Πόλη ήταν στο δρομολόγιο του Φιλέας, αλλά έτυχε εκείνη την ημέρα από απροσεξία να κρατάει το χάρτη του ανάποδα και έφτασε εδώ από αβλεψία νομίζοντας ότι πρόκειται για τη Γιοκοχάμα. Με αυτήν την εντύπωση ο Φιλέας μιλούσε σε όλους στα ιαπωνικά και κανείς δεν ήξερε να του αποκριθεί, πλην της κόρης που είχε μάθει ιαπωνικά από μια μέθοδο άνευ διδασκάλου, προκειμένου να καταλάβει πώς να καλλιεργήσει φυτείες μπονσάι. Ο Φιλέας γοητευμένος ερωτεύτηκε την κόρη κεραυνοβόλα και προσέθεσε 4 ώρες στη διαδρομή του με την ελπίδα ότι θα κατάφερνε αργότερα να τις ισοφαρίσει. Στη συνέχεια τη ζήτησε από

τους γονείς της με την εξήγηση ότι ο γάμος έπρεπε να γίνει χωρίς καθυστέρηση για να προλάβει το πρόγραμμά του. Ο κύριος Ανανίας και η κυρία Κλάρα γεμάτοι συγκίνηση που η κόρη τους θα παντρευόταν έναν αριστοκράτη, δέχθηκαν χωρίς συζήτηση και ο γάμος έγινε την επόμενη ώρα χωρίς στο μεταξύ να μπορέσουν να θυμηθούν το όνομά της. Έτσι ο ιερέας αρκέστηκε στο να την αναφέρει «Η δούλη του Θεού» γιατί Κοκκινোসκουφίτσα του φαινόταν αντιθρησκευτικό, και το ζευγάρι έφυγε στα γρήγορα για τον υπόλοιπο γύρο του κόσμου. Κανείς δεν έμαθε τι απέγινε το ζευγάρι το οποίο σποραδικά έστειλε καρτ-ποστάλ από τη Βαγδάτη, το Πέραν, την Ουαγκαντουγκού, τα Τρίκαλα, το Λιχτενστάιν και τις Αζόρες αλλά μετά τα ίχνη του χάθηκαν. Ο κύριος Ανανίας και η κυρία Κλάρα εξακολουθούν να ελπίζουν ότι ο Φιλέας δεν θα κράτησε πάλι το χάρτη του ανάποδα σε κάποιο καίριο σημείο της διαδρομής.

Αργότερα, ο κύριος Ανανίας έγινε ήρωας ενός απρόοπτου επεισοδίου όταν δυο αδελφάκια, ο Χάνσελ και η Γκρέτελ, του έφεραν ένα σφραγισμένο πήλινο σκεύος με ρεβίθια για να το βάλει στο φούρνο. Ο κύριος Ανανίας ήταν πολύ εξυπηρετικός αλλά η Γκρέτελ, που δεν της άρεσαν τα ρεβίθια με τίποτα, σκέφτηκε να ματαιώσει το ψήσιμό τους. Έτσι, κοίταξε σκεπτική την πόρτα του φούρνου και είπε στον κύριο Ανανία, «Το σκεύος μας είναι πολύ μεγάλο. Δεν χωράει να μπει στο φούρνο».

«Τι είναι αυτά που λες;» απόρησε ο κύριος Ανανίας. «Στο φούρνο ακόμα και εγώ χωράω».

«Αποκλείεται» απάντησε κατηγορηματικά η Γκρέτελ. «Θα πρέπει να το δω για να το πιστέψω».

«Ε, πίστεψέ το λοιπόν» είπε εκνευρισμένος ο κύριος Ανανίας που ένιωθε να διακυβεύονται οι δυνατότητες του φούρνου του και μπήκε άνετα μέσα. Τότε, πριν προλάβει να βγει, η Γκρέτελ έκλεισε την πόρτα, τη μαντάλωσε, δυνάμωσε τη φωτιά και με το Χάνσελ το έβαλαν στα πόδια.

Ο κύριος Ανανίας απελπισμένος σκεπτόταν ότι δεν ήταν πια εδώ και η κόρη του που ως επικεφαλής της Πυροσβεστικής θα μπορούσε να τον γλιτώσει. Για καλή του τύχη όμως, εμφανίστηκε η κυρία Κλάρα η οποία, μη βλέποντας κανέναν αλλά βλέποντας την πόρτα του φούρνου κλειστή, υποψιάστηκε ότι ο σύζυγός της θα ήταν μέσα με κάποια φιλενάδα του, όπως το συνήθιζε για να μην τους βλέπει ο κόσμος. Έτσι άνοιξε την πόρτα και τον έσωσε την τελευταία στιγμή. Μόνο που ο κύριος Ανανίας, σε αντίθεση μάλιστα με την αλλοτινή Χιονάτη, βγήκε κατάμαυρος.

Αποφασιστικά όμως ο κύριος Ανανίας σκέφτηκε να μετατρέψει το μειονέκτημα σε πλεονέκτημα. Πύκνωσε τις εμφανίσεις του στην τεχνητή ακτή και επιδείκνυε με υπερηφάνεια το κατάμαυρο χρώμα του. Όλοι τον θαύμαζαν και τον ζήλευαν.

Επ' ευκαιρία, ο κύριος Ανανίας άλλαξε για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια το όνομα του φούρνου σε «Τρεις παίδες εν καμίνω».

29.

Ο κύριος Μίλτος θέλησε να κατεδαφίσει τον τοίχο ανάμεσα στο σαλόνι και στην τραπεζαρία του, για να δημιουργήσει ένα πιο σύγχρονο, μεγάλο χώρο.

«Μα τι χοντρός τοίχος» έλεγε δυσανασχετώντας στη σύζυγό του, κυρία Αμαλία. «Πώς τον έκαναν έτσι;»

«Νομίζω ότι αν ρίξεις τη μεσοτοιχία με το διπλανό σπίτι θα είναι πιο εύκολο» έλεγε με σύνεση η κυρία Αμαλία. «Ο κύριος Διομήδης και η κυρία Μιράντα είναι φίλοι μας, δεν θα πουν τίποτα. Μπορεί κιόλας να θέλουν και εκείνοι ένα μεγαλύτερο δωμάτιο συνολικά».

«Μπα, άσε, θα βάλω τα δυνατά μου» αποφάσισε ο κύριος Μίλτος. Πήρε λοιπόν ένα βαρύ σφυρί και άρχισε να κοπανάει ενώ η κυρία Αμαλία διαμαρτυρόταν. «Το πρωί ξεσκόνισα» έλεγε.

Και ξαφνικά, με τα πρώτα χτυπήματα, αποκαλύφθηκε ένα εντοιχισμένο κιούπι που πριν προλάβει ο κύριος Μίλτος το τσάκισε και από μέσα ξεχύθηκαν στο δάπεδο αμέτρητα χρυσά φλουριά αρκετά από τα οποία διατηρούσαν ακόμα τη λάμψη τους.

«Κοίτα τι έκανες!» είπε με απελπισία η κυρία Αμαλία. «Ποιος θα τα μαζέψει τώρα όλα αυτά; Είναι ώρες δουλειά!»

«Εντάξει, θα βοηθήσω» την παρηγόρησε ένοχα ο κύριος Μίλτος και έπιασε ένα φλουρί για να το δει.

«Είναι πολύ παλιά» παρατήρησε. «Γράφουν “418 π.Χ.”. Κανείς δεν θα τα παίρνει».

«Να τα δώσουμε στα παιδιά του σχολείου να παίζουν» είχε την έμπνευση η κυρία Αμαλία.

«Αστειεύεσαι; Τα παιδιά του σχολείου είναι λίγα, πώς θα τα μοιραστούν όλα αυτά; Κι αν δώσουμε πολλά στο καθένα, θα βαρύνουν οι τσέπες τους και δεν θα μπορούν να περπατήσουν. Θα έχουμε διαμαρτυρίες από τους γονείς τους».

Η κυρία Αμαλία κοίταξε με υποψία τον υπόλοιπο τοίχο που έστεκε ακόμα.

«Κι αν υπάρχουν και άλλα;» ρώτησε έντρομη. «Τι θα τα κάνουμε;»

Ο κύριος Μίλτος συμμερίστηκε την αγωνία της.

«Έχεις δίκιο» είπε. «Ξέρεις, δεν θα συνεχίσω. Πιο εύκολο είναι να μπαλώσω το κομμάτι του τοίχου που έπεσε παρά να ρίξω και τον υπόλοιπο και να γεμίσουμε με άχρηστα πράγματα».

«Έτσι να κάνεις» είπε με ανακούφιση η κυρία Αμαλία. «Να σκέπτεσαι λίγο και εμένα».

Έμειναν να κοιτάζουν το σωρό των χρυσών φλουριών που είχαν καλύψει τα πόδια τους μέχρι τους αστραγάλους.

«Κι αυτά;» είπε αγχωμένη η κυρία Αμαλία.

«Θα τα πετάξω με τα μπάζα» είπε ο κύριος Μίλτος που πάντα έβρισκε πρακτικές λύσεις.

30.

Το μόνο άτομο με κόκκινα μαλλιά στην Πόλη των Επιθυμιών ήταν ο Βαλτάσαρ, ο γιος του κυρίου Δαμασκηνού και της κυρίας Κοκόνας. Για πολλά χρόνια οι δυο τους είχαν τον καημό ότι δεν μπορούσαν να αποκτήσουν παιδί. Μάταια είχαν απευθυνθεί όπου μπορούσαν. Στη μαμή, στο δήμαρχο, στο χωροφύλακα, στον παντοπώλη μήπως και αυτός ο τελευταίος ανάμεσα στα άλλα είχε κάποιο θαυματουργό μαντζούνι. Τίποτα.

Μέχρις ότου η τύχη τους χαμογέλασε και εμφανίστηκε στην Πόλη ο πλανόδιος θεραπευτής Γαμαλιήλ ο ευεργέτης, που ερχόταν από τον έξω κόσμο. Ο Γαμαλιήλ, ένας κοκκινομάλλης άντρας με πειστικό βλέμμα, ισχυριζόταν ότι με απλή επαφή των χεριών του στους πάσχοντες μπορούσε να τους απαλλάξει από όλα τα δεινά που τους βασάνιζαν αλλά κανείς στην Πόλη δεν δεινοπαθούσε και εκείνος ετοιμαζόταν να φύγει όταν, ενώ ασφάλιζε και τη δεύτερη κλειδωνιά της βαλίτσας του, όρμησαν στο δωμάτιό του στο ξενοδοχείο ο κύριος Δαμασκηνός και η κυρία Κοκόνα, πιασμένοι χέρι-χέρι και λαχανιασμένοι μήπως δεν τον προλάβουν, γιατί μόλις είχαν

πληροφορηθεί γι' αυτόν. Τον παρακάλεσαν με δάκρυα στα μάτια να παρατείνει την παραμονή του για λίγες ημέρες ακόμα, με δικά τους έξοδα, αν θα μπορούσε να κάνει κάτι γι' αυτούς.

Ο Γαμαλιήλ ο ευεργέτης έδειξε κατανόηση, τους ζήτησε να καθίσουν και τους άκουσε προσεκτικά. Κοίταξε αρχικά τον κύριο Δαμασκηνό με τυπικό ενδιαφέρον και μετά η ματιά του προσηλώθηκε στην κυρία Κοκώνα που ακόμα παλλόταν από το λαχάνιασμα και την προσμονή και τα στήθη της ανεβοκατέβαιναν· μάλιστα πρώτα ανέβαινε το δεξί και ενώ αυτό έπεφτε, ανέβαινε το αριστερό. Η κυρία Κοκώνα ήταν ακόμα νέα και χυμώδης, οπότε ήταν λογικό να κερδίζει την προσοχή του άλλου.

Ο Γαμαλιήλ υποσχέθηκε ότι θα έβαζε τα δυνατά του εφαρμόζοντας ένα ταχύρρυθμο πρόγραμμα και από την άλλη ημέρα ο κύριος Δαμασκηνός συνόδευε την κυρία Κοκώνα στο ξενοδοχείο, όπου ενώ αυτός περίμενε για μια ώρα περίπου στο σαλόνι εκείνη ανέβαινε στο δωμάτιο του Γαμαλιήλ για τη μέθοδό του, για την οποία όμως εκείνος είχε ορκίσει την κυρία Κοκώνα να μην αποκαλύψει τίποτα, αλλιώς δεν θα έπιανε. Έτσι κάθε ημέρα η κυρία Κοκώνα κατέβαινε από το δωμάτιό του με ένα μυστηριακό ύφος αλλά πιο αμίλητη και από τη Σφίγγα, ενώ η καρδιά του κυρίου Δαμασκηνού βροντοκοπούσε με λαχτάρα· μια ημέρα μάλιστα από τους χτύπους ξεκρεμάστηκε και ένα κάδρο με τη Γενοβέφα και το παιδί της στη σπηλιά του δάσους και έπεσε στο δάπεδο προσθέτοντας το δικό του βρόντο.

Ο Γαμαλιήλ έφυγε σε μια εβδομάδα διαβεβαιώνοντας το ζευγάρι ότι αμείβεται μετά την επιτυχία, αποδείχθηκε όμως πραγματικός ευεργέτης αφού δεν επέστρεψε ποτέ να διεκδικήσει αυτήν την αμοιβή. Γιατί πραγματικά, πολύ σύντομα η κυρία Κοκώνα έμεινε έγκυος για να γεννηθεί ένα χαριτωμένο αγοράκι που το ονόμασαν Βαλτάσαρ.

Ο Βαλτάσαρ γεννήθηκε με πλούσια κόκκινα μαλλιά, με χωρίστρα στη μέση. Όσοι είδαν το μωρουδάκι θαύμασαν και είπαν ότι τα κόκκινα μαλλιά θα ήταν ένα είδος σφραγίδας του Γαμαλιήλ του ευεργέτη και καλοτύχισαν την κυρία Κοκώνα και τον κύριο Δαμασκηνό που απέκτησαν ένα τέτοιο ξεχωριστό παιδί. Εκείνοι καμάρωναν ευτυχισμένοι και ο Βαλτάσαρ μεγάλωνε και εξελισσόταν σε ένα ωραίο παλληκάρι μέχρις ότου, όπως διαπίστωσε ο γιατρός, μια ελαφριά μυωπία του εξελίχθηκε σε σκοληκοειδίτιδα και έπρεπε να χειρουργηθεί. Εγχειρήσεις όμως δεν γίνονταν στην Πόλη και, όπως συνέβαινε σε τέτοιες περιπτώσεις, η οικογένεια έφυγε για τον έξω κόσμο.

Όταν οι γιατροί εξέτασαν το Βαλτάσαρ, έμεινε έκπληκτοι από τα ανατομικά του χαρακτηριστικά και αφού αποκατέστησαν την υγεία του, τον συμβούλεψαν να μην επιστρέψει στην Πόλη αλλά να μείνει εκεί και να κάνει καριέρα. Έτσι, τώρα ο Βαλτάσαρ εργάζεται με επιτυχία ως μοντέλο πυραύλων και στην Πόλη δεν υπάρχει κανείς πια με κόκκινα μαλλιά.

31.

Μια φορά κι έναν καιρό στην Πόλη ζούσε μια πολύ σπουδαία κοπέλα, η Βερενίκη. Η Φύση την είχε προικίσει απλόχερα με τα πιο αξιοζήλευτα χαρίσματα και επιπλέον ακτινοβολούσε καλοσύνη. Την είχε προικίσει όμως πλουσιοπάροχα και ο πατέρας της, ο κύριος Ιερόθεος, που είχε το μεγάλο εργοστάσιο πάγου και δαντελλών «Η Ανεξαρτησία». Η Βερενίκη ήταν η μοναχοκόρη του και την ανέθρεφε μόνος του, γιατί η σύζυγός του είχε φύγει από τη ζωή πολύ νωρίς. Δεν ήταν όμως στοργικός ο κύριος Ιερόθεος. Αντίθετα, συμπεριφερόταν στη Βερενίκη με μεγάλη σκληρότητα και ήταν πάντα καχύποπτος μήπως η Βερενίκη με την αθωότητά της γινόταν λεία κάποιου επιτήδειου ο οποίος δεν θα ενδιαφερόταν τόσο για τα χαρίσματά της όσο για την παρουσία της.

Μια ημέρα στην Πόλη εμφανίστηκε ένας νεαρός, ο Ιάσοντας, που όπως μαθεύτηκε κατοικούσε μόνος του σε μια πλαγιά στα Επουράλια Όρη. Άγνωστο πώς βρέθηκε εκεί, πάντως είχε χτίσει ένα πέτρινο σπιτάκι με τα ίδια του τα χέρια και τριγυρνούσε διαρκώς μελετώντας τα αγριολούλουδα. Αγριολούλουδα υπήρχαν όλες τις εποχές σε εκείνο το ευλογημένο μέρος, και ο Ιάσοντας ανέπτυξε μια ιδιαίτερη δεξιότητα στο να τα συνδυάζει και να δημιουργεί υπέροχα μικρά μπουκέτα που μάγευαν τις αισθήσεις με τα χρώματα και τα αρώματά τους. Έτσι εκείνη την ημέρα ο Ιάσοντας πήγε στην πλατεία της Πόλης, άνοιξε ένα μικρό πτυσσόμενο τραπέζι και τοποθέτησε πάνω του τα μπουκέτα του. Κάπως έπρεπε να ζήσει και αυτή ήταν η μόνη δουλειά που ήξερε να κάνει και μάλιστα εξαιρετικά. Και ξαφνικά, η πλατεία μεταμορφώθηκε σε έναν παραδεισένιο τόπο. Τα αγριολούλουδα χρωμάτισαν με τις αντανakλάσεις τους τα κτίρια της πλατείας που έμοιασαν με ένα φαντασμαγορικό καλειδοσκόπιο, ενώ τα αρώματά τους σκέπασαν ολόκληρη την Πόλη. Οι κάτοικοι σαν μαγεμένοι σταμάτησαν ότι έκαναν και γέμισαν την πλατεία, θαυμάζοντας τότε τα αγριολούλουδα και τότε τον Ιάσωνα, που ήταν κι αυτός ένα πολύ όμορφο παλληκάρι.

Η Βερενίκη είχε ανοιχτό το παράθυρό της και το δωμάτιό της πλημμύρισε από τη μοσχοβολιά. Σαν να υπάκουγε σε ένα πεπρωμένο, η Βερενίκη βγήκε αμέσως από το σπίτι και πήγε στην πλατεία. Οι άλλοι παραμέρισαν για να περάσει και να πλησιάσει τον Ιάσωνα· η γνωριμία τους ήταν ένα συμπαντικό σχέδιο. Τα βλέμματα –και οι καρδιές– της Βερενίκης και του Ιάσωνα έσμιξαν. Ο Ιάσοντας είδε στα μάτια της Βερενίκης να καθρεφτίζεται όλη η Φύση και η Βερενίκη αναγνώρισε στα δικά του τον ισάξίό της.

Αυθόρμητα, ο Ιάσοντας διάλεξε το καλύτερο μπουκέτο και της το έδωσε. Η Βερενίκη έκανε να βγάλει χρυσά φλουριά να τον ξεπληρώσει, αλλά ο Ιάσοντας την εμπόδισε.

«Είναι η προσφορά μου» της είπε με ένα ζεστό χαμόγελο.

«Κι εγώ πώς θα ανταποδώσω;» ρώτησε η Βερενίκη αμήχανη, γιατί καταλάβαινε πολύ καλά ότι η προσφορά του Ιάσωνα ήταν ανεκτίμητη, όσα χρυσά φλουριά και αν του έδινε.

«Ανταπέδωσες ήδη, με τους χτύπους της καρδιάς σου» είπε ο Ιάσοντας. Η Βερενίκη κοκκίνισε, τον κοίταξε για μια φορά ακόμα με ένα αληθινό χαμόγελο και επέστρεψε σπίτι.

Η Βερενίκη έβαλε το πολύτιμό της μπουκέτο σε ένα κρυστάλλινο ποτήρι και ο κύριος Ιερόθεος όταν επέστρεψε παραξενεύτηκε με το άρωμά του που είχε απλωθεί από άκρη σε άκρη του σπιτιού. Ο κύριος Ιερόθεος δεν είχε όμως ευαισθησίες.

«Ποιος σου τα έδωσε αυτά;» ρώτησε, σχεδόν θυμωμένα.

Ξέροντάς τον, η Βερενίκη περιορίστηκε να πει ότι τα είχε αγοράσει στην πλατεία αλλά και ο κύριος Ιερόθεος ξέροντάς την δεν έμεινε ικανοποιημένος από την εξήγησή της, καταλαβαίνοντας μάλιστα την ταραχή της. Προτίμησε να μη σχολιάσει άλλο, όμως οι μόνιμες υποψίες του τώρα εδραιώθηκαν.

Την επόμενη ημέρα ο Ιάσοντας ήρθε ξανά και η Βερενίκη πήγε να τον συναντήσει. Της είχε φυλάξει το καλύτερο μπουκέτο και όταν της το προσέφερε τα χέρια τους άγγιξαν το ένα το άλλο και πάλλονταν.

Αυτό συνέβαινε καθημερινά αλλά όχι για πολύ. Γιατί σύντομα ο κύριος Ιερόθεος τα κατάλαβε όλα. Έτσι ένα πρωί κλείδωσε τη Βερενίκη στο δωμάτιό της, κατάπιε το κλειδί και πήγε αντί για εκείνη στην πλατεία, φουντωμένος από οργή. Όσοι ήταν στην πλατεία σκόρπισαν τρομαγμένοι και απέμειναν αντιμέτωποι ο κύριος Ιερόθεος και ο Ιάσοντας, σαν μονομάχοι. Στο τραπέζι του Ιάσωνα υπήρχε πια ένα μπουκέτο,

αυτό που η Βερενίκη δεν είχε έρθει να πάρει. Ο κύριος Ιερόθεος το κοίταξε περιφρονητικά.

«Ποιος νομίζεις ότι είσαι, που θα κοιτάξεις την κόρη μου;» είπε βαριά στον Ιάσονα, με φωνή που ακούστηκε σαν κεραυνός.

Ο Ιάσοντας δεν αποκρίθηκε αλλά τον κοίταξε λυπημένα. Ήξερε –με τα κριτήρια του κυρίου Ιερόθεου– πως δεν μπορούσε να σταθεί πλάι σε μια αρχοντοπούλα.

«Φρόντισε αύριο να μην είσαι στα μέρη μας» είπε υπόκωφα ο κύριος Ιερόθεος.

«Αλλιώς...»

Έστρεψε την πλάτη του στον Ιάσονα και απομακρύνθηκε αλύγιστος, αφήνοντας μετέωρη την απειλή του. Ο Ιάσοντας κοίταξε βουρκωμένος το τελευταίο του μπουκέτο, το έσφιξε τρυφερά στην καρδιά του και έφυγε κι αυτός, αφήνοντας το τραπέζι του κενό.

Εκείνο το βράδυ ο Ιάσοντας πήγε με προφυλάξεις στο σπίτι της Βερενίκης. Μπροστά από το δωμάτιό της, που ήταν στον πρώτο όροφο, σκαρφάλωνε ένας κισσός. Ο Ιάσοντας, που γνώριζε να συνομιλεί με τη Φύση, τον πρόσταξε και τα κλωνάρια του κισσού σχημάτισαν μια ανεμόσκαλα. Ο Ιάσοντας ανέβηκε μέχρι το παράθυρο της Βερενίκης και έβγαλε το μπουκέτο που είχε φυλαγμένο στο μέρος της καρδιάς. Η Βερενίκη έσπενσε με λαχτάρα κοντά του.

Δεν μίλησαν. Τι μπορούσαν να πουν; Κοιτάχτηκαν μόνο και τα βλέμματά τους είπαν περισσότερα από όσα θα έλεγαν τα λόγια.

Η Βερενίκη δέχτηκε δακρυσμένη το τελευταίο της μπουκέτο και με τη σειρά της το έβαλε στον κόρφο της. Έπειτα, έβγαλε το μενταγιόν της, το άνοιξε και έβαλε σε αυτό το τελευταίο της δάκρυ· για εκείνον. Το έκλεισε πάλι και το πέρασε απαλά στο λαιμό του Ιάσονα.

Τότε όμως άνοιξε το διπλανό παράθυρο, από το δωμάτιο του κυρίου Ιερόθεου ο οποίος ξεπρόβαλε σαν σκοτεινό θηρίο. Φυσούσε και ξεφυσούσε από το θυμό του τόσο πολύ, που από άνθρωπος έγινε ένας φοβερός ανεμοστρόβιλος και άρπαξε τον Ιάσονα να τον απομακρύνει για πάντα. Τον στριφογυρνούσε με μανία πάνω από την Πόλη, πέρασαν τα όριά της, έφτασαν στην έρημη γη που χώριζε την Πόλη από τον κόσμο και εκεί, σαν μαύρο σύννεφο, ο κύριος Ιερόθεος χτύπησε δυνατά τον Ιάσονα στο χώμα, τον άφησε λιπόθυμο και αβοήθητο και επέστρεψε ορμητικά στο σπίτι.

Γύρω από το σπίτι όμως είχε φυτρώσει ήδη μια άγρια τριανταφυλλιά και τα κλαδιά της, που μεγάλωναν ασταμάτητα, το είχαν κιόλας περικυκλώσει. Ούτε και ως ανεμοστρόβιλος ο κύριος Ιερόθεος μπορούσε να τα διαπεράσει, τα αγκάθια τους ήταν απίστευτα αιχμηρά. Ο ανεμοστρόβιλος πέταξε στα κεραμίδια για να τα ξεκολλήσει και να μπει στο σπίτι από τη σκεπή. Τα αγκάθια όμως τον πρόλαβαν και καρφώθηκαν πάνω του. Με έναν τελευταίο αναστεναγμό ο κύριος Ιερόθεος μεταλλάχθηκε σε μεταλλικό ανεμοδείκτη. (Έμεινε εκεί στα χρόνια που ακολούθησαν να στριφογυρνάει αδιάκοπα προς όλες τις κατευθύνσεις, σαν φρουρός που έλεγγε μήπως εμφανιστεί ξανά ο Ιάσοντας, αλλά η ανεξάντλητη θέρμη της αγάπης της Βερενίκης τον έκανε να λιώνει σιγά-σιγά μέχρι που εξαφανίστηκε.)

Το επόμενο πρωί η τριανταφυλλιά είχε σκεπάσει όλο το σπίτι αλλά έβγαλε λουλούδια που άνθιζαν διαρκώς και μέσα από την ευωδιά τους ο Ιάσοντας καλημέριζε καθημερινά τη Βερενίκη. Εκείνη δεν ήθελε πια να βγαίνει, παρά μόνο για βασικές ανάγκες. Τότε τα κλαδιά που κάλυπταν την εξώπορτα παραμέριζαν για να βγει και έκλειναν πάλι, και άνοιγαν ξανά για να μπει η Βερενίκη όταν επέστρεφε.

Τα χρόνια περνούσαν και περνούσαν. Η Βερενίκη μεγάλωνε και μεγάλωνε. Η νεανική της δροσιά, που την έκανε να μοιάζει με αγριολούλουδο, μαράθηκε. Το

πρόσωπό της και τα χέρια της τα αυλάκωσαν ρυτίδες, τα μαλλιά της έγιναν γκριζα και μετά λευκά. Το εργοστάσιο το άφησε να ρημάξει· ίσως η μόνη σκληρότητα που κληρονόμησε από τον πατέρα της. Τις λίγες φορές όμως που έβγαινε από το σπίτι, φρόντιζε απαραίτητα να περάσει από την πλατεία. Το τραπέζι του Ιάσονα είχε μείνει εκεί. Οι κάτοικοι της Πόλης το σεβάστηκαν, το άφησαν στη θέση του κι αυτό κόντεψε να φυτρώσει, σαν σύμβολο μιας αγάπης που δεν μπορεί να ξεριζωθεί.

Μέχρι που μια ημέρα η Βερενίκη βγαίνοντας από το σπίτι είδε ότι η άγρια τριανταφυλλιά είχε εξαφανιστεί. Υπήρχαν όμως αμέτρητα ροδοπέταλα κάτω, σχηματίζοντας ένα κατακόκκινο χαλί που την οδηγούσε. Η Βερενίκη περπάτησε πάνω του και έφτασε στην πλατεία για να δει έκπληκτη γύρω από το τραπέζι ενθουσιασμένο κόσμο, ενώ απλώνονταν παλιά γνώριμα αρώματα σε όλη την Πόλη. Πλησίασε με χτυποκάρδι και όλοι παραμέρισαν για να περάσει και να πλησιάσει τον ηλικιωμένο άντρα που στεκόταν εκεί. Στην επιφάνεια του τραπεζιού ο ηλικιωμένος είχε αραδιάσει μικρά μπουκέτα από αγριολούλουδα που μοσχοβολούσαν.

Η Βερενίκη έφτασε κοντά του με τρεμάμενα βήματα. Τα βλέμματα και οι καρδιές τους έσμιξαν. Ναι, ήταν ο Ιάσοντας.

Η Βερενίκη έβγαλε από τον κόρφο της ένα μπουκέτο –το τελευταίο μπουκέτο που της είχε χαρίσει και εκείνη το είχε φυλάξει– και του το έδωσε. Αν και ήταν ξερό πια, τα αρώματά του σκέπασαν όλων των άλλων. Ο Ιάσοντας το πήρε με συγκίνηση και η Βερενίκη έβλεπε τα χέρια του να το δέχονται με ευλάβεια.

Τα χέρια του... Ξαφνικά τα χέρια του έγιναν πάλι νεανικά, εκείνα τα χέρια που τόσα μπουκέτα της είχαν προσφέρει. Η Βερενίκη σήκωσε άφωνη το βλέμμα της στο πρόσωπό του. Ο Ιάσοντας είχε ξαναγίνει νέος και της χαμογελούσε με την παλιά του ζεστασιά.

Ύστερα, ο Ιάσοντας έβγαλε από το λαιμό του το μενταγιόν που φορούσε. Το άνοιξε, ύγρανε το δάχτυλό του στο δάκρυ που ήταν μέσα και άγγιξε με το δάχτυλό του το μέτωπο της Βερενίκης.

Η Βερενίκη δεν μπορούσε να δει το πρόσωπό της, αλλά ήξερε. Η νεανική της δροσιά είχε επιστρέψει. Είχε γίνει και η ίδια η όμορφη κοπέλα που ήταν άλλοτε. Επιβεβαιώθηκε όταν ο Ιάσοντας της άπλωσε το χέρι του και εκείνη το έσφιξε στο δικό της. Το χέρι της ήταν απαλό, με τη φρεσκάδα ενός ανθισμένου αγριολούλουδου.

Ενώ οι γύρω τους επευφημούσαν, η Βερενίκη και ο Ιάσοντας αγκαλιάστηκαν για πρώτη –αλλά όχι για τελευταία– φορά. Γιατί η αγάπη νικάει το χρόνο.

32.

Είδαμε πρόσωπα και πράγματα της πόλης μας παίρνοντας μια ικανοποιητική εικόνα της. Άρα θα πρέπει να κλείσουμε και γι' αυτό ας παρακολουθήσουμε επιλεκτικά ένα πρόσφατο περιστατικό και μάλιστα σε δυο εκδοχές, γιατί μόνο η Βαρβάρα και ο Ιορδάνης ξέρουν πώς ακριβώς συνέβη αλλά ο καθένας το αφηγήθηκε με το δικό του τρόπο, όπως το είδε. Μην ξεχνάμε, το ίδιο συμβάν ο καθένας μας μπορεί να το δει και να το ερμηνεύσει διαφορετικά.

Διαλέξτε λοιπόν την εκδοχή της προτίμησής σας, όπως πιστεύετε ότι θα συνέβαινε στη δική σας Πόλη των Επιθυμιών.

32α.

«Χρωστάω κάτι στον εαυτό μου» είπε η Βαρβάρα στον Ιορδάνη.

«Τι;»

«Μια επιθυμία» απάντησε αινιγματικά η Βαρβάρα. «Θα με βοηθήσεις να την εκπληρώσω;»

«Κάθε επιθυμία σου είναι για μένα προस्ताγή» απάντησε χαμογελώντας ο Ιορδάνης. «Μίλησέ μου».

Η Βαρβάρα έστρεψε το βλέμμα της προς την κορυφή του βουνού, από όπου πήγαζε ο Ξεχειλώς.

«Θέλω να πάω στις πηγές» είπε με ζέση.

Ο Ιορδάνης τινάχτηκε.

«Στις πηγές; Μα...»

«Έλα τώρα, μου πεις ότι πιστεύεις στις νεράιδες» γέλασε η Βαρβάρα. «Αυτά είναι δεισιδαιμονίες των παλιών. Άλλωστε δεν υπάρχει λόγος να πάμε μεσάνυχτα, ένα πρωινό θα ανεβούμε».

«Κανείς δεν έχει ανέβει ποτέ. Άσχετα με τις νεράιδες, αυτές οι δοξασίες ίσως κρύβουν κάτι που πρέπει να το σεβαστούμε. Μπορεί λοιπόν οι πηγές να είναι ένα άβατο και να μην πρέπει να ενοχλήσουμε τη Φύση».

Η Βαρβάρα ανασήκωσε τους ώμους.

«Καλά, αν δεν θέλεις θα πάω μόνη μου» είπε αποφασιστικά.

«Όχι, όχι, θέλω! Ότι κι αν υπάρχει εκεί, θέλω να το δούμε μαζί».

Δεν υπήρχε τίποτα όμως.

Ανέβηκαν ένα κυριακάτικο πρωινό την πλαγιά αφήνοντας πίσω τους την Πόλη των Επιθυμιών, που σε λίγο απλωνόταν κάτω τους σαν μια πολύχρωμη πινελιά στην καταπράσινη πεδιάδα. Ακολουθούσαν το ποταμάκι, όπως κατέβαινε κελαρυστό από την κορυφή, και κάπου-κάπου σταματούσαν για να κοιτάξουν ένα ασημένιο ψάρι που για μια φευγαλέα στιγμή κατρακυλούσε στο νερό παρασυρμένο από την ορμή του για να ακολουθήσει και άλλο, και άλλο.

Μέσα από κάτι μεγάλες πέτρες βαλμένες σαν από θεϊκό χέρι στην κορυφή, ξεχυνόταν το νερό και αρχικά έπεφτε σε μια μεγάλη φυσική γούρνα. Στην άκρη της η γούρνα από ένα φαρδύ στόμιο διοχέτευε το νερό στην κοίτη που περνούσε κοντά στην Πόλη και χανόταν στο βάθος του ορίζοντα.

«Κοίτα! Είναι γεμάτη ψάρια!» φώναξε με θαυμασμό η Βαρβάρα στον Ιορδάνη. «Μα πώς γεννιούνται εδώ;»

«Είναι μια πηγή ζωής» φιλοσόφησε ο Ιορδάνης, παρατηρώντας ότι όποιο ψάρι έφτανε κοντά στο στόμιο παρασυρόταν από τη δίνη και έπεφτε στο υδάτινο ρεύμα. Τα ψάρια ήταν αρκετά μεγάλα και όσα βρίσκονταν ακόμα στο κέντρο της γούρνας κινούνταν νωχελικά, σχεδόν μυστηριακά, ενώ στιγμές-στιγμές το ασημένιο τους χρώμα λαμπίριζε κάτω από τον ήλιο.

Η Βαρβάρα γονάτισε και έβαλε το ένα της χέρι στο νερό. Αρκετά ψάρια πλησίασαν άφοβα και το περικύκλωσαν. Η Βαρβάρα γελούσε και κυλούσε αργά το χέρι της στο νερό ενώ τα ψάρια το ακολουθούσαν. Και τότε, ανάμεσά τους ξεπρόβαλε ένα χρυσόψαρο μια σταλιά.

«Α!»

Το χρυσόψαρο πλησίασε με τόσο θάρρος το χέρι της Βαρβάρας, που εκείνη ενστικτωδώς έβαλε και το άλλο της χέρι στο νερό και το έκλεισε στις χούφτες της. Σήκωσε τις χούφτες της με λίγο νερό και το χρυσόψαρο μέσα τους. Εκείνο δεν έδειχνε να ανησυχεί αλλά σαν να την κοιτάζε στα μάτια.

«Πώς βρέθηκε αυτό εδώ;» ρώτησε η Βαρβάρα.

«Μη ζητάς απαντήσεις εκεί όπου δεν μπορούν να δοθούν» είπε ο Ιορδάνης.

Η Βαρβάρα δεν μίλησε αλλά έβαλε πάλι τις χούφτες της στο νερό της γούρνας και τις άνοιξε. Το χρυσόψαρο βγήκε, κολύμπησε λίγο ανάμεσα στα ασημόψαρα και μετά, σαν να το προσείλκυε μια άγνωστη δύναμη, κατευθύνθηκε ολόγεια στο στόμιο της γούρνας και αφέθηκε να κυλήσει στο ρεύμα.

Η Βαρβάρα και ο Ιορδάνης το ακολούθησαν με το βλέμμα τους, όσο είχαν το λίγο χρόνο μέχρι να το χάσουν από τα μάτια τους· ένα χρυσαφένιο σημάδι που ακολουθούσε κι αυτό τη δική του διαδρομή στο άπειρο.

«Από πού ήρθε;» είπε μηχανικά η Βαρβάρα. «Και πού πάει;»

32β.

«Χρωστάω κάτι στον εαυτό μου» είπε η Βαρβάρα στον Ιορδάνη.

«Τι;»

«Μια επιθυμία» απάντησε αινιγματικά η Βαρβάρα. «Θα με βοηθήσεις να την εκπληρώσω;»

«Κάθε επιθυμία σου είναι για μένα προσταγή» απάντησε χαμογελώντας ο Ιορδάνης. «Μίλησέ μου».

Η Βαρβάρα έστρεψε το βλέμμα της προς την κορυφή του βουνού, από όπου πήγαζε ο Ξεχειλώος.

«Θέλω να πάω στις πηγές» είπε με ζέση.

Ο Ιορδάνης τινάχτηκε.

«Στις πηγές; Μα...»

«Έλα τώρα, μου πεις ότι πιστεύεις στις νεράιδες» γέλασε η Βαρβάρα. «Αυτά είναι δεισιδαιμονίες των παλιών. Άλλωστε δεν υπάρχει λόγος να πάμε μεσάνυχτα, ένα πρωινό θα ανεβούμε».

«Κανείς δεν έχει ανέβει ποτέ. Άσχετα με τις νεράιδες, αυτές οι δοξασίες ίσως κρύβουν κάτι που πρέπει να το σεβαστούμε. Μπορεί λοιπόν οι πηγές να είναι ένα άβατο και να μην πρέπει να ενοχλήσουμε τη Φύση».

Η Βαρβάρα ανασήκωσε τους ώμους.

«Καλά, αν δεν θέλεις θα πάω μόνη μου» είπε αποφασιστικά.

«Όχι, όχι, θέλω! Ότι κι αν υπάρχει εκεί, θέλω να το δούμε μαζί».

Δεν υπήρχε τίποτα όμως.

Ανέβηκαν ένα κυριακάτικο πρωινό την πλαγιά αφήνοντας πίσω τους την Πόλη των Επιθυμιών, που σε λίγο απλωνόταν κάτω τους σαν μια πολύχρωμη πινελιά στην καταπράσινη πεδιάδα. Ακολουθούσαν το ποταμάκι, όπως κατέβαινε κελαρυστό από την κορυφή, και κάπου-κάπου σταματούσαν για να κοιτάξουν ένα ασημένιο ψάρι που για μια φευγαλέα στιγμή κατρακυλούσε στο νερό παρασυρμένο από την ορμή του για να ακολουθήσει και άλλο, και άλλο.

Μέσα από κάτι μεγάλες πέτρες βαλμένες σαν από θεϊκό χέρι στην κορυφή, ξεχυνόταν το νερό και αρχικά έπεφτε σε μια μεγάλη φυσική γούρνα. Στην άκρη της η γούρνα από ένα φαρδύ στόμιο διοχέτευε το νερό στην κοίτη που περνούσε κοντά στην Πόλη και χανόταν στο βάθος του ορίζοντα.

«Κοίτα! Είναι γεμάτη ψάρια!» φώναξε με θαυμασμό η Βαρβάρα στον Ιορδάνη. «Μα πώς γεννιούνται εδώ;»

«Είναι μια πηγή ζωής» φιλοσόφησε ο Ιορδάνης, παρατηρώντας ότι όποιο ψάρι έφτανε κοντά στο στόμιο παρασυρόταν από τη δίνη και έπεφτε στο υδάτινο ρεύμα. Τα ψάρια ήταν αρκετά μεγάλα και όσα βρίσκονταν ακόμα στο κέντρο της γούρνας κινούνταν νωχελικά, σχεδόν μυστηριακά, ενώ στιγμές-στιγμές το ασημένιο τους χρώμα λαμπίριζε κάτω από τον ήλιο.

Η Βαρβάρα γονάτισε και έβαλε το ένα της χέρι στο νερό. Αρκετά ψάρια πλησίασαν άφοβα και το περικύκλωσαν. Η Βαρβάρα γελούσε και κυλούσε αργά το χέρι της στο νερό ενώ τα ψάρια το ακολουθούσαν.

Και τότε, κολυμπώντας αντίθετα στο ρεύμα του ποταμού, φάνηκε να πλησιάζει από κάτω μακριά ένα χρυσαφένιο σημάδι που ακολουθούσε κι αυτό τη δική του διαδρομή στο άπειρο. Ήταν ένα χρυσόψαρο μια σταλιά. Έφτασε μπροστά στο στόμιο και με ένα θεαματικό τίναγμα βρέθηκε μέσα στη γούρνα.

«Α!»

Το χρυσόψαρο πλησίασε με τόσο θάρρος το χέρι της Βαρβάρας, που εκείνη ενστικτωδώς έβαλε και το άλλο της χέρι στο νερό και το έκλεισε στις χούφτες της. Σήκωσε τις χούφτες της με λίγο νερό και το χρυσόψαρο μέσα τους. Εκείνο δεν έδειχνε να ανησυχεί αλλά σαν να την κοίταζε στα μάτια.

«Πώς βρέθηκε αυτό εδώ;» ρώτησε η Βαρβάρα.

«Μη ζητάς απαντήσεις εκεί όπου δεν μπορούν να δοθούν» είπε ο Ιορδάνης.

Η Βαρβάρα δεν μίλησε αλλά έβαλε πάλι τις χούφτες της στο νερό της γούρνας και τις άνοιξε. Το χρυσόψαρο βγήκε, κολύμπησε για λίγο ανάμεσα στα ασημόψαρα και μετά, σαν να το προσείλκυε μια άγνωστη δύναμη, κατευθύνθηκε στις πέτρες από όπου ανάβλυζε το νερό και χάθηκε μέσα στις σχισμές τους.

Η Βαρβάρα και ο Ιορδάνης κοιτάχτηκαν.

«Από πού ήρθε;» είπε μηχανικά η Βαρβάρα. «Και πού πάει;»

*

Ο καθένας μας πορεύεται προς την Πόλη των Επιθυμιών του όπως τον καθοδηγεί ο χαραγμένος του δρόμος. Αλλά από πού ήρθαμε; Και πού πάμε;

(Αύγουστος 2021)